DEN *danske* STJERNE

Oktober 1983 · Årgang 132 · Nummer 10

Rapport fra den
153. årlige generalkonference i
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
den 2. og 3. april 1983

DEN *danske* STJERNE

Oktober 1983
Årgang 132
Nummer 10

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Rapport fra den 153. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany ISSN 0107-2137 PBMA 0595 DA

INDHOLD

Rapport fra den 153. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, den 2. og 3. april 1983

„Præsident Kimball er ikke i stand til personligt at være sammen med os," sagde præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab da han indledte dette års generalkonference i april måned.

„Han præsiderer imidlertid og befinder i sin lejlighed på den anden side af gaden hvor han slutter sig til os idet mødet bringes til ham via kabel-TV ... han står op og klæder sig på hver dag. Men han er svag og hans legeme er træt. Han fejrede for nylig sin 88 års fødselsdag og mærker virkningen af sin fredskredne alder og den samlede effekt af de operationer som han har gennemgået. Hvilken strålende eksempel han har været for os alle. Hele kirken har øget sit tempo som svar på hans trompetkald. Han har været en profet for os hvis visioner og åbenbaringer har nået ud til mennesker over hele jorden uanset nation, farve eller status i livet og som frit har tilbudt de uvurderlige velsignelser som Jesu Kristi evangelium indeholder til alle som vil acceptere det. Han udtrykker sin kærlighed til jer og velsigner jer alle."

Således begyndte den 153. årlige generalkonference i kirken. Både præsident Kimball og præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, var ikke til stede i Tabernaklet på grund af sygdom.

Præsident Hinckley sagde: „Præsident Romney er ligeledes syg. Han mærker også virkningerne af sin alderdom og den naturlige opslidningsproces som snesevis af år med stor ubønhørlig aktivitet i Herrens værk har bevirket."

Dette års 5 møder ved generalkonferencen blev ledet af præsident Hinckley og præsident Ezra Taft Benson, der er præsident for De tolvs Kvorum. Konferencen omfattede tre møder lørdag – morgen og eftermiddagsmøde samt møde for præstedømmet om aftenen – og to møder søndag, ét om morgenen og ét om eftermiddagen. I overensstemmelse med en tidligere bekendtgørelse blev der ikke afholdt et velfærdsmøde lørdag morgen. Mødet lørdag aften for præstedømmet begyndte kl. 18:00 i stedet for kl. 19:00 som det hidtil har været praksis. Man var nu også i stand til at benytte Assembly Hall til møder for dem der

ikke var plads til ved hovedmødet, eftersom Assembly Hall nu var færdigrenoveret.

Forud for generalkonferencen blev der fredag den 1. april afholdt et regionalrepræsentantseminar i løbet af dagen og et møde om aftenen for regionalrepræsentanterne og stavspræsidenterne. Seminaret fokuserede på rådgivning for lederne og var for kirkens 212 regionalrepræsentanter der er kaldet rundt om i hele verden.

Konferencens møder blev transmitteret til 1.395 kirker via kabel-radio [1.260 i USA og Canada, 120 i Australien og New Zealand, 11 på Filippinerne og Korea og 4 i den Dominikanske Republik og Puerto Rico]. Herudover modtog 549 stavscentre i USA konferencen via permanent satellit TV-modtagelse. Tyve kirker i Salt Lake dalen modtog TV-billede fra konferencen ved hjælp af mobile satellitmodtagere. 56 kommercielle TV-stationer i USA udsendte dele af eller hele konferencen og det samme gjorde op imod 2000 kabel-TV-stationer. 47 TV-stationer i Canada sendte også dele af konferencen samt 61 radiostationer i USA som sendte dele af eller alle møderne. Der blev også lavet videobånd umiddelbart efter konferencen fra adskillige sprog udenfor det engelske sprogområde.

Redaktionen.

Yderligere deltagere i programmet: Bønnerne ved mødet lørdag morgen blev bedt af ældste Robert L. Simpson og ældste John H. Groberg; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste W. Grant Bangerter og ældste Vaughn J. Featherstone; ved præstedømmemødet af ældste Joseph B. Wirthlin og ældste Ronald E. Poelman; ved mødet søndag morgen af ældste Gene R. Cook og ældste Hugh W. Pinnock; ved mødet søndag eftermiddag af ældste F. Enzio Busche og ældste George P. Lee. Præsident Spencer W. Kimball og præsident Marion G. Romney var ikke til stede på grund af sygdom.

Fotografierne: Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten cheffotograf, Jed A. Clark og Michael M. McConkie.

Omslaget: Jed A. Clark.

2. april 1983
MØDET LØRDAG MORGEN

Opretholdelse af kirkens ledere

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv Apostles Kvorum

Det er med sorg vi bemærker præsident N. Eldon Tanners død. Præsident Tanner tjente til sin død som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab. Efter præsident Tanners død udnævnte præsident Spencer W. Kimball præsident Marion G. Romney til sin førsterådgiver og præsident Gordon B. Hinckley til sin andenrådgiver. Dette blev senere godkendt af Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostles kvorum. Med dette in mente foreslås det at vi opretholder præsident Marion G. Romney som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og præsident Gordon B. Hinckley som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle der kan støtte dette bedes vise det med det sædvanlige tegn.

Hvis nogen er imod bedes de vise det.

Med undtagelse af de brødre vi lige har opretholdt og vor kære ven og broder, ældste LeGrand Richards bortgang er der ikke foretaget nogen ændringer blandt generalautoriteterne siden sidste konference. Det foreslås derfor at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og ledere som de virker i øjeblikket.

De der kan støtte dette bedes vise det.

Hvis der er nogen imod det bedes de vise det med samme tegn. ☐

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Kvorum.

Han blunder ikke og sover ikke

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg håber at I nød den vidunderlige salme koret lige sang – „Han der våger over Israel blunder ikke og sover ikke." Den er fra Mendelssohns *Elias* og ordene er taget fra Salmernes Bog. [Se Salme 121:4].

Nu hvor vi er samlet til denne store verdenskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vil jeg gerne tale over disse vidunderlige, forsikrende ord. Jeg beder om at Helligånden vil vejlede mig i dette.

Præsident Spencer W. Kimball er ikke i stand til at være personligt til stede. Han præsiderer dog over denne konference og sidder i sin lejlighed i hotellet overfor, hvor han følger med i konferencen via en lokal tv-station. Han er ikke på hospitalet som nogle rygter påstår, og det har han ikke været i mange måneder. Han er ikke i coma som andre har sagt. Han klæder sig på hver dag. Men han er svag, og hans legeme er træt. Han har nyligt fejret sin 88 års fødselsdag og kan nu føle virkningerne af sin høje alder og de kumulative virkninger af de operationer han har gennemgået i tidens løb. Hvor har han dog været et stort eksempel for os alle. Han har forstået at fremme dette værk på en bemærkelsesværdig måde. Hele kirken har forøget sin indsats og forøget sine skridt som svar på hans klare kald. Han har været vores profet, en profet hvis missioner og åbenbaringer er nået langt ud til hele jordens folk, på tværs af nationer, farver og sociale status; han har frit tilbudt Jesu Kristi evangeliums uforlignelige velsignelser til alle som vil acceptere dem. Han sender sine kærlige hilsener og velsignelser til os alle. Jeg var hos ham i går hvor han bad mig gøre dette. Vore hjerter hælder til ham i hengivenhed og vor forbøn på hans vegne stiger op til vor himmelske Fader.

Præsident Romney har det ligeledes svært. Også han kan føle sin alders problemer og den naturlige virkning af mange års hårdt og konstant arbejde for at fremme Herrens værk. Han har bedt sig fritaget for at tale. Vi skal høre et budskab som han har skrevet tidligere og som vil blive læst op af hans søn, biskop George J. Romney.

Vi savner præsident N. Eldon Tanner som tjente som rådgiver til fire af kirkens præsidenter. Han døde den 27. november sidste år. I månederne forud for dette fortsatte han, på trods af sin sygdom, med at give af sin store erfaring, visdom og inspiration.

Til denne konference vil vi også savne ældste LeGrand Richards' levende vidnesbyrd. I 45 år har han stået ved talerstolen i dette Tabernakel og båret vidne om sandheden af dette „store og forunderlige værk". Millioner er blevet rørt af hans veltalenhed og hans vidnesbyrds alvor.

Vi mærker tydeligt disse store lederes fravær. Deres fravær placerer et stort ansvar på os andre. Jeg takker Herren for hans støttende velsignelser. Jeg takker mine brødre i De tolv Apostles råd for deres store godhed, styrke og visdom. I 20 år var jeg medlem af dette enestående og vidunderlige kvorum som består af begavede og hengivne mennesker som hver især er kaldet af Gud, og som har fået overdraget det hellige apostelembede. Jeg elsker dem som mine brødre. Hver af dem holder nøglerne til denne dispensation i skjult reserve. I denne guddommelige organisation er en magt, en forsikring om et kontinuerligt lederskab i kirken.

Jeg er taknemmelig for mine brødre i Halvfjerdsernes første Kvorum og i Det præsiderende Biskopråd. Brødre og søstre, lederskabet i kirken står som ét. Jeg tror aldrig at enigheden har været stærkere.

Man ser tydeligt det guddommelige geni bag organisationen af dette værk og kaldelsen af lederne. Generalautoriteterne er alle enkeltpersoner, hver med sin egen personlighed. Hver enkelt har en stor række erfaringer og baggrunde. Når forskellige ting bliver diskuteret i kirkens ledende råd er alle fri til at give udtryk for sine synspunkter. Når man ser denne interessante proces virke, er det fascinerende at være vidne til Helligåndens magt og indflydelse på disse mænd. De forskelle der kan være i begyndelsen – som aldrig er skarpe, men dog forskelle – bliver mildnede og smelter sammen til et udtryk for enighed. „Mit hus er et ordens hus", sagde Herren. [Se L&P 132:8]. Når jeg ser denne proces virke ser jeg en konstant fornyelse af tro.

Jeg ønsker også at give udtryk for min dybtfølte påskønnelse af mine brødre og søstre over hele verden, medlemmer af kirken, hvor end I er. Jeg beder til at I vil blive støttet og velsignet, at der vil være fred i jeres hjem og i jeres hjerter, og at „Kristi rene kærlighed" kan mærkes i jeres liv. [Moro. 7:47].

For ikke så længe siden gik jeg og tumlede med et problem som jeg følte var af alvorlig karakter, og jeg knælede i bøn. Jeg fik da en følelse af fred og Herrens ord: „Vær stille og vid, at jeg er Gud," kom til mig. Jeg slog op på dette skriftsted og læste denne forsikrende udtalelse som blev talt til profeten Joseph Smith for 150 år siden: „Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud." [L&P 101:16].

Gud virker efter sit eget storslåede mønster. Alt kød er i hans hænder. Det er ikke vort ansvar at rådgive ham. Det er vort ansvar at der er fred i vore hjerter, og at vi ved at han er Gud, at dette er hans værk og at han ikke vil tillade at det falder.

Vi behøver ikke at frygte. Vi skal ikke gøre os bekymringer. Vi har ingen grund

til at spekulere. Vort vigtigste mål er at udføre vore pligter til alle tider – hver især i de kaldelser vi har fået. Og da de sidste dages hellige for størsteparten vandrer i tro og arbejder med stor overbevisning vokser kirken sig til stadighed stærkere.

Lad mig benytte lejligheden til at sige at hele kirken går fremad med stor styrke og kraft. Jeg forsikrer jer at arbejdet i Det øverste Præsidentskabs kontor er fuldstændigt à jour. Intet bliver negligeret og ingen handlinger bliver udsat. Vi arbejder under kirkens præsidents direkte anvisninger og bemyndigelse, og har ofte møder med ham. Det er ligeledes tilfældet med arbejdet blandt De Tolv, Halvfjerdserne og Biskoprådet samt hjælpeorganisationerne.

Vi takker Herren, hvis sag dette er, for den vidunderlige vækst vi nu ser. Styrkelsen af folkets tro ses tydeligt ved det stigende antal hellige der deltager i nadvermøderne, i tempelarbejdet og som betaler tiende og offerydelser; alt sammen udtryk for deres kærlighed til Herren og hans rundhåndede velsignelser selv i disse svære økonomiske tider.

For 100 år siden til en generalkonference i 1883 talte præsident Joseph F. Smith i dette tabernakel og sagde: „Så længe de sidste dages hellige er villige til at adlyde Guds befalinger, at påskønne de privilegier og velsignelser de nyder i kirken og vil bruge af deres tid, talenter og midler til at ære Guds navn og opbygge Zion samt etablere sandheden og retfærdigheden på jorden, så længe er vor himmelske Fader bundet af sin ed og pagt om at beskytte dem mod enhver fjende og hjælpe dem til at overvinde enhver forhindring som kan kastes imod dem eller blokere vejen for dem." [*Journal of Discourses,* 24:176]. Disse ord er lige så gældende i dag som da de blev talt for 100 år siden.

Den Almægtige velsigner sin kirke og sit folk. Han våger over dem. Han hverken blunder eller sover mens han leder, fører og arbejder på sin egen måde. Han har „så gådefuld en vis at gøre under på". [*Sange,* nr. 145].

Nogle har udtrykt bekymring om at kirkens præsident formodentlig altid vil være en ældre mand, hvilket jeg kun kan besvare med: „Hvilken velsignelse!" Arbejdet i denne uddeling blev først påbegyndt gennem profeten Joseph Smith. Han var på den tid en ung og arbejdsivrig mand, én hvis sind ikke var blevet låst fast i datidens traditioner. Han var ung i sindet og Herren kunne forme ham som frisk, fugtigt ler da han påbegyndte sit værk.

Josephs efterfølger var relativ ung da han stod overfor det frygtelige ansvar at skulle lede et helt folk over sletterne for at opdyrke et helt nyt land.

Men vore læresætningers grundvold er nu på sin plads og vi er fast etableret som et folk, i det mindste indtil Herren eventuelt giver besked på andet. Vi har ikke brug for fornyelse. Vi har brug for hengivenhed i adlydelsen af de guddommeligt udtalte principper. Vi har brug for loyalitet mod vore ledere som Gud har sat over os. Han er vor profet, vor seer, vor åbenbarer. Vi skal aldrig stå uden en profet hvis vi lever værdigt til at have i vor midte. Han behøver ikke at være ungdommelig. Han har og vil fortsat have yngre mænd til at rejse over hele jorden til at udføre arbejdet i dette værk. Han er den præsiderende højpræst og han opbevarer alle det hellige præstedømmes nøgler og Guds åbenbarings røst til sit folk.

På amerikansk har vi et gammelt ordsprog der siger: „Youth for action. Age for wisdom." [De unge har handlekraften, de ældre visdommen]. Så vidt jeg kan se er der noget fantastisk betryggende ved at vide at i den overskuelige fremtid vil vi have en præsident som er blevet disciplineret, skolet og prøvet, hvis trofasthed mod værket og hvis retskaffenhed i sagen er blevet hærdet i tjenestens smeltedigel, hvis tro er modnet og hvis nærhed til Gud er blevet fremelsket over en periode af mange år.

Jeg bekymrer mig ikke. Jeg er beæret over muligheden jeg har for at tjene med ham som nu står som profet for dette folk. Og når tiden kommer hvor der skal ske en ændring, hvornår det så end måtte være ifølge Herrens vilje, vil jeg uforbeholdent opretholde ham som Herren udpeger ifølge den proces han har etableret for successionen i sit rige, for jeg ved at dette er Guds værk og at han våger over det nu som han har gjort i de foregående år. Han begår ingen fejl.

Jeg har haft en vis mulighed for at se denne bemærkelsesværdige proces i funktion.

I dag er en slags jubilæum for mig. Det var til aprilkonferencen for 25 år siden at jeg blev opretholdt som generalautoritet, som assistent til De Tolv. Mine muligheder igennem dette sidste kvarte århundrede har været store og imponerende for mig. Min kaldelse har bragt mig til mange lande her på jorden, til forskellige steder hvor jeg med egne øjne har set både fred og krig, både fremgang og forfærdelig fattigdom, både frihed og undertrykkelse. Jeg har været vidne til de mirakler som troen kan bringe. Jeg har set beviset på sand godhed og storhed hos mænd og kvinder der lever under mange forskellige omstændigheder. Jeg har på en meget nær og vidunderlig måde set den Almægtiges gerninger og magt blandt hans børn. Jeg har set hvad der leder til succes og hvad der ikke gør det med hensyn til kirkens vækst og dens medlemmers udvikling.

Da jeg blev generalautoritet for 25 år siden var der 251 stave i kirken. I dag er der 1.402. Der var 2.362 ward og uafhængige grene dengang. Vi har nu 13.616. Statistikkerne som blev læst op

til 1958-konferencen viste at medlemsskabet af kirken den 31. dec. 1957 var på 1.488.000. Til sammenligning kan fortælles at den 31. dec. 1982 var der 5.165.000 medlemmer. Det er en fantastisk vækst. Der må være noget rigtigt i det vi gør. Det vil sige nej, det er ikke os der har gjort det. Det er Herren der har udfærdiget og styret de kræfter som har forårsaget så stor en høst.

Det er fantastisk at se og opleve den kontinuitet og konsekvens der er i dette værk. Dets styrke og kraft ligger i hvert enkelt medlems mulighed og hver eneste ærlig undersøgers mulighed for selv at vide, gennem Helligåndens kraft, at

dette er sandt. Kritikere kan bruge deres liv på at forsøge at nægte eller nedværdige eller kaste tvivl, men alle der spørger Gud i tro har forsikringen om at Ånden vil vidne om dette værks guddommelighed.

„Gud virker efter sit eget storslåede mønster . . . Vi behøver ikke frygte. Vi skal ikke gøre os bekymringer. Vort vigtigste mål er at udføre vore pligter til alle tider."

Vi behøver ikke at frygte fremtiden, hvis vi holder os til de åbenbarede principper. Profeten Joseph Smiths sagde ved en lejlighed: „Gå i al sagtmodighed, i soberhed og forkynd Jesus Kristus, han som er korsfæstet; ikke for at kæmpe med andre om deres tro, eller religionsopfattelse, men hold en fast kurs." [*History of the Church,* 2:431].

Jeg kan godt lide de ord: „Hold en fast kurs". Jeg håber at vi aldrig glemmer dem. Kirken er uafladeligt blevet stærkere fordi dem der gik forud for os holdt en fast kurs. Der er dem der ønskede at knække vor styrke ved at lede os til at gribe efter ting som ikke hører til kirkens egentlige mission. Vi bliver evig og altid inviteret, ja endda stærkt opfordret til at gå ud og marchere med andre for dette eller hint. Der er visse formål som vi bør involvere os i, som har direkte forbindelse med kirken og dens mission, samt dens folks velfærd. Det må være op til dem der er blevet kaldet til at lede at afgøre disse ting. Det kan kun dreje sig om nogle få formål, da vi må gemme vor styrke og vore ressourcer til den langt større forpligtelse det er at holde en fast kurs i opbyggelsen af Guds rige på jorden.

Vort store grundlæggende budskab til verden er at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; at han gav sit liv som et offer for hele menneskeheden; at han rejste sig fra graven den første påskemorgen, „En førstegrøde af de hensovede" [1 Kor. 15:20]; at „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" [1 Kor. 15:22]; at han lever, vor opstandne Herre og Mester.

Som der før er blevet sagt fra denne talerstol har han givet os en trefoldig mission: for det første at undervise alle nationer, stammer, tungemål og folk i det gengivne evangelium; for det andet at opbygge de hellige i deres tro og opmuntre dem til i alle deres handlinger at vandre i lydighed for Herrens bud; og for det tredie, det store frelsende arbejde for de døde. Denne store mission indbefatter alle menneskehedens generationer – dem der er gået før os, alle dem der lever på jorden nu og dem der stadig venter på at blive født. Den er større end nogen race eller nation eller generation. Den omfatter hele menneskeheden. Det er et formål uden sidestykke. Frugten af dens arbejde er evigtvarende i dens konsekvenser. I vore bestræbelser på at udføre den mission må vi følge en fast og uafvigelig kurs og aldrig lade os lokke derfra.

Vi må forstørre og forøge vore missionæranstrengelser. Præsident Kimball har flere gange opfordret til at udføre dette arbejde med øget hastighed.

Jeg ved at vore unge mænd skal indfri store krav for at kvalificere sig gennem uddannelse til at besidde ansvarsfulde stillinger i verden. Deres tid er kostbar. Men jeg tøver ikke med at love at den tid der bruges i trofast og hengiven tjeneste som missionær, og til at udsprede kundskab om Mesteren vil øge deres kvalifikationer til de ansvarsfulde stillinger de skal bestride en gang i fremtiden. Ligegyldigt hvilket arbejde de vælger vil de være bedre kvalificeret til at udtrykke sig med hensyn til deres arbejdsvaner og den værdi de lægger i uddannelse, deres hæderlige livsførsel og deres anerkendelse af en højere kilde til styrke og magt end den der ligger i deres naturlige kapacitet.

Vi må være mere arbejdsomme og effektive når vi stræber efter en fast kurs i at belære vort eget folk og fuldkommengøre deres liv. Vi må holde os til de første principper. Vi må prioritere vore belæringer så de understreger det der er af størst værdi.

„Og en af dem, en lovkyndig, stillede en fælde for ham, idet han spurgte: ‚Mester, hvilket bud i loven er det største?'

Han svarede ham: ‚Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt; ‚Du skal elske din næste som dig selv.'

På disse to bud hviler hele loven og profeterne." [Matt. 22:35–40].

Dette skal være grundlaget for vore belæringer: kærlighed til Gud og kærlighed og tjeneste til andre – naboer, familie og alle dem vi omgås. Det vi underviser må altid måles efter de to standarder Herre har etableret. Hvis vi gør det vil dette værk fortsætte med at gå fremad. Vi vil blive som en by der ligger på et bjerg hvis lys ikke kan skjules. [Se Matt. 5:14].

Så må vi, i en kærlighedens og hengivenhedens ånd give os selv hen til arbejdet med at forløse de døde gennem tjeneste i Herrens templer. Denne tjeneste nærmer sig i højere grad end noget andet, det Guds Søn gjorde da han gav sit liv for andre.

Mine brødre og søstre, hvis I vil holde en fast kurs og udføre dette store tredelte ansvar vil vi arbejde sammen med vor himmelske Fader i at opnå hans evige formål. I og jeg kan fejle som enkeltpersoner og gå glip af velsignelsen. Men hans værk kan ikke slå fejl. Der vil altid være dem som han vil oprejse for at opnå formålet. Han har udtalt: „Visselig, som jeg har tænkt det, så skal det ske, og som jeg satte mig for, så står det fast." [Es. 14:24].

Jeg bærer vidnesbyrd for jer denne morgen, at han der våger over Israel ikke blunder og ikke sover. Må Gud hjælpe os til at være trofaste mod den store tillid han har vist os, beder jeg ydmygt mens jeg nedbeder Herrens velsignelser over jer, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Vi skinner som et himmellys i verden"

Ældste Neal A. Maxwell
De tolvs apostles Kvorum

I mange år har vi – indenfor litteratur, film og musik – været vidner til et stigende udtryk for en meget dybtgående følelse som er blevet kaldet eksistentiel fortvivlelse, en håbløshed udover alt håb. Det skal dog her siges at der også er mange mennesker der går glade gennem livet uden at blive berørt af disse følelser. Men mennesket i det 20. århundrede har lidt skade på sit livshåb gennem de mange krige og holocaust. En enestående videnskabsmand har engang sagt: „Det største problem i moderne tider er formodentligt menneskets følelse af at livet har mistet sin mening . . . et synspunkt der ikke længere er begrænset til de filosofiske eller litterære *avant garde.* Det spreder sig ud i alle sociale og økonomiske lag og påvirker alle livsytringer." [René Dubos' *So Human and Animal,* New York: Scribners, 1968, s. 14ff].

Man behøver ikke at stille spørgsmålstegn hverken ved den uvilje eller den ærlighed der har fået nogle opgivende mennesker til at drage så forkerte konklusioner. I virkeligheden føler man med dem og ønsker bønfaldende at række ud efter dem.

I et fjernsynsstykke for ikke så længe siden så man en slutningsscene som foregik på en kirkegård, og som meget effektivt portrætterede denne forvirring og formålsløshed da én af de medvirkende sagde:

„Bliver alle menneskers liv brudt, kuldkastet, fyldt med smerte og manglende romantik, bliver de forstyrret af skrig, dumheder, smerter og død? Hvem ved? Jeg ved det ikke . . . hvorfor kan mennesker ikke få det de ønsker? Vi havde alt det vi behøvede for at alle kunne være tilfredse, og alligevel fik alle de forkerte ting. Jeg forstår det ikke. Det hele er som i mørke." [„The Good Soldier", en dramatisering af en novelle af Ford Madox Ford].

Et synspunkt med så stor bitterhed er dog ikke nødvendigvis et korrekt synspunkt. Det er ofte sådan at man i menneskers omgang med hinanden støder på fejlagtige og uprøvede formod-

ninger der til tider antager et ufortjent skin af sandhed. Mens en reaktion på denne håbløshed måske ikke skaber overbevisning hos ikke-troende, kan den styrke troende mod en umærkelig nedbrydning af deres egne overbevisninger.

En af de gamle profeter har forøvrigt engang bemærket at tungsind og slethed forstærker hinanden, for „fortvivlelse kommer af ugudelighed." [Moro. 10:22].

Lad os derfor prøve at sammenstille mange af disse klageråb med Guds åbenbaringer. Lad os placere udtrykkene for fortvivlelse ved siden af de guddommelige bebudelser om håb, frygten for udryddelse ved siden af forsikringen om opstandelse, provinsialisme ved siden af Jesus Kristi evangeliums universalitet. Så vil vi se hvor nærsynede nogle mennsker er, som indesluttede børn i en hule der foregiver at de er modige og alene!

Klageråbene: Mennesket lever i et „tilfældigt univers" et univers „uden en Herre" som „ikke tager hensyn til menneskets håb og bekymringer" et „chancernes rige" hvori mennesket er offer for „de ubevidste kræfters trampende march". [Bertrand Russell, „A Free Man's Worship" i *Mysticism and Logic and Other Essays,* London: George Allen and Unwin Ltd., 1950, s. 57].

Åbenbaringerne: „Gud, som dannede jorden ... ej skabte den øde, men danned den til at bebos." [Es. 45:18].

„Thi han er vor Gud, og vi er det folk, han vogter, den hjord, han leder." [Sl. 95:7].

„Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." [Moses 1:39].

„Menneskene er til for at kunne nyde glæde." [2 Ne. 2:25].

„Men på jer er endog alle hovedhår talt." [Se Matt. 10:30].

Ikke alene er vore hovedhår talt, men det er planeterne også: „Men jeg giver dig kun en beretning om denne jord og dens indbyggere. Thi se, mange verdener er gået bort ved min magts ord, og der er mange, som nu består, og de er utallige for mennesket; men for mig er alle ting talt, thi de er mine, og jeg kender dem." [Moses 1:35].

Bekymringerne: Menneskeheden er dømt til udryddelse . . . vi kan intet gøre. Vi har ikke noget personligt liv efter døden; der er ingen Gud. „Skæbnen kender hverken vrede eller medlidenhed." [James Thomsen ['B.V.'], *The City of Dreadful Night and Other Poems,* London: Bertram Dobell, 1899, s. 29–30, 35–36].

Forsikringerne: „Og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helliges legemer opstod,

og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange." [Matt. 27:52–53; se også 3 Ne. 23:9–11].

„Død, hvor er din sejr? død, hvor er din brod?" [1 Kor. 15:55].

„Oh, hvor stor er ikke vor Guds plan!" [2 Ne. 9:13].

Nogle af dem der fortvivler er, som Peter sagde, blinde [King James versionen af Bibelen: med vilje blinde] [Se 2 Peter 3:5]. Eller, som Nephi sagde, „de vil ikke søge efter kundskab eller forstå stor kundskab" [2 Ne. 32:7]. For den slags mennesker er disse pessimistiske filosofier „behagelige for det kødelige sind." [Alma 30:53]. Hvorfor? Fordi frisindet med hensyn til opførsel blomstrer midt i en følelse af håbløshed.

Fordi hvis det menneskelige begær fejlagtigt anses som den eneste virkelighed og hvis nuet er det eneste tidspunkt der gælder, hvorfor skulle man så lægge bånd på sine impulser eller fornægte sig tilfredsstillelse? Deraf kan vi se at udødelighed og ansvarlighed er nært forbundne!

Ja, der er dem der lever uden håb, som på trods af at de er kommet til så forkert en konklusion, ikke desto mindre opfører sig korrekt. I sådanne anstændige personer brænder Kristi lys stadig skønt de ikke ved det. [Se L&P 84:46]. Hvis det ikke var tilfældet ville vi foragte en Gandhi og beundre en Hitler i stedet for at føle det modsatte!

Denne udbredte pessimisme betyder ikke nødvendigvis at de kristne skal tilbage i katakomberne, eller at verdslige Cæsarer snart vil genåbne Collosæum. Men der er allerede forskellige Cæsarer in spe som ville nægte at acceptere borgere som kun giver kejseren hvad kejserens er – og Gud hvad Guds er. [Se Matt. 22:21].

Denne fortvivlelse intensiveres yderligere ved materialismens velkendte tomhed. Tiltagende materielle goder vil ikke tjene til noget hvis mennesket udviser en aftagende godhed. På samme måde vil det ikke være nok at samle sig kundskab uden et formål og oplysningner uden visdom, da det betyder at man til stadighed vil lære uden nogen sinde at nå til erkendelse af sandheden. [Se 2 Tim. 3:7].

Nogle mennesker, der er tynget af sorg, vandrer frem og tilbage på jorden i deres søgen efter sandhed uden at vide hvor den skal findes. [Se Amos 8:11–12: L&P 123:12]. En af de fremstående blandt disse blev beskrevet af en kollega: „Det er mærkeligt som han bliver ved ... med at vandre frem og tilbage ... han kan hverken tro eller finde sig tilrette med sin vantro." [Nathaniel Hawthorn, 20. nov. 1856 i *English Notebooks,* red. Randall Stewart, New York: MLA, s. 432–33].

Sådan ser den scene altså ud hvor vi står. Mange fornægter skrifterne og menneskets moralske hukommelse og erklærer så en fuldstændig mangel på absolutte værdier. Andre afviser evangeliets lys og beklager sig over det voksende mørke. Og andre igen afskærer sig selv fra Gud og begræder ensomheden i universet. Andre forfølger hans sti som åbent søger menneskets ulykke [se 2 Ne. 2:27], og beklager sig så over deres utilfredshed.

Den sande kristne ser naturligvis ikke livet som en ubesværet passage: „Korset kommer før kronen og i morgen er en mandag morgen!" [C. S. Lewis, *The Weight of Glory,* New York: McMillan, 1980]. Med stort håb kan vi dog leve lykkeligt blandt den nærværende usikkerhed. Livet er en prøve som man må overvinde ved tro og ved at vandre på den lige og smalle sti – som ganske vist ikke er en elevator – men som dog findes!

Og døden er ikke den fuldstændige udslettelse af den menneskelige personlighed og individualitet! Præsident Brigham Young har viist erklæret at bevarelsen af den menneskelige intelligens og individualitet gennem forsoningen og opstandelsen „er den største gave der nogen sinde er givet til menneskeheden". [*Journal of Discourses,* 5:53].

Profeten oversatte og frembragte sandheder der er langt dybere end han selv vidste – vi er vogtere for og ejere af et evangelium der indeholder et lyst og realistisk håb. Det er et håb som mange hungrer efter langt mere end vi overho-

vedet kan forestille os. Vi tjener på ringe vis Herrens sag, somme tider programmatisk overfladisk, og med vor mangel på medfølelse for dem der driver om i fortvivlelse.

Ja, vi lever og vandrer om blandt mange fremmede som vi skal elske og tjene, selv om de ikke er interesserede i os!

Derfor, set med troens øjne kan historien ikke dokumentere en formålsløs verden. I stedet kan vi se vedvarende bølger af mennesker mens besætningen på denne jordiske scene ændres, igen og igen.

Og, ligegyldigt hvor vedtalende nogle af disse fortvivlede skuespillere er i dette menneskelige drama, ser de kun en lille del af én scene uden evangeliets lys, ikke en gang en hel akt. Og da slet ikke hele stykket. Sådanne mennesker inviteres til at forstå stykkets forfatters formål og instruktioner. Men når Han endelig „kommer ind på scenen er stykket ovre!"

I mellemtiden bør vi ikke beskylde Gud for menneskets fejl! „Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk der forstyrres, men menneskets gerning." [L&P 3:3].

I virkeligheden kendte Herren menneskets succeser og nederlag fra begyndelsen og tog dem i betragtning da han præsenterede sin frelsesplan. [Se 1 Ne. 9:6]. Alle hans formål vil blive opfyldt.

Retfærdighed, kærlighed, nåde og sandhed vil i sidste ende sejre i det univers der præsideres over af Herren, som er en bestemt såvel som kærlig leder. Om denne jordiske skole har Faderen og Sønnen sagt: „Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." [Abr. 3:25].

Herren ved at sand individuel udvikling forudsætter muligheden for at træffe egne valg og benytte sig af muligheder. Der findes ingen anden måde.

Det er intet under at apostle og profeter har opfordret os til ikke at lade os lede bort fra evangeliets håb, for håbet er „sjælens anker" [se Hebr. 6:19] som „vil gøre dem sikre og standhaftige,

altid rige på gode gerninger" [Ether 12:4; se også Kol. 1:23].

Det der er brug for er altså hengivne disciple der gør som Paulus sagde, nemlig: „Skinner som himmellys i verden" [Fil. 2:15], og oplyser den sidste dages dal som Joel forudså: „Skarer på skarer i opgørets dal! Thi nær er HERRENS dag i opgørets dal." [Joel 3:19; se også Åb. 16:16; Zak. 14:2].

Den måde hvorpå disse oplyste personer daglig tager deres kors op er en prædiken i sig selv. [Se Luk. 9:23]. De lever ikke deres liv i stille desperation, men i stille inspiration og grundlægger hvad Paulus ville kalde deres forsvar og begrundelse af evangeliet. [Se Fil. 1:7].

Deres historie er en mindre og mere stille historie i den store og mere larmende historie om mennesket, et glædesfyldt og betryggende drama inde i det mere afmægtige drama som udspilles på denne planet.

Den første scene: En missionspræsident bliver med meget kort tids varsel kaldet til at træde i stedet for en missionspræsident som er død. Den trofaste hustru på den ene side bringer sin mands døde legeme hjem, mens den anden søster, som lige har gennemgået en operation, reagerer villigt på kaldet om at drage med sin mand langt hjemmefra. Begge søstre klarer denne store udfordring med tiltro, i mildhed og uden at klage. De har forstået at kun synd er en virkelig tragedie!

Et andet billede: En ung missionspræsident, hans hustru og fem børn der lever i spartanske omstændigheder. De må koge vand og tage det med i bilen når de skal køre i timevis under en brændende sol for at være sammen med spredte missionærer og hellige. Adopterede børn fra en anden kultur lever nu i et hjem som udvikler en celestial kultur, hvor moderen er børnenes eneste skolelærer. Uden at klage udfører denne familie deres arbejde effektivt – uden i virkeligheden at vide hvor specielle de er! De ved at de også er indbefattet i denne forsikrende udtalelse: „Alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud." [L&P 101:16].

Og i Tyskland samler en militærmand sine venner indenfor hæren i sin bil for at køre til en særlig EV-konference. En af vennerne mangler da man skal afsted, og denne særlige militærmand efterlod nogle af sine surt sammensparede penge så vennen kunne købe en billet og flyve ned og få den nødvendige åndelige føde ved konferencen. Egentlig kan man sige at denne godgører følger det andet største bud og afviser den fortvivlende udtalelse om at „helvede er andre mennesker".

> „Vi er vogtere for og ejere af et evangelium der indeholder et lyst og realistisk håb. Det er et håb som mange hungrer efter langt mere end vi overhovedet kan forestille os."

Et andet portræt af en ungdommelig discipel er en kvindelig gymnasiast som er blevet lam ved et fald. Hendes fald gjorde hende ikke lam, men hellig. Hun er et vidne i sin rullestol. Hun står stolt og gør andres sjæle større! Hendes

ulykke er blevet som et stort hulrum, begyndelsen til et reservoir hvori den gavmilde Gud en dag vil hælde alle Malakias' kompenserende velsignelser „i overmål". [Mal. 3:10].

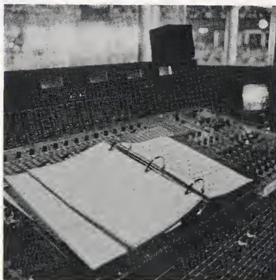
Et andet billede: Enker og enkemænd der venter tålmodigt og i fuld fortrøstning på den tid hvor de igen kan slutte sig til deres evige ægtefælle. I mellemtiden udfører de deres pligter. Som Alma og Paulus har de lært at være tilfredse med deres nuværende omstændigheder. [Se Alma 29:3, 6; Fil. 4:11].

På samme måde må man føle dyb beundring for dem der har lidt uret, men som ikke desto mindre fortsætter med det der er rigtigt, og nægter at lade sig fornærme eller blive bitre. Lad andre tillægge Gud vrangt [se Job 1:22]; disse trofaste sjæle er storladne og tilgivende, som den gavmilde Josef i Ægypten var mod sine brødre: „Men I skal ikke græmme eder eller være forknytte, fordi I solgte mig herhen, thi Gud har sendt mig forud for eder for at opretholde liv." [1 Mos. 45:5]. Sådanne hellige tilgiver hvor andre ville fremture i afsky!

Det er ydmygende at se den åndelige undergivenhed udvist af en døende ung mor på 26, der forståeligt nok pines ved tanken om ikke at kunne opdrage sine 2 børn, hvoraf hun nyligt har været rede til at miste sit eget liv for den ene, hvis det var nødvendigt. Barnet blev født og lever, men den tapre moder kunne ikke overleve. Med tro som et barn spurgte hun rørende: „Hvis jeg skal dø, hvordan kan jeg så hjælpe min mand og mine forældre mens de ser mig dø?" Hun [og andre i lignende situationer] passer nøjagtigt på kong Benjamins portræt af en hellig som et menneske der er „villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, lige som et barn underkaster sig sin fader." [Mosiah 3:19].

Sådanne mennesker giver os en evig prædiken om hvad det vil sige at være en hellig. Evangeliets lys har indgydt deres sjæl en sådan fryd at alle mørkets skyer er blevet fordrevet. [Se Alma 19:6].

I håbets tålmodighed og kærlighedens arbejde afslutter disse mennesker det værk Herren har givet dem at udføre.

Lad vindene og stormene rase og slå mod sådanne trofaste hellige; de vil overvinde verden – ikke omvendt. Lad andre falde; disse falder ikke! Lad andre surmule og tvivle; disse gør det ikke! Lad andre larme og håne templet; disse vil stille drage til templet og gøre hans arbejde hvis hus det er!

Gud velsigne jer trofaste brødre og søstre for at skinne „som et himmellys i verden" [Fil. 2:15], som stråler der skal udrydde fortvivlelsen. I belærer en uvidende verden om åndelighed, I lærer dem evangeliets grammatik, samt dette: døden er blot et komma, ikke et udråbstegn!

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Nadveren

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum

Jeg ville ønske at alle kunne vokse op i en lille by. Jeg har så mange lykkelige minder fra min barndom. I de dejlige sommer- og vinteraftener lavede vi de fleste af vore aktiviteter og vor underholdning selv, det var vidunderlige tider.

Den vigtigste bygning i vor by, udover skolehuset, var vores wards kirkebygning. Inde i kirken var der en stor forhøjning i to plan. Den var ret stor, og på den første forhøjede del var der et bord til wardssekretæren i den ene ende og et klaver i den anden ende, og lige i midten af denne forhøjning stod nadverbordet. På det øverste plan af forhøjningen stod talerstolen der var dækket af rødt plys og bag den stod smukt udskårne stole med røde plyssæder til biskoprådet eller besøgende autoriteter. På kirkens bagvæg hang der to imponerende oliemalerier, ét af Kirtland templet og ét af Salt Lake templet. Alle der deltog i mødet havde et klart overblik over den fornemme talerstol og naturligvis nadverbordet.

Nadvermøderne var noget ganske særligt. Herren lærte os at: „Det er gavnligt, at menigheden ofte samles for at nyde brødet og vinen til minde om den Herre Jesus." [L&P 20:75]. Vi der udgjorde det aronske præstedømme vidste at det var noget særligt. Vi var godt instruerede. Vi vidste nøjagtigt hvad vi skulle gøre. Både hjemme og i vort kvorum havde vi lært hvor stor en ære det var for os at holde Guds hellige præstedømme, som gav os ret til at udføre hellige evangeliske ordinanser.

Som diakon kan jeg tydelig huske hvorledes vi beundrede de to præster der sad oppe på det første plan af forhøjningen og som skulle administrere velsignelsen af Herrens nadver. Alle i kirkesalen kunne se dem. Jeg er sikker på at de følte vigtigheden i situationen. De var pænt klædt på i deres bedste tøj og de var velforberedte.

Biskoprådet, som sad i deres særlige stole, sad på planet over præsterne. Alle kunne se dem. Præsterne både handlede og så lige så ærværdige ud som biskoprådet.

Vi diakoner og lærere sad på den første række og var parate til at omdele nadveren. Jeg kan huske hvor skinnende brødbakkerne var og hvorledes de en-

kelte glas til vandet strålede. Alt ved nadverbordet, også indbefattet dugene, var ulasteligt og færdigt til tiden.

Man forventede af alle at de sang med på den særlige nadversalme. Alle sang. Børnene havde ikke alene lært at være ærbødige, men de havde også lært teksten til nogle af de mest brugte nadversalmer. Jeg kan stadig se søster Ella Jack som dirigerede, stå hvor alle kunne se hende mellem nadverbordet og klaveret, hvor hun så plejede at vente lidt og se ud over menigheden for at være sikker på at alle havde en salmebog og var parat til at synge. Hun lagde særligt mærke til om drengene i det aronske præstedømme havde en salmebog. Vi sang alle. Allerede i vor ungdom lærte vi at hvis vi skal føle Ånden må vi føle en forandring i vort hjerte og for at være i harmoni ved denne særlige lejlighed måtte vi synge med på nadversalmen. Mens vi sang ordene blev vore sjæle bedre forberedt til at forstå denne hellige ordinanse. Ved den første nadver sang apostlene med Frelseren. Matthæus skriver: „Efter at de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget." [Matt.26:30].

Og som vi synger til et nadvermøde . . .

Ydmygt, Herre, beder vi dig,
Frelser, led os ved din hånd,
mens vi brød og vand velsigner
i dit navn: send os din ånd.
Lad mig aldrig glemme,
at du døde smertefuldt for mig,
da på korsets træ på Golgata

Voldeligt man døde dig.
Giv os mildhed, giv os retsind
giv os kærlighed og tro,
lad vort hjertes bønner nå dig
lad vort hjerte bygge bro.
Og når vi engang har vist, at
vi er værd din kærlighed,
lad os, Herre, gå tilbage da,
led os til din herlighed.
[Sange, nr. 71].

Disse ord indprenter sig i vore hjerter fordi vi rent faktisk havde sunget dem. Når man synger med på himmelske udtryk, sat sammen med en himmelsk melodi opstår der himmelske tanker i ens sjæl.

Efter nadversalmen var sunget knælede præsterne på en lille rød fløjlsbænk mens de velsignede brødet og vandet. Vi havde ikke trykte kort, men brugte afsnit 20 i Lære og Pagter hvis det var nødvendigt. Der var ingen mikrofoner eller højttalere. Præsterne lærte at læse langsomt og tydeligt og at udtale så klart at alle kunne høre og forstå ordene i denne hellige bøn, hvoraf hvert eneste ord er givet os af Frelseren selv.

Til vore kvorumsmøder i præstedømmet lærte vore vejledere os om denne nadverordinanses hellighed – hvorledes vore tanker bør kredse om Frelseren og hans offer for os – vigtigheden af vor påklædning og udseende, og af denne mulighed for i sit stille sind at beslutte sig for at være mere ivrig i efterlevelsen af

alle befalingerne. Vi betragtede nøje vore egne præster tjene i en hellig procedure som var meget lig den allerførste procedure og hørte dem recitere en guddommeligt dikteret velsignelse af brødet og vandet til ihukommelse af vor Frelsers kød og blod. Når en præst offentligt henvender sig til vor Fader i Himmelen kan han, hvis han er åndeligt forberedt for sit indre øje se en himmelsk Fader der lytter til hans ydmyge bøn:

„I vore daglige gøremål bør vi standse op og tænke over den åndelige fornyelse og de løfter vi afgav sidste søndag."

„O, Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf, at de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig, o, Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd altid må være hos dem. Amen." [L&P 20:77].

Jeg ville ønske at alle drenge i det aronske præstedømme havde mulighed for at høre ældste Howard W. Hunter velsigne nadveren, som vi har hørt det i templet. Han er et særligt vidne for Kristus. Når jeg har hørt ham bede vor himmelske Fader velsigne nadveren har jeg følt denne dybe åndelighed der er i hans sjæl. Hvert ord var klart og fuld af betydning. Han skulle ikke skynde sig. Han var alle apostlenes talsmand i deres henvendelse til vor himmelske Fader. Hvert ord i nadverordinansen er vigtigt. Alle tilstedeværende ved et nadvermøde skal klart høre hvert ord og tænke på den pagt de lige har gjort og på deres egen personlige værdighed.

Frelseren selv introducerede nadverordinansen, som evangelieskriverne fortæller. Ældste James E. Talmage knytter følgende kommentar dertil:

„Medens Jesus endnu sad ved bordet sammen med De Tolv, tog han et brød eller en kage, og efter ærbødigt at have takket for det og ved at velsigne det have helliget det, gav Han et stykke til hver af apostlene, idet Han sagde: ‚Tag det; dette er mit legeme'; . . . derefter tog han et bæger vin, takkede og velsignede det og gav dem det med den befaling: ‚Drik alle deraf; thi dette er mit blod, Pagtens, som udgydes for jer til syndernes forladelse' . . . På denne enkle og betagende måde blev den ordinanse indstiftet, som man siden da har kaldt for Herrens nadver. Brødet og vinen bliver, når de er tilbørligt indviet ved bøn, tegn på Herrens legeme og blod, der skal spises og drikkes med ærbødighed og til ihukommelse af ham." [*Jesus Kristus,* s. 623].

Denne hellige ordinanse lærte Frelseren siden nephiterne på den vestlige halvkugle. Efter at have belært dem og helbredt deres syge „befalede [Jesus] sine disciple at bringe ham noget brød og vin . . .

Og da disciplene kom med brød og vin, tog han brødet, brød og velsignede det; og han gav disciplene deraf og befalede dem at spise.

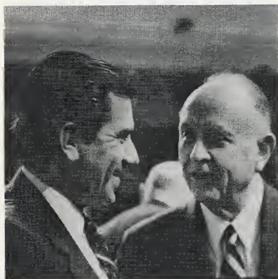
Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give mængden deraf." [3 Ne. 18:1, 3–4].

Frelseren sagde: „Uddel det til dem, der tilhører min kirke, til alle dem som tror, og bliver døbt i mit navn.

Og det skal I altid gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet jer det . . . Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre det til ihukommelse om mit blod, som jeg har udgydt for jer, at I kan vidne for Faderen, at I altid ihukommer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal I have min Ånd hos jer.

Og jeg giver jer en befaling, at I skal gøre dette. Og dersom I altid gør dette, da er I salige, thi I er bygget på min klippe." [3 Ne. 18:5–6, 11–12].

Den ugentlige mulighed vi har for at deltage i Herrens nadver som er én af de mest hellige ordinanser i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er et yderligere bevis på hans kærlighed til os alle. Forbundet med deltagelsen i nadveren er principper af grundlæggende betydning for menneskets fremgang og ophøjelse i Guds rige og skabelsen af ens åndelige karakter. I vore daglige gøremål bør vi standse op og tænke over den åndelige fornyelse og de løfter vi afgav sidste søndag. Måske ser vi ikke den dybe åndelige storhed vi hver især personligt har i denne ordinanse. Er det muligt at en ligegyldig holdning fra vores side, forårsaget af rutine i denne hellige handling, kan dræbe vor mulighed for åndelig vækst?

Ældste David B. Haight fra De tolvs apostles Kvorum, til højre, taler med en konferencebesøgende.

Vi har alle ord eller tanker eller handlinger fra sabbat til sabbat som vi fortryder og som vi gerne ville ryste af vor sjæl. Måske har vi fejlet mod én eller anden eller såret én; eller, hvis vi bærer på dårlige følelser i vort hjerte bør vi omvende os, opnå tilgivelse fra dem der er involveret eller som vi har forbrudt os imod, og så ydmygt, med en angergiven ånd, forberede os på at blive værdige til at deltage i nadveren. Hvis vi i al alvor har omvendt os kan vi opnå tilgivelse og vores sjæl kan undergå en åndelig deling. I og jeg har følt det.

Ved åbenbaring har Herren instrueret om at: „medlemmerne skal gennem gudelig vandel og omgang vise for kirken og for ældsterne, at de er værdige . . . og vandre i hellighed for Herren." [L&P 20:69].

Frelseren har også sagt: „I [skal] ikke med vidende og vilje . . . give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod." [3 Ne. 18:28].

For nogle år siden skrev ældste Melvin J. Ballard:

„Jeg kan bevidne at der ved administrationen af nadveren er en Ånd til stede som varmer sjælen fra isse til fod; man kan føle Åndens sår helet og ens byrde løftet bort. Trøst og lykke fylder en værdig sjæl som i sandhed ønsker at

deltage i dette åndelige måltid." [*Crusader for Righteousness,* Salt Lake City Bookcraft, 1966, s. 133].

Under adminstrationen og omdelingen af nadveren har de tilstedeværende mulighed for at tænke over de vidunderlige gaver som er tilgængelige for os hver især gennem hans offer, for nadveren bliver velsignet og helliget så alle kan deltage i den og ihukomme Guds Søn. [Se L&P 20:77].

Sædvanligvis har vi mulighed for at deltage i et nadvermøde en gang om ugen i lidt over en time hvor vi så kan tænke over Frelserens liv; huske med stor taknemlighed og ærbødighed hans rene liv, hans venlighed og kærlighed; tænke over det store forsonende offer og deltage i det brudte brød som er symbolsk for hans forrevne kød og drikke af koppen, som er symbol på hans blod der blev udgydt på korset.

Frelseren lærte nephiterne at: „Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset . . . at jeg da kunne drage alle mennesker til mig." [3 Ne. 27:13–14].

Når vi deltager i nadveren og tænker over hans offer for hver af os, lover vi højtideligt at holde de befalinger han har givet os, og når vi gør dette kan vi altid have hans Ånd hos os. Ved at deltage i nadveren hver søndag modtager vi den opmuntring og styrke der kræves for at holde Guds befalinger og leve retfærdigt, dydigt og ærligt. Sammenfattede Jesus ikke selv alt dette på følgende måde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv." [Luk. 10:27].

Det er det enhver der deltager i

nadveren har lovet at gøre. At efterleve Guds befalinger kræver af en person at han lever et godt liv – gør godt i samfundet og viser ærlig hjælpsomhed overfor mennesket, og fjerner had, fjendskab, umoralitet, selviskhed, drikfældighed, jalousi og uærlighed fra ens liv.

Måtte vi erfare glæden ved regelmæssigt at være til stede ved nadvermøderne og føle velsignelserne af evig fremgang i vort eget personlige liv gennem en helhjertet omvendelse, i ånd og handling, af nadverens hellige ord.

Profeten Joseph Smith lærte os: „At læse om andres oplevelser og erfaringer . . . kan aldrig give *os* et omfattende indblik i vor stilling og vort sande forhold til Gud. Kundskab om disse ting kan kun opnås ved erfaring gennem Guds forordninger der er fremsat i den hensigt. Hvis I kunne se ind i Himmelen i fem minutter, ville I vide mere, end I ville ved at læse alt, hvad der nogen sinde er skrevet om dette emne." [*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* s. 390–391].

Nadveren er én af de ordinanser som tillader os at opleve et personligt forhold til Gud og forstørre vor kundkab til og forståelse af ham og hans Enbårne Søn.

Vor personlige belønning for at efterleve de pagter og forpligtelser der ligger i nadverordinansen er et følgeskab af Guds Helligånd. Dette er det lys der leder til det evige liv. De guddommelige dyder der forbindes med at deltage i Herrens nadver er at holde hans guddommelige liv for øje; at elske Herren af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke; og at arbejde på at realisere hans største formål – evigt liv for mennesket.

Jeg bærer jer mit ydmyge vidnesbyrd om at dette er sandt, i vor Herre Jesus Kristi navn. Amen. ☐

Beviser på opstandelsen

Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum

Det budskab jeg bringer ved denne konference er af stor vigtighed for alle der lever i dag. Det er ikke et nyt budskab. Hvis du er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har du hørt det mange gange. Hvis du ikke er medlem har du måske hørt ordene før, men måske vil du i dag, som følge af yderligere bevis, føle dig stærkere påvirket af sandheden i disse ting og føle dig mere tilbøjelig til at gøre det til en motiverende tro.

Budskabet jeg taler om har været en del af alle de taler I har hørt tidligere i dag. Det er enkelt og smukt og storslået. Jeg kan måske ikke præsentere det på en fuldkommen måde, og der er måske mange som ikke fuldt ud vil forstå det. Vi har måske svært ved at reagere på det på en passende måde, men budskabet selv er blevet kaldt det største, det mest spændende, det mest betydingsfulde og vigtigste vi nogen sinde vil høre. Det har at gøre med de „gode nyheder" – Jesu Kristi evangelium.

Helt præcist er det at Jesus af Nazaret, den samme som blev født af Maria i Betlehem for ca. 2000 år siden, er hele menneskehedens Frelser. Vi ved, og bærer vidnesbyrd til verden om, at han levede et fuldkomment og et efterlevelsesværdigt liv, at han led for vore synder i Getsemane Have, at han gav sit liv for os ved at lade sig korsfæste og at han efter tre dage opstod – som han havde sagt han ville. Den sidste del af disse gode nyheder er at han vil komme tilbage engang i fremtiden for at samle sine.

Dette er også det budskab som apostelen Paulus bragte i sine breve til de hellige i Korint, nemlig at Kristus døde for vore synder, blev begravet og opstod på den tredie dag. Med sine egne ord siger han:

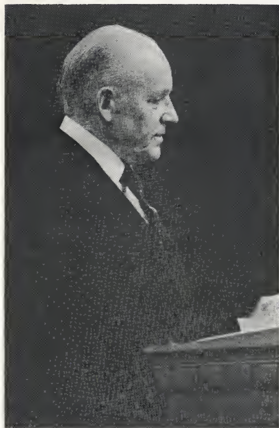
„Brødre, jeg vil minde jer om det evangelium, som jeg forkyndte jer, som I også tog imod, som I stadig står i,

og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkyndte jer det – ellers var det til ingen nytte, at I kom til troen.

Jeg overgav jer nemlig som noget af det første, hvad jeg selv modtog: at Kristus døde for vore synder, efter skrifterne,

og at han blev begravet; og at han opstod på den tredje dag, efter skrifterne." [1 Kor. 15:1–4].

Ved denne påsketid vender vi også vore tanker mod de hændelser der udgør det der måske er den mest spændende del af de gode nyheder vi frembærer. Jeg taler om de hændelser som fulgte efter Frelserens korsfæstelse. Evangelisterne beskrev Herrens begravelse som skete i al hast da sabbatsdagen snart ville begynde; hvorledes Maria og andre trofaste kvinder en tidlig morgen opdagede den tomme grav; englens budskab: „Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt." [Matt. 28:6]; det budskab Maria overbragte Peter og Johannes om at legemet var blevet fjernet fra graven; hvorledes Peter og Johannes selv så at graven virkelig var tom; og endelig, de korte samtaler Maria havde – først med de to personligheder klædt i hvidt i graven, og den anden med én som hun troede var gartneren, men som hun indså var Mesteren selv, da han talte til hende.

Ældste Howard W. Hunter, fra De tolvs apostles Kvorum

Disse hændelser bevidner Jesu mission som Messias. Det er i disse hændelser kristne søger støtte fra i det håb at der er liv efter døden. I vor moderne verden, hvor livet er så forskelligt og så langt fra de hændelser der fandt sted den første påskemorgen, har mange svært ved at tro på og identificere sig selv med disse ting. For dem der kæmper har vi yderligere gode nyheder. Der er en måde hvorpå man med sikkerhed kan opnå kundskab og der er mange beviser som kan hjælpe dem der søger at kende og forstå sandheden. Må jeg allerførst dele nogle af disse beviser med jer og dernæst indvie jer i en handlingsplan der, hvis den bliver fulgt, kan give kundskab om sandheden i disse ting.

Mens Jesus var i Jerusalem gav han en af sine mest imponerende taler da han talte om hyrderne og fårene og henviste til sig selv som den gode hyrde som kender sine får og som kendes af sin flok. Han sagde:

„Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig,

ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.

Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde." [Joh. 10:14–16].

Hvem var disse „andre får" som ikke hørte til det jødiske folk i Palæstina, som skulle høre Herrens stemme og blive ført

ind i lyset af evangeliet sammen med resten af hans får? Dette henviste til en rest af Josefs hus, som levede på det amerikanske kontinent, hvis forfædre havde forladt Jerusalem 6 århundreder før den tid og rejst til den nye verden.

Efter sin korsfæstelse og efterfølgende opstandelse besøgte Herren dem, som han havde sagt han ville; og til de andre får i Amerika sagde den opstandne Kristus:

„I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg føre hid, og de skal høre min røst, og der skal blive een hjord og een hyrde.

Og de forstod mig ikke, thi de troede, det var hedningerne." [3 Ne. 15:21–22].

Dem der kender til Mesterens liv og lære udfra den kundskab de har fra Bibelens bøger vil det interessere at vide at der også findes en optegnelse om hans besøg til folket på den vestlige halvkugle – de andre får som han henviste til. Den bærer titlen Mormons Bog efter en profet som samlede og forkortede de optegnelser folkene på det amerikanske fastland havde ført. Mormons Bog er endnu et vidne om Kristus og indeholder hans belæringer til den anden fold i den nye verden. Det er også en optegnelse over de historiske hændelser over en periode på mere end 1000 år som beskriver de rejser og problemer folkene og de profeter, der ledte og belærte dem, havde.

Vi er allerede bekendt med styrken og kraften i de mange vidnesbyrd båret af de profeter der har levet i verden, og som vi kan læse om i Bibelen. Vore gode nyheder er at ordene fra de profeter der levede i den nye verden ikke alene giver os yderligere indsigt i åndelige ting, men de giver os også et bekræftende vidnesbyrd som støtter og som er i overensstemmelse med det vi allerede forstår ud fra vor læsning af Bibelen.

Dem der ikke er så godt bekendt med Mormons Bog, men som alvorligt søger sandheden, vil finde at den vil have en dybtgående indvirkning på vedkommendes liv når han læser den. Den vil øge din kundskab om Guds behandling af mennesket og vil give dig et større ønske om at leve i harmoni med hans evangeliums lære. Den vil også give dig et stærkt vidnesbyrd om Jesus.

Moroni, en af de store profeter i Mormons Bog, har givet svar på spørgmål som: „Hvorledes kan jeg kende sandheden i disse ting?" og „Hvordan kan jeg med sikkerhed vide at Frelseren lever i dag?" Han giver os vejledning i hvorledes vi kan afgøre sandheden i Mormons Bog, og den samme procedure vil lede os til al sandhed og kan være en sikker hjælp til den, der ønsker at kende til virkeligheden i Jesu opstandelse. Han skrev følgende:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af et oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt

---

Nogle af beviserne „og en handlingsplan der, hvis den bliver fulgt, kan give kundskab om sandheden i evangeliets gode nyheder".

---

med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." [Moroni 10:4–5].

Hvis du har et ægte ønske om at vide, og hvis du er villig til at efterleve alle de befalinger han har givet vil dette råd som Moroni gav resultere i en åndelig bekræftelse af evangeliske sandheder.

I denne påsketid føler jeg stærkt vigtigheden af min forpligtelse til at vidne om virkeligheden i Frelserens opstandelse. Mine brødre og søstre, der er en Gud i Himmelen som elsker og bekymrer sig for jer og for mig. Vi har en Fader i Himmelen, som sendte sin førstefødte blandt sine åndebørn, sin enbårne i kødet for at være et jordisk eksempel for os, at påtage sig verdens synder og dernæst lade sig korsfæste for verdens synder og opstå. Det var ham der sagde:

„Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn." [L&P 19:16–19].

Han sagde også: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?" [Joh. 11:25–26].

Dette er i sandhed et smukt budskab – der er et liv efter døden; vi kan vende tilbage og leve med vor Fader i Himmelen igen på grund af det offer Frelseren gjorde for os, og på grund af vor omvendelse og lydighed mod befalingerne.

I denne smukke påskemorgengry hvor tankerne i den fristende verden vendes mod Jesu opstandelse i nogle få øjeblikke, bør vi udtrykke vor påskønnelse til vor himmelske Fader for den store frelsesplan som er udfærdiget for os. Vi bør vende os til uselviskhed og en nøje overholdelse af retfærdighedens principper. Når vi gør dette bør vi huske at forberedelsestiden snart er omme, at Frelseren snart vil komme. Som apostelen Paulus sagde: „Der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han." [Hebr. 10:37].

Min bøn er at vi må blive fundet værdige ved hans komme, i hans navn. Amen. ☐

Enhed

Præsident Marion G. Romney
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab
[Oplæst af hans søn, George J. Romney]

Et af Jesu Kristi evangeliums centrale temaer er enhed. Skrifterne lærer os at lighed og enhed bør være fremherskende blandt kirkens medlemmer.

I kan sikkert huske at om aftenen ved den første nadver, da Frelseren mødtes med sine apostle, bad han om at de måtte være ét med ham, som han var ét med Faderen. Han bad ikke for dem alene, „men også for dem, som ved deres ord, kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig." [Joh. 17:20–21].

Må der altid være enhed og lighed blandt Kristi kirkes medlemmer. Som et eksempel kan I tænke på Enoks optegnelse, hvorledes han og hans folk opnåede en enhed mens resten af verden var i krig.

„Og der udgik en forbandelse over alle folk, der stred mod Gud.

Og fra den tid var der krige og blodsudgydelser blandt dem, men Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed.

Så stor var Herrens herlighed, som hvilede over hans folk, at alle nationer frygtede ham. Og Herren velsignede landet . . .

Og Herren kaldte sit folk ZION." Hvorfor? *„Fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem."* [Moses 7:15–18; kursiv tilføjet].

Under sin jordiske mission lærte Jesus sine disciple den samme lære. Da Jesus var faret til Himmelen: „blev [de] alle fyldt af Helligånden, og de talte Guds ord med frimodighed.

Og hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde ét hjerte og én sjæl; ikke en eneste kaldte noget af det, han ejede, for sit eget; men de havde alting fælles." [Ap. G. 4:31–32].

Efter den opstandne Frelsers mission blandt nephiterne „blev alle mennesker i hele landet, både nephiter og lamaniter, omvendt til Herren, og der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent med hinanden. *De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller*

frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave. [4 Ne. 2–3; kursiv tilføjet].

I dag er *vi* Kristi kirke, og Herren forventer at vi kommer til den samme enhed. Han sagde til *os* „vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine." [L&P 38:27].

Nogle medlemmer mener at man kan være i fuld harmoni i Ånden i evangeliet, nyde fuldt fællesskab i kirken og samtidig være ude af harmoni med lederne i kirken og de råd og vejledninger de giver. En sådan holdning er fuldstændig uholdbar, fordi denne kirkes ledelse ikke alene kommer fra det skrevne ord men også fra fortsat åbenbaring, og Herren giver den åbenbaring til kirken gennem sin udvalgte profet. Det følger altså deraf at de der påstår at acceptere evangeliet, og som samtidig kritiserer og nægter at følge profetens råd indtager en uforsvarlig holdning. En sådan ånd fører til frafald. Den er ikke ny. Den var fremherskende på Jesu tid og på profeten Joseph Smiths tid.

Det er godt at huske den store lektie Frelseren gav nephiterne om dette da han påbegyndte sin mission blandt dem. Han sagde:

„Og der skal ikke være nogen strid iblandt jer, som der hidtil har været; og der skal heller ikke være ordstrid blandt jer angående mine læresætninger, som der hidtil har været.

Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden." [3 Ne. 11:28–29].

Der er kun én måde hvorpå vi kan være ét, og det er at søge Herren og hans retfærdighed. [Se 3 Ne. 13:33]. Enhed kommer ved at følge lyset fra oven. Den kommer ikke fra forvirringerne nedenfra. Så længe mennesket stoler på sin egen visdom og vandrer på sine egne stier, uden Herrens vejledning, kan det ikke leve i enighed. Man kan heller ikke opnå en enhed ved at følge uinspirerede mænd.

Vejen til enhed er for os at lære Herrens vilje og så gøre den. Indtil vi forstår dette grundlæggende princip og efterlever det vil der ikke være nogen enhed og fred på jorden. Kirken virker for det gode i verden, men dens virke afhænger af hvor godt vi, kirkens medlemmer, efterlever dette princip.

„De der påstår at acceptere evangeliet, og som samtidig kritiserer og nægter at følge profetens råd, indtager en uforsvarlig holdning."

Nogle årsager til verdens problemer i dag er at mennesket ikke søger at lære Herrens vilje at kende og så gøre den. De søger snarere at løse problemerne med deres egen visdom og på deres egen måde. Herren gjorde os opmærksom på dette i det første afsnit af Lære og Pagter, som han åbenbarede som et forord til befalingernes bog, og bemærkede at det var én af årsagerne til de problemer som han forudså ville ramme jordens indbyggere. Lyt til denne sene udtalelse:

„Thi de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt.

De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej." [L&P 1:15–16].

Brødre og søstre stol ikke på menneskers råd og stol ikke på jeres egen styrke [se L&P 1:19], men søg Herren og søg at indføre hans retfærdighed [se L&P 1:16].

Vi i denne kirke kan opnå en enhed som vil give os styrke der rækker ud over alt hvad vi har oplevet indtil nu, hvis vi vil få en bedre forståelse af evangeliets principper og opnå en enighed i vor fortolkning af verdens forhold og tendenser i vore dage. Dette kan vi gøre ved bønsomt at studere Herrens ord, også dem han har givet os gennem den levende profet.

Dette er måden hvorved vi kan blive en enhed. Hvis vi vil studere Herrens ord som det kommer til os gennem standardværkerne og gennem belæringerne fra den levende profet og vi ikke forhærder vore hjerter, men ydmyger os og udvikler et sandt ønske om at forstå hvorledes vi kan anvende dette i vore egne omstændigheder og så beder Herren i tro, med tro på at vi skal modtage [L&P 18:18], alt imens vi ivrigt overholder Herrens befalinger, da vil vi kunne se den sti vi skal følge og vi vil være i stand til at møde verden som en solid enhed.

Vi har brug for denne enhed og den styrke i de tider vi lever i. Vi har en stor mulighed, muligheden for at komme Himmelen nærmere, at få evangeliets ånd som vi aldrig har kendt den før. Dette kan vi gøre ved at udvikle den enhed blandt os som kræves af det celestiale riges lov.

Hvis vi i øjeblikkets gøren og laden sætter Gud til side og følger menneskets lærdomme, fornægter vi ham.

Kun et forenet folk, der overholder Guds befalinger kan forvente den beskyttelse som kun han kan give når oversvømmelserne kommer og regnen kommer styrtende, vindene blæser og kastes mod vort hus. [Se Matt. 7:25].

Det er min overbevisning at, da vi er involveret i Herrens arbejde kan vi opnå alt hvad han beder os om hvis blot vi vil være forenede. At vi må blive det, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Kirkens revisionskomités rapport

til Det øverste Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Fremlagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens revisionskomité

Vi har gennemgået kirkens årlige finansrapport, som den forelå den 31. december 1982, samt kirkens virke for det år der er gået. I redegørelsen for kirkens økonomi og virke, som blev gennemgået af komiteen, omfattes bl.a. kirkens hovedfonde og andre kontrollerede organisationer, hvis regnskaber føres af kirkens finans- og registreringsafdeling. Vi har også undersøgt budgettering, regnskab og revideringen af forretningsmetoder, samt måden hvorpå de fonde der modtages og gives ud bliver kontrollerede. Vi sluttede at udgifterne i almindelige kirkefonde blev bemyndiget af Det øverste Præsidentskab og var i overensstemmelse med budgetteringen. Budgettet er bemyndiget af rådet for tiendeanbringelse, der er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd og Det præsiderende Biskopråd. Budget- og bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder fondenes budgetterede udgifter under budgetlægning.

Moderne regnskabsteknologi og udstyr anvendes af finans- og registreringsafdelingen, samt de andre afdelinger, for at kirken kan holde sig à jour med dens hastige vækst og de skiftende metoder indenfor elektronisk dataapparatur.

Revisionsafdelingen er uafhængig af alle andre afdelinger og udfører en 3-sidet revision; finansiel revision, virksomhedsrevision og revision af computersystemer som kirken har antaget. Dette arbejde er noget som hele tiden finder sted indenfor alle kirkens afdelinger, andre kirkestyrede organisationer [hvis regnskaber bliver ført af finans- og registreringsafdelingen], samt verdensomfattende anliggender, blandt andet missioner, finanscentre og aktivitetsafdelinger, som ledes i fremmede lande. Revisionsafdelingens arbejde og beføjelser, med hensyn til at sikre kirkens midler, øges i et rimeligt forhold til kirkens vækst og stadigt mere omfattende aktiviteter. Revisionen af lokale fonde i ward og stave er pålagt stavsrevisorer. Kirkeejede forretninger eller forretninger som styres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finans- og registreringsafdelingen, bliver revideret regelmæssigt af professionelle revisionsfirmaer eller statsstyrede organer.

På baggrund af vor gennemgang af den årlige finansrapport og andre regnskaber, og ved vore undersøgelser af regnskabs- og revisionsmetoder, hvorved økonomien styres, samt under stadige samtaler med personalet i finans- og

registreringsafdelingen, revisionsafdelingen og kirkens lovmæssige repræsentanter, er vi af den formening at kirkens hovedfond, som er modtaget og givet ud i 1982, på rette vis er regnskabsført i overensstemmelse med de bestående retningslinier.

Ærbødigst kirkens revisionskomité

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisk rapport 1982

Forelagt af Francis M. Gibbons
Det øverste Præsidentskabs sekretær

Til orientering for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde den følgende statistiske rapport over kirkens vækst og status pr. 31. dec. 1982. [Medlemstallene er anslåede, baseret på 1982 rapporter modtaget forud for konferencen].

Kirkeenheder

Antal stave 1.392
Antal distrikter 336
Antal missioner.............. 180
Antal ward 8.888
Antal grene i stave 2.699
Antal grene i missioner 2.029
[Disse tal viser en forøgelse på 71 stave og 523 ward og grene i 1982].
Antal lande med organiserede ward eller grene 89
Antal territorier, kolonier og ejendomme med organiserede ward og grene 16

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1982 .... 5.165.000

Kirkens vækst i 1982

Velsignede børn 124.000
Indskrevne børn døbt 67.000
Nyomvendte døbt 207.000

Samfundsstatistik

Fødsler pr. tusinde 28,1
Personer indgået ægteskab pr. tusinde 12,2
Dødsfald pr tusinde 3,9

Præstedømmet

Diakoner 227.000
Lærere 168.000
Præster 325.000
Ældster.................. 436.000
Halvfjerdsere 32.000
Højpræster 180.000

Missionærer

Fuldtidsmissionærer 26.300

Genealogi

Navne klargjort i 1982 til udførelse af tempelordinanser 2.462.700

Templer

Antal begavelser udført i løbet af 1982:
For levende 48.800
For døde 4.418.000
Templer i drift 19
Planlagte templer eller templer under opførsel 22
Templer der har været lukket i årets løb 1

Kirkens Uddannelses System

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1981–82:
Seminar og institut 320.500
Kirkens skoler, gymnasier og universiteter 70.100

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet af SDH socialtjenester 83.700
Personer anbragt i bedre stillinger 22.300
Arbejdsdage skænket til velfærdstjenesten 393.500
Varer uddelt fra forrådshusene [i kg] 9.570

Prominente medlemmer der døde i årets løb

Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab; Ældste LeGrand Richards, medlem af De tolv apostles Råd; John G. Lahaderne, missionspræsident i Italien Catania missionen; Charles R. Hansen, missionspræsident i Californien Oakland missionen; Terry Lavelle Crapo, regionalrepræsentant; Lavere Arnold Ricks, regionalrepræsentant; James David King, præsident for Paradise Valley Arizona staven; J. Spencer Cornwall, forhenværende dirigent for tabernakelkoret; Bertha Reeder Richards, præsidentinde for Unge Piger fra 1948 til 1961; Percy K. Fetzer, patriark og tidligere tempel-, stavs- og missionspræsident; Monte L. Bean, prominent kirkeleder og filantrop; Dr. Albert Ray Olpin, tidligere præsident for University of Utah; Claire Middlemiss, præsident David O. McKays personlige sekretær i 35 år; W. Creed Haymond, kendt atlet og kirkeleder; Dr. Barney Clark, den første der fik indopereret et kunstigt hjerte.

Rigets nøgler

Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum

Lad mig fortælle jer hvordan rigets nøgler virker, og hvor de kom fra, hvem der har dem nu og hvad deres fremtid er.

Den guddommelige beretning begynder i foråret 1829. Det er den 15. maj. Herrens profet er nu i sit 24. år i denne hans jordiske prøvestand. Han dikterer hellig skrift til sin sekretær. De hellige ord taler om dåb, uden hvilket mennesket hverken kan se eller komme ind i Himmelens rige.

Guds Ånd hviler på seeren og på hans skriver. De ønsker dåben som sultende sjæle ønsker mad. Et guddommeligt forsyn leder dem til et afsides sted ved bredden af Susquehannafloden ved Harmony i Pennsylvania. Der udøser de deres sjæl for Herren som befalede sin egen syndfri Søn at blive døbt som et eksempel for alle mennesker.

Så sker miraklet. Himmelen åbnes. En engel kommer ned fra de celestiale højder for at tale med sin medtjenere på jorden.

Det er den opstandne Johannes som Antipas lod halshugge for mere end 1800 år siden i de dystre fangekældre i Makaræus.

Det er den samme Johannes, som er Zacharias' og Elisabets eneste søn, og som selv i en alder af blot 8 dage var blevet ordineret af en engel til at kuldkaste det jødiske rige.

Det er den Johannes som judæiske folk ilede til i Betabara for at nyde godt af hans rensende dåbskraft. Og senere skulle denne elskede døber opfylde al retfærdighed ved at døbe Guds Søn i de mudrede vande i en sølle palæstinensisk flod.

Det er den Johannes Himlene åbnede sig for og som så Helligånden dale ned i sin legemlige skikkelse, med en stille værdighed som en due, og hvile på den om hvem den guddommeliges røst sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." [Matt. 3:17].

I sin opstandne herlighed taler han nu i Messias' navn – den Messias for hvem han havde lidt martyrdøden – og overdrager det aronske præstedømme og nøglerne til engles betjening og til dåb

ved nedsænkning til syndernes forladelse til sine jordiske venner. [Se L&P 13].

Nu, for første gang i næsten 1700 år er der jordiske mænd som kan administrere menneskenes frelse for Herren Jesus. Den tid er nær hvor det triste mørke skal gennemtrænges og Himmelens lys atter engang skinne på vor mørklagte planet.

Men dette er kun begyndelsen til den storslåede plan. Der kommer flere budbringere fra lysets og herlighedens rige. Peter, Jakob og Johannes, som i deres tid holdt præstedømmet og de nøgler som altid ligger hos præsidentskabet af det jordiske rige, kommer til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Disse oprindelige apostle, Herren Jesu Kristi betroede venner i jordelivet; disse hellige sjæle som spiste og drak med ham efter han var oprejst fra de døde, disse levende vidner om den levende som døde så alle kan leve – gør så noget vidunderligt.

De lægger deres hænder på denne moderne profets og hans medtjeners hoved og overdrager det præstedømme som er efter Guds Søns orden, han som forbliver præst bestandigt. Dette melkisedekske præstedømme er det højeste præstedømme og den helligste orden der gives til mennesker på jorden nu og altid. Det indeholder nu og har altid indeholdt det hellige apostelembedes magt og autoritet.

Med det modtager de kæmpende mennesker som snart, efter guddommelig anvisning, igen skal organisere Guds kirke og rige på jorden, særlige nøgler af næsten uendelig vigtighed.

De modtager rigets nøgler med hvilke de har magten til at organisere, præsidere over, lede og styre Guds rige her på jorden, hvilket er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De modtager også tidernes fyldes nøgler, den vidunderlige genoprettelsens tid og forfriskningens tid i hvilken Gud vil samle alle ting i ét i Kristus; den åbenbaringens og gavernes og miraklernes tid hvori han vil tilvejebringe genoprettelsen af alle de ting som profeterne har talt om siden verdens begyndelse. [Se L&P 27:12–13; 81:2].

Med disse anvisninger og i besiddelse af frelsens evangelium kan det dødelige menneske igen oprette Guds rige på jorden og atter prædike evangeliet i hele verden og til alle folkeslag. Riget etableredes så den 6. dag i april i 1830, hvorefter hvert ærligt medlem har givet sin tid, talenter og midler til at udsprede sandheden til vor Faders andre børn.

Men selv dette er ikke alt. Der skal komme flere nøgler. På en vidunderlig dag i 1836 kom Moses og Elijah og Elias hver medbringende nøgler og kræfter som de havde udøvet i deres uddeling. Det er en dag i slægt med den vidunderlige dag 1800 år tidligere på Forklarelsens Bjerg. [Se Matt. 17:1–13].

Højt oppe på det sneklædte bjerg, efter at Faderen havde talt fra skyen, var Moses og Elijah, der begge blev optaget til Himmelen uden at smage døden, kommet i deres fysiske legemer til et tempel der ikke var bygget af menneskehænder, og overdrog deres nøgler og kræfter til Peter, Jakob og Johannes.

Og således er det nu med disse samme tidligere tiders værdige mænd. De kommer igen i vore dage. Denne gang i et tempel bygget for de helliges tiende og offergaver. Disse samme oprindelige profeter tjener nu i opstanden herlighed, og gengiver deres nøgler og kræfter.

Moses, som i det melkisedekske præstedømmes majestæt ledte et lænket Israel ud af ægyptisk fangenskab til

deres forjættede Palæstina, bringer disse samme nøgler tilbage, disse nøgler giver jordiske mænd magt til at samle Israels fortabte får fra verdens Ægypten, og bringe dem til deres forjættede Zion hvor slaveriets forblindende mørke vil blive fjernet fra deres øjne.

Disse nøgler giver de der holder dem kraft til at lede Israel, deriblandt de ti stammer, fra alle verdens nationer, så de ifølge de profetiske ord kan komme én og én eller to og to til Herrens bjerg og hus for der at modtage kræfter fra Himmelen.

„Nøglerne til Guds rige . . . gives ved åbenbaringens ånd til enhver som både er ordineret til apostel og indsat som medlem af De tolv apostles Kvorum" og „udøves i deres fylde af én mand på jorden ad gangen."

Manden Elias bringer „Abrahams evangelium" til veje, den store pagt indgået med Abraham hvorved alle trofaste modtager løfte om evigt afkom, løfter om at ved et celestialt ægteskab vil deres evige afkom blive så talrigt som havets sand eller som stjernerne på himlen. Elias giver det løfte – som blev modtaget af Abraham, Isak og Jakob – at i vore dages mennesker og i deres sæd skal alle generationer bliver velsignet. Og vi tilbyder nu alle Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser til alle dem der vil modtage dem.

Elijah bringer nøglerne til besegling tilbage, den magt som sætter det levende menneske i stand til på samme måde som Peter at binde på jorden og få deres handlinger beseglet til evig tid i Himmelen. [Se L&P 110:11–16].

Fordi Elijah kom vil de dåb vi udfører på jorden have virkning og gyldighedens segl i evigheden. Den bogstavelige realitet er at dåben giver os medlemskab i det jordiske rige som er kirken, og i det Himmelske rige som er det celestiale sted hvor Gud og Kristus er.

Og således, i tidens løb, er der „en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger, nøgler, magter og velsignelser . . . fra Adams dage til nærværende tid." [L&P 128:18].

I tidernes midte ordinerede Jesus de tolv på Kapernaums kyst; han gav rigets nøgler til Peter, Jakob og Johannes på Det hellige Bjerg; og senere gav han de samme nøgler til alle De Tolv. [Se Matt. 18:18].

I vor uddeling fik vi det melkisedekske præstedømme i 1829; mænd blev ordineret og modtog det hellige apostelembede i februar 1835; forskellige nøgler blev givet på forskellige tidspunkter, hovedsageligt omkring den 3. april, 1836; og dette fortsatte indtil alle fortidens floder havde samlet sig til nutidens hav og det jordiske menneske besad alle de nøgler og kræfter der nogen sinde var blevet givet mennesket i nogen tidsalder fra Adams dage til nutiden.

Som et klimaks blev alle rigets nøgler givet til De Tolv i 1844. De modtog så det åbenbaringen kalder for præstedømmets fylde, sammen med magten til at videregive denne fylde til andre.

Da De Tolv således havde modtaget begavelser og kræfter sagde profeten til dem: „På jeres hoveder har jeg beseglet alle Guds riges nøgler. På jer har jeg beseglet hver eneste nøgle, kraft og princip som Himmelens Gud har åbenbaret mig. Nu vil riget forblive hos jer ligegyldigt hvor jeg drager hen eller hvad jeg gør. Men, I Guds Lams apostle, mine brødre, på jeres skuldre hviler dette rige; nu må I stå skulder ved skulder og bære riget oppe. Hvis I ikke gør dette vil I blive forbandet." [Se *Discourses of Wilford Woodruff,* samlet af G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, s. 72].

Således opfyldtes det gudommelige ord som Herren havde talt til sine tolv: „Thi til jer, de tolv, og til dem, Det første Præsidentskab, som er valgt sammen med jer til at være jeres rådgivere og ledere, er dette præstedømmes magt givet i de sidste dage og for sidste gang, hvori evangeliets fyldes uddeling er.

Og denne magt har I i forbindelse med alle dem, som på et eller andet tidspunkt har haft en uddeling fra skabelsens begyndelse.

Thi sandelig siger jeg jer: Nøglerne til denne uddeling, som I har fået, er kommet fra fædrene og er sluttelig blevet sendt jer fra himlen." [L&P 112:30–32].

Og på den måde er Herrens successionssystem også blevet etableret i præsidentskabet. Nøglerne til Guds rige – rettighederne og kræfterne i det evige præsidentskab som det jordiske rige skal ledes under – når de engang først er åbenbaret fra Himmelen, gives ved åbenbaringens ånd til enhver som både er ordineret til apostel og indsat som medlem af De tolv apostles Kvorum.

Men eftersom nøgler er præsidentens rettigheder kan de kun udøves i deres fylde af én mand på jorden ad gangen. Dette er altid seniorapostlen, den præsiderende apostel, den præsiderende højpræst, den præsiderende ældste. Han og han alene kan råde over alle de andre og give vejledning som ingen kan undslå sig.

Således bruges disse nøgler, skønt alle De Tolv har fået dem overdraget, kun i en vis udstrækning af De Tolv, med mindre og indtil én af dem opnår at blive seniorapostel og Herrens salvede på jorden.

Det følger heraf af da Joseph Smith – som blev sendt i martyrdøden af onde og morderiske mænd – drager sit sidste suk bliver Brigham Young, som er seniora-

Ældste Bruce R. McConkie fra De tolv apostles Kvorum.

postel i det jordiske rige, automatisk den præsiderende embedsmand.

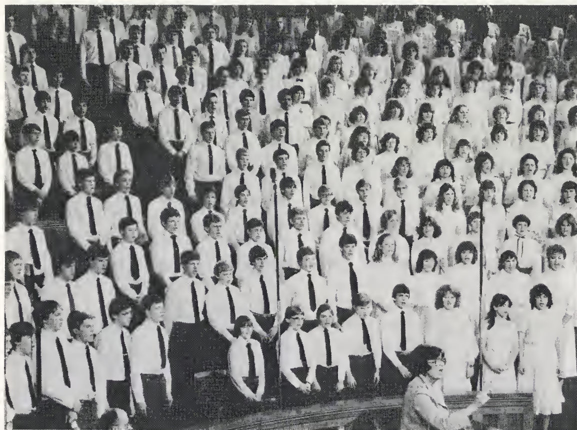
I bror Brighams næste åndedrag findes således den magt som Herren indgiver i ham, som er hans udvalgte tjener. Der går ikke et øjeblik hvor kirken står uden en præsiderende embedsmand.

Når præsident Kimball bliver kaldt hjem for at aflægge rapport om sit arbejde der har været så storslået og succesrigt, vil nøglerne i det øjeblik gå videre til en anden apostel som Herren selv vælger. Og således vil dette system af guddommelig succession fortsætte indtil Herren Jesus Kristus kommer klædt i herlighed for at regere personligt på jorden.

Vi behøver ikke at frygte for fremtiden. Dette er Herrens værk; det er hans rige; og han leder det på den måde han vælger. Nøglerne som er blevet givet til mennesket på jorden holdes nu af dem som han selv har valgt.

Og så sandt som Herren lever, og så sandt som Kristus er en realitet, og så sandt som sandheden vil sejre vidner jeg at dette værk vil gå fremad indtil det opfylder hele jorden og indtil kundskaben om Gud dækker jorden som vandene dækker havet.

Dette vidnesbyrd bærer jeg for mig selv og for alle rigets trofaste ældster og for alle de hellige søstre som står værdigt og trofast ved deres side, og frem for alt gør jeg det i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Et ungdomskor bestående af drenge og piger fra Salt Lake området sang ved konferencens møde lørdag eftermiddag.

Tapperhed i livets drama

Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' Præsidium

William Shakespeare udviste en stor indsigt da han skrev: „Hele verden er en scene, og alle mænd og kvinder er blot skuespillere." [*As You Like It,* 2. akt, 7. scene]. Lad mig beskrive scenen til et drama som ikke er fiktivt, men virkelighed. Dramaet er baseret på visse fakta.

Det er et faktum at Gud lever. Det er et faktum at Jesus Kristus var og er en guddommelig person. Det er et faktum at Faderen og Sønnen åbenbarede sig for Joseph Smith i Den hellige Lund. Det er et faktum at Joseph Smith var en Guds profet. Det er et faktum at Gud åbenbarede sin vilje gennem sine profeter på Bibelens tid, og at han også gør det i dag.

Manuskriptet til dette drama blev skrevet før verdens begyndelse. Manuskriptforfatteren har åbenbaret visse ting om fremtidige scener til enkeltpersoner som så har fortalt dem til alle der ville lytte.

For eksempel var der én af dramaets vigtige personer der for 2600 år siden fik nogle scener at se om: „hvad der skal ske i de sidste dage." [Dan. 2:28]. Profeten Daniel så fortolkningen af kong Nebukadnezars drøm om hvilken han fortalte: „Men i hine kongers dage," han talte om scenen i de sidste dage, „vil Himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine riger, men selv stå i al evighed." [Dan. 2:44].

De scener han dengang talte om er nu i fuld gang med at blive udspillet.

I en alder af 14 1/2 år gik Joseph Smith ud i skoven for at bede til vor himmelske Fader med et ønske om at vide hvilken af alle kirker var den sande. Der åbenbarede Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus sig for ham. Faderen sagde: *„Denne er min elskede Søn. Hør ham!"* [Joseph Smiths Skrivelser 2:17]. Så fortalte Jesus Kristus den 14-årige dreng at Guds sande kirke ikke fandtes på jorden og at han var blevet udvalgt til at være et instrument i Guds hånd og skulle genoprette Jesu Kristi Kirke og Jesu Kristi sande principper. I de følgende scener oprettede Gud et rige som ifølge profeten Daniel „aldrig i evighed skal forgå".

Joseph Smith tillod at nogle oversatte sider af manuskriptet til Mormons Bog faldt i hænderne på andre og blev tabt. Dette vakte Herrens mishag og han sagde til ham: „Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres." [L&P 3:1].

„Kom i hu . . . at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning." [L&P 3:3].

„Vi bør bestræbe os på at blive lige som Herren Jesus Kristus ved at handle som han ville have handlet."

„Se, du er Joseph, og du blev udvalgt til at udføre Herrens værk; men dersom du ikke passer på, vil du falde på grund af overtrædelse." [L&P 3:9].

Havde Joseph ikke målt sig med Herrens krav til ham ville Herren have ændret rollebesætningen ved at udvælge en anden til at gå i hans sted. Men det gjorde han, som de yderligere åbenbaringer fra Gud viser, da han roser ham for hans trofasthed.

Herren sagde at dette rige, som skulle etableres i de sidste dage, „aldrig i evighed skal forgå". Vi behøver ikke gøre os tanke om hvorvidt denne kirke som Gud har oprettet skal falde. Det gør den ikke! For det har Gud sagt!

Daniel profeterede endvidere at „herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk." [Dan. 2:44]. Vi kan ikke slutte os til nogen økumeniske bevægelser, for hvis vi gør det må vi indgå kompromiser for visse principper. Det kan vi ikke gøre, for Herren har etableret de principper som hans kirke er bygget på og vi har ingen ret til at ændre dem.

Atten måneder efter at kirken var blevet organiseret og efter himmelske besøg hvori Joseph Smith havde fået myndighed til at handle i Guds navn erklærede Herren „Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden," og at riget skal være som en sten der „skal rulle frem, til den opfylder hele jorden." [L&P 65:2].

Der er andre profeter der har set visse dele af andre scener som f.eks. Esajas, Jeremias, Ezekiel og Johannes Åbenbarer, såvel som andre fra den bibelske historie; og Nephi, Alma, Helaman, Mormon, Moroni og andre fra Mormons Bogs historie.

Hovedrollen i stykket spilles af Jesus Kristus, menneskehedens Frelser. Mange af hændelserne i hans liv blev opfyldelsen af visse scener som førhen var blevet vist til tidligere tidens profeter. I morgen mindes vi den vigtigste af alle scenerne – Jesu Kristi opstandelse; han som led og døde for at sone for mænd og kvinders synder.

Antallet af folk i stykket er ubegrænset. „Dersom I derfor ønsker at tjene Gud," sagde Herren „da er I kaldet til arbejdet." [L&P 4:3]. For at klare optagelsesprøven må man omvende sig, blive døbt og efterleve Guds befalinger. Alle er velkomne til at deltage, for profeten Nephi sagde: „Han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikkejøde." [2 Ne. 26:33].

Om man accepterer Jesu Kristi evangelium eller ej afhænger af ens holdning. William James, som er en berømt forfatter og psykolog skrev engang: „Den største opdagelse i min tid er at menneskene kan ændre deres forhold ved at ændre deres holdning." [Richard L. Evans, *Richard Evan's Quote Book,* Salt Lake City: Publishers Press, 1971, s. 161].

I King James udgaven af Bibelen kan vi læse det følgende i Ordsprogenes Bog: „For som en mand tænker i sit hjerte, sådan er han." [Ordspr. 3:7]. Henry David Thoreau bekræftede den idé da han sagde: „En mand bliver det han tænker på hele dagen."

Vi har vor handlefrihed. Det er op til os hver især hvilken karakterrolle vi ønsker at spille i dette drama, alt efter hvilken person vi er eller ønsker at blive.

Da præsident David O. McKay var en ung missionær i Skotland fik han hjemve, han blev mismodig og følte sig langt nede. Da han var på vej nedad en gade med sin kammerat lagde han mærke til en inskription der var udhugget i en sten der sad på et endnu ikke færdigbygget hus. Der stod: „Hvad du end er, gør din del vel." Fra det øjeblik begyndte han at gøre sin del som missionær godt og blev en storartet missionær. Dette var en lærerig oplevelse som hjalp ham i adskillige andre vigtige kaldelser som han fik senere i livet. [Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay,* samlet af Clare Middlemiss, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1955, s. 174].

Hvis vi ønsker at være pålidelige må vi handle som om vi er pålidelige og så bliver vi pålidelige. Hvis vi ønsker at være kærlige må vi handle kærligt og så bliver vi kærlige.

Frelseren tænkte på dette princip da han spurgte: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?" Og så svarede han på sit eget spørgsmål: „Som jeg er". [3 Ne. 27:27].

Vi bør stræbe efter at blive som ham ved at handle som han ville have handlet.

Gud vælger ikke det liv vi lever. Den udvælgelse foretager vi ved det vi tænker. Hvis du ønsker at spille en rolle, så spil rollen. Hvilken rolle spiller du nu? Er du en god støtte? Er du et halvhjertet medlem der mangler overbevisning? Er du bare en tilskuer? Eller er du en der kæmper mod Guds kirke?

Man bliver belønnet for tapperhed i dette livets drama. Frelseren sagde: „Og . . . du [skal] have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver". [L&P

Ældste Royden G. Derrick fra De halvfjerds' første Præsidium.

14:7]. Det er svært at forestille sig et liv i evig lykke og glæde uden dem vi elsker i dette liv. Alt efter vor trofasthed vil vort fremtidige liv også indbefatte vor hustru eller mand, vore børn, vore forældre – ja, vore efterkommere såvel som vore forfædre.

Hvad kan jeg gøre for mine børn for at hjælpe dem til at kvalificere sig til det evige liv? For adskillige år siden lavede Missionary Department en professionel undersøgelse for at afgøre hvad der sker med hjemvendte missionærer. Undersøgelsen indeholdt de missionærer der var vendt tilbage fra 1–10 år tidligere og havde en påstået sikkerhedsmargen på 3%. Den viste at deres trofasthed var yderst eksemplarisk og prisværdig. Det var en sigende rapport som var langt mere favorabel end man kunne forvente.

For nogle uger siden besøgte jeg en stav der bestod af unge familier. Jeg spurgte præstedømmelederne hvor mange af dem der havde været på mission. Jeg var overrasket over at hver eneste mand rakte sin hånd i vejret. Den næste uge besøgte jeg en mere moden stav som var en af de bedste stave i kirken og stillede det samme spørgsmål. Hver eneste mand til stede på nær to rakte sin hånd i vejret.

Konklusionen? Ikke at alle mænd skal være hjemvendte missionærer for at blive præstedømmeledere, men at dem der udfører en god mission udvikler en forståelse af evangeliet og en selvdisciplin som resulterer i hengivenhed til det de ved er sandt.

Vi bør organisere vore familieplaner så de resulterer i at hver af vore sønner tager på mission, og at alle vore sønner og døtre bliver gift i templet. Planlægning af vore sønners missioner kan begynde ved deres fødsel hvor de begynder deres egen missionsopsparingsprogram hvilket vil hjælpe dem til at være financielt, moralsk, fysisk og mentalt forberedt når de når missionæralderen. Men frem for alt bør vi lære vore børn „at vandre retskaffent for Herren". [L&P 68:28].

Hvad kan jeg gøre for mine forfædre for at hjælpe dem til at kvalificere sig til evigt liv? Jeg kan hjælpe mine forældre og bedsteforældre til at forstå evangeliet, til at blive døbt, og modtage disse frelsende ordinanser i Guds tempel. Jeg kan sørge for at mine afdøde forældre, bedsteforældre, oldeforældre og så langt jeg kan komme tilbage i mit genealogiske arbejde personligt eller ved stedfortrædende arbejde har modtaget de frelsende tempelordinanser der vil sætte dem i stand til at modtage evigt liv. Ved at gøre disse ting for vore efterkommere og for vore forfædre kan vi etablere en evig familie, som kan resultere i et dynasti af retfærdige liv som vil bringe glæde og lykke ind i denne verden og evigt liv ind i den kommende verden, ja „udødelig herlighed". [Moses 6:59].

Afslutningsscenen på dette store drama er nært forestående. Guds rige går fremad i forberedelsen af Kristi andet komme hvor tæppet vil falde og Frelseren vil sige til hver af de trofaste: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde." [Matt. 25:21]. Og således vil Guds rige fortsætte for evigt gennem evighedernes evigheder. Som profeten Daniel sagde: „Gud [vil] oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå" [Dan 2:44], hvori I og jeg vil modtage en dom og belønning ifølge den rolle som vi har været trofaste mod i dette liv – hvilket jeg bevidner i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

For at I må levnes rødder og grene

Ældste Hartman Rector, jun.
De halvfjerds' første Kvorum

„Skal et menneske bedrage Gud?" [Mal. 3:8]. Det må være et af de mest direkte spørgsmål der nogen sinde er blevet stillet i de hellige skrifter. Virkningerne af et bekræftende svar vil betyde, at dem som bedrager Gud, vil blive forbandet af Gud og gå op i luer ved Herrens andet komme. [Se Mal. 3:9 og 4:1].

Denne forespørgsel blev stillet af det fordums Israel gennem profeten Malakias, men det gjaldt ikke blot for det fordums Israel. Det gjaldt helt klart også for nephiterne og lamaniterne på det amerikanske kontinent, for den opstandne Herren gentog dette budskab for dem da han besøgte dem ca. 34 år efter sin fødsel. [Se 3 Nephi 24:8–9]. Jeg formoder at det nutidige Israel også er omfattet af det samme påbud eftersom Herren helt klart benyttede næsten de samme ord, da han advarede om den opbrænding, der vil gå forud for hans andet komme, og i denne forbindelse synes tiende at være det afgørende kriterium ved bedømmelsen. [Se L&P 64:23–24].

På den anden side loves der dem, som betaler tiende [giver Herren *hans* tiende] at Himlens sluser vil blive åbnet for dem og at deres velsignelser vil overgå deres evne til at modtage dem. [Se Mal. 3:10]. Ydermere vil Herren „skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl." [Mal. 3:11]. Det er en overordentlig stor velsignelse.

Lydighed mod Herrens befalinger, herunder den vigtige tiendebefaling, bringer mange velsignelser. Vi ved ikke altid hvordan Herren vil velsigne os. Det følgende oplevelse som er almindelig for de fleste af os måske illustrere. Har I nogen sinde kørt bag ved en langsomt kørende bil, der snegler sig af sted mens bilisten nøje studerer alt hvad der passerer, og du ved at hvis han ikke sætter farten op, så vil du aldrig slippe igennem det grønne lys længere fremme. Men så sætter han farten op – lige nok til at køre over for gult lys – hvorpå du må standse. Det er noget der prøver tålmodigheden. Af og til tænker vi endda temmelig nedsættende om ham, når han begynder at køre igen. Det kan imidlertid være at Herren beskytter os fra en ulykke 2 km

Ældste Hartman Rector jun. fra De halvfjerds' første Kvorum.

længere fremme, fordi vi standsede ved det lyskryds, selv om vi gjorde det modvilligt. Hvis du tænker på denne måde kan det gøre dig taknemmelig i stedet for at være fortørnet eller vred, hvilket er meget bedre for din fordøjelse.

Jeg oplevede dette princip meget klart for længe siden. Jeg boede i staten Virginia på det tidspunkt. En smuk efterårsdag kørte jeg ud i landet for at samle nogle valnødder. Der var 16 stopskilte mellem mit hjem og den smalle skovklædte vej hvor jeg drejede af for at indsamle valnødderne. Jeg standsede 15 gange. Det sidste stopskilt var langt ude på landet. Jeg kunne se begge veje. Der var ikke andre biler i syne. Jeg tænkte for mig selv: „Hvorfor skulle jeg standse? Stopskilte er til for at beskytte mennesker, men jeg er den eneste som er i nærheden så hvorfor standse?" Så *jeg standsede ikke!* Jeg kørte ikke særlig stærkt, og jeg kørte kun igennem uden at overskride hastighedsbegrænsningen. Da jeg nåede den skovklædte, smalle vej, opdagede jeg at jeg ikke kunne se rundt om hjørnet. Sådan er det i Virginia. Derfor satte jeg farten ned og drejede ind. Netop som jeg gjorde det kom en anden bil ud fra vejen, og fordi vi ikke kunne se hinanden kørte vi ind i hinanden med en fart af ca. 10 km i timen. Det var ikke noget hårdt sammenstød og bilerne blev ikke ret meget beskadiget. Så vidt jeg husker kostede det mig kun $168 at få et nyt kølergitter og nye forlygter.

Denne ulykke var tidsmæssigt set perfekt tilpasset. Den ville selvfølgelig ikke være indtruffet hvis jeg havde standset ved det sidste stopskilt. Jeg sagde: „Herre, jeg forstår budskabet. Det var ikke nødvendigt at gå så langt, men jeg forstår det." På vej hjem standsede jeg 16 gange med min ramponerede forende på bilen.

Det virker som om Herren kræver lydighed af os for at vi kan modtage hans velsignelser, hvilket omfatter at skræmme ødelæggeren. „Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken *alle* velsignelser er forjættede. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod den lov ifølge hvilket den er forjættet. [Se L&P 130:20–21, fremhævning tilføjet]. Det række endog også til et stopskilt, går jeg ud fra.

„Lad ingen bryde landets love, thi den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love." [L&P 58:21].

Malakias fortsætter: „Og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl." [Vi vil

undgå spild]. „Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger Hærskarers Herre." [Mal. 3:11–12].

Det er en kendsgerning at vi endda ser bedre ud når vi betaler tiende. Der findes en lykke som opstår i tiendebetalerens hjerte, som endog afspejles i ansigtsudtrykket.

Herren synes derpå at beklage sig:

„I taler stærke ord imod mig, siger Herren. Og I spørger: ‚Hvad taler vi imod dig?'" [Hvornår har vi nogen sinde sagt noget imod Herren?]

> „Tiende er et af ophøjelsens grundlæggende principper. Dette princip indeholder et stort løfte og bringer evig glæde og lykke."

Herren svarer: „I siger: ‚Det er ørkesløst at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans krav og gå sørgeklædte for Hærskarers Herres åsyn?

Nej, vi må love de frække! De øver gudløshed og kommer til vejrs; de frister Gud og slipper godt derfra.'" [Mal. 3:13–15].

Har I nogen sinde set på naboens bil og tænkt: „Han betaler ikke tiende eller går i kirke om søndagen. Han kan se sport i TV osv. om søndagen. Det synes ikke som om han skal gøre noget af det jeg må gøre, og alligevel synes han at klare sig ligeså godt som jeg, måske endda bedre." Har I nogen sinde tænkt sådan? Hvis I har, så kan jeg forestille mig at det er det Herren henviser til i disse skriftsteder. Derpå lader Herren bomben falde:

„Da talte de, som frygter Herren med hverandre." [På samme måde som vi gør nu. Har I nogen sinde lagt mærke til at de, som elsker Herren, altid taler sammen? Ved det ene møde efter det andet]. „Og Herren lyttede og hørte efter, og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn." [Mal. 3:16 og 3 Nephi 24:16].

Aha! Nu lysner det. Der føres en bog – og det gør der. Den ene gruppe modtager sin belønning nu, den anden lægger skatte op i Himlen, og ud fra de bøger som er skrevet og skal skrives, vil de døde blive dømt. [Se Åb. 20:12]. Derpå giver Herren sit ord, som han ikke kan bryde for han siger helt sikkert: „Jeg, Herren, er forpligtet, *når* I gør, hvad jeg siger". [L&P 82:10, fremhævning tilføjet]. Og her lyder Herrens løfte: „Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eget, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham." [Mal. 3:17]. Det er helt sikkert meget svært at være partisk overfor sin egen søn, som arbejder for en, hvis han udfører et godt arbejde. Jeg mener ikke at der er noget forkert i at føle på denne måde overfor sin egen søn. Det synes som om Herren mener det samme.

Herren fortsætter: „Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham." [Mal. 3:18]. Det vil være meget let at se hvem der er hvem ved at se på optegnelsen.

Og nu kommer vi til det centrale i hele spørgsmålet om tiende: „Thi se, dagen kommer [siger Herren], luende som en

ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem." [Mal. 4:1].

Med andre ord vil de, som betaler tiende have rødder og grene på den sidste dag, og de, som ikke betaler tiende vil hverken have rødder eller grene. Hvad er nu vore rødder? Alex Haley skrev en bog om rødder. Vore rødder er helt klart vore forfædre. Og hvad er vore grene? Det er vore børn. Dem som vandrer i hellighed for Herren, hvilket omfatter tiendebetaling, vil være en evig familie på den sidste dag. Og dem, som ikke betaler tiende, vil ingen evig familie have.

Tiende er nødvendig for at opnå templets velsignelser. Hvis en mand overholdt alle Herrens befalinger med undtagelse af tiende, kunne han alligevel aldrig blive gift for tid og evighed i templet og han ville således hverken have rødder eller grene på den sidste dag.

Det bliver derpå virkelig alvorligt for der findes ingen ophøjelse uden din familie, og uden tiende findes der ingen ophøjelse. Når vi tænker på det så ved vi at det er sandt.

Derfor er tiende et af ophøjelsens grundlæggende principper. Og det viser sig, når en mand betaler tiende, at Herren åbner Himlens sluser og skræmmer æderne, så at det ikke koster ham noget, men i virkeligheden fører ham meget længere frem end han nogen sinde kunne være nået hvis han ikke havde betalt tiende. Dette princip indeholder et stort løfte og bringer evig glæde og lykke.

Hvem har derpå råd til ikke at give Herren hans tiende? Det har hverken du eller jeg, hvilket jeg bærer vidnesbyrd om. For Herren har sagt det. Og med kong Benjamins ord: „Han går aldrig fra det, han har sagt." [Mos. 2:22]. I vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Jesu Kristi evangelium og menneskers grundlæggende behov

Ældste James M. Paramore
De halvfjerds' første Kvorum

Mine elskede og vidunderlige brødre og søstre, jeg beder om at jeres tro og bønner må være med mig i disse få minutter hvor jeg står foran jer. For nogle få år siden, umiddelbart før vor afrejse til en mission i Belgien, tog vi som familie på ferie. Da vi ankom til motellet skiftede vore børn til deres badetøj før vi kunne nå at tømme bilen. Da jeg gik forbi svømmebassinet slog budskabet på et skilt mig, hvor der stod: „Efterlad ikke børn uden opsyn." Selv om jeg havde læst lignende skilte før og ignoreret dem mange gange, så følte jeg mig tvunget til at blive og holde øje med mine små børn. [Min hustru var ikke særlig glad derfor, eftersom hun var i færd med at tømme bilen]. I løbet af nogle få minutter var en af mine døtre kommet ud på dybt vand. Hun fik problemer og kæmpede for at få hjælp. Jeg sprang på hovedet i bassinet med alt mit tøj på, og med al den energi jeg besad, nåede jeg hende lige i sidste øjeblik. Jeg erkendte det desparate, lille uudtalte råb om hjælp den dag, og jeg skal aldrig glemme det.

Der findes grundlæggende behov hos mennesker, som ikke altid er så tydelige som i denne oplevelse, men de findes, og der findes næsten uhørlige stemmer hvis vi kan og vil lytte – skilte og sagte stemmer overalt som siger: „Jeg føler at der er noget, et eller andet sted som jeg behøver og som vil give mig fred, som vil trøste mig og lade mig vide, at mit liv har formål og er af betydning, og at jeg hører til."

For nogle få år siden opdagede en psykiatriker, dr. Henry Link efter flere års studium og tusindvis af tilfælde, og det selv om han ikke selv var kristen, at Jesu Kristi evangelium var den største enkle påvirkning, der gjorde mennesker mere lykkelige, mere sunde og mere succesrige. Han blev så påvirket af det han lærte, at han blev en hengiven Jesu Kristi discipel og skrev en bog med titlen *The Return to Religion* [Tilbagenvenden til religion. O.a]. Medens jeg har tænkt over dette er jeg kommet til at tænke på

Frelserens udtalelse: „[Ved] hvert ord som udgik af Guds mund, begyndte menneskene at få tro på Kristus; og ved tro antog de alt, hvad der var godt." [Moroni 7:25].

Brødre og søstre, det er gennem denne kundskab fra Himlen, der indeholdes i Jesu Kristi gengivne evangelium og vor totale og ubetingede tro på det og efterlevelse af det, vi opfylder menneskers grundlæggende behov.

Alle har et behov for at høre til. En lille ny hundehvalp gøede uden ophør den første uge vi havde den, fordi den savnede sin mor, og når nogen af os samlede den op, følte den sig sikker og ønsket og at den hørte til – og den holdt op med at gø.

For mange år siden i 5. klasse havde jeg et desperat behov for at høre til, og bare det at være med på basketballholdet og bære en uniform skabte den sikkerhed, den tilhørsfølelse, for mig. Jesu Kristi evangelium kan imødekomme dette store behov for enhver mand, kvinde og ethvert barn på denne jord – for enhver familie, og for alle enlige. Alle, som slutter sig til hans kirke, hører med det samme til, uanset hvem vedkommende er eller hvor vedkommende er. Der findes et broderskab som overskrider nationale og sprogmæssige grænser og det binder alle mennnesker sammen. Evangeliets sandheder, evangeliets broderskab og søsterskab samt aktiv deltagelse tilfredsstiller disse længsler og kan overvinde alle barrierer.

Jeg husker en fortælling som blev fortalt under 2. verdenskrig, hvor en tysk SDH-soldat blev ramt af en amerikansk kugle og lå for døden. Han sagde til sin leder: „Vil du ikke nok tage et hvidt flag og gå over til den anden side og se, om der findes en mormonældste, som kan salve mig." Hvilken mærkelig anmodning i en krig mellem to dødelige fjender. Men da lederen så denne soldats tilstand og var ivrig efter at imødekomme, hvad der syntes at være et sidste ønske, tog han det hvide flag, gik over til fjendens linie og spurgte efter en mormonældste. Der blev fundet en sådan og han gik sammen med tyskeren tilbage til fjendens linier, lagde sine hænder på denne broders hoved og befalede i

Evangeliet kan give os fred, trøste os, hjælpe os at forstå at vores liv har et formål og er af betydning samt lade os vide hvor vi hører til.

Herrens navn, at han ville forblive i live, indtil han kunne blive hjulpet. Der findes en form for tilhørsfølelse, som fuldt ud imødekommes gennem Jesu Kristi evangelium – først til vor Fader i Himlen, derpå til vor familie, som kan blive en evig enhed og derpå til medlemmerne overalt på denne jord.

For nogle få år siden flyttede et pensioneret ægtepar [familien Kruger] vestpå for at tilbringe deres sidste år der. De tog med bus og standsede i Provo i Utah. De havde ikke noget særligt endemål og de tog en taxi og kørte rundt i Provoområdet. De kunne lide hvad de så og følte, og den næste dag købte de et hjem der. De kom fra en stor by i midtvesten og selv om de havde boet i

det samme hjem i 42 år, så kendte de næsten ingen. Da de flyttede ind i vores ward varede det ikke timer før mad, hjælp og venskab blev dem tilbudt. De kunne ikke tro deres egne øjne. De hørte nu til sammen med nogle andre varme og barmhjertige mennesker – mennesker, som i sandhed elskede dem og gav dem sikkerhed og varme samt Kristi sande kærlighed. De blev aldrig de samme igen. De tilhørte nu en større familie og var i sandhed lykkeligere end de nogen sinde havde været før i deres liv.

Apostelen Paulus der selv var blevet omvendt til Kristus og hans sandheder, lærte personligt, ikke blot om de store evige sandheder, som opbyggede hele hans væsen og ændrede hans liv, men også at han tilhørte Kristi legeme – Guds riges medlemmer på jorden, som elskede og betjente hinanden med et åbent hjerte og åben ånd på grund af den kærlighed som de nærede. Lyt til hans ord, når han beskriver hvordan det var: „Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller." [Ef. 2:19].

Medlemmer siger at de har aldrig været fremmede uanset hvor de har været – Italien, Oslo, Mexico City, Portland – eller i Orem i Utah. De hørte til i det øjeblik det blev kendt at de var medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Ethvert menneske som lever på denne jord har behov for denne følelse af accept, og Herren Jesu Kristi evangelium og kirke frembringer denne følelse. Selv om et medlem lever for sig selv, så er vedkommende aldrig alene. Han hører til, han yder og han bliver aldrig glemt.

For nyligt blev missionspræsidenten i Holland ramt af et kraftigt hjerteanfald og lå døden nær en tid. Selv om han var en udlænding og amerikaner, så tilhørte han Guds husfæller og bogstavelig talt tusindvis af mennesker i Holland og andre lande; Herrens apostle knælede ned og bad for hans liv – hvis det var Guds vilje at han skulle leve. Tænk på det – det sker hundredvis af gange hver dag på denne jord. Han tilhørte Guds familie og han følte deres faste, bøn og kærlighed. Og hvad med hans hustru? Hun hørte til, som hun aldrig havde troet det var muligt. Jeg var til stede der. Jeg var et vidne dertil. Der var så mange besøg og opringninger fra dem, som hører til Guds husfæller, at hun virkelig blev træt.

Ældste James M. Paramore fra De halvfjerds' første Kvorum.

Da missionspræsidenten fik det bedre og jeg tog af sted var mit hjerte fyldt. Ja,

over at hans liv var blevet bevaret, men også over det privilegium at tilhøre Jesu Kristi kirke her på jorden.

Vi er i virkeligheden altid hjemme i Herrens kirke – hjemme i de ting, som vi tror på og de standarder som vi holder i ære, den ånd som vi behøver og den hjælp og sikkerhed og følelse af at høre til, som findes her. Jeg kommer til at tænke på ældsternes kvorum i Geneve i Schweiz, som har påtaget sig det projekt at flytte gratis for alle wardets medlemmer, når de flytter indenfor wardet [de kan end ikke slippe bort fra os når de flytter!]. Sidste dages hellige overalt åbner deres hjerter, deres hjem, deres pengepung, deres liv i tjeneste og kærlighed overfor andre. Dette gøres ikke gennem tvang, men ved hjælp af den kærlighed og glæde som de føler for Gud og for hinanden. Det er i virkeligheden essensen i evangeliet, sådan som Herren efterlevede det og belærte om det. Husk hans ord: „Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine." [L&P 38:27]. „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." [Matt. 25:40].

„Åndens frugt er kærlighed, glæde . . . [og] godhed." [Gal. 5:22]. Alle som tilhører hans kirke *ønsker* at nå ud til andre – ikke fordi vedkommende bliver ledt dertil gennem en organisation eller institution – til at tjene, elske, hjælpe, lide med og bekymre sig for andre med kærlighed og ægte omsorg. Hver eneste af os kan på en ydmyg og uselvisk måde være et lys for andre, som måske i hemmelighed eller i stilhed længes efter, ja, endog beder om, at finde denne følelse af at høre til. Mine brødre og søstre, denne form for omsorg kan aldrig gennemføres ved tvang eller på en fastsat tid, men kommer, fordi mennesket i sig selv har denne følelse af at høre til, føler dets magt, glæde, godhed og bliver bekymret for alle Guds børn.

Jeg husker for nogle år siden et inaktivt medlem af præstedømmet, som i en stund med bøn, interview og en invitation til at tjene, følte sine lederes kærlighed og omhyggelige omsorg, og som åbent græd over muligheden at forbedre sig og tilhøre den ånd og det broderskab som han følte. Vi tilhører disse sandheder, dette broderskab og disse løfter – men vi tilhører også den organisation som Jesu Kristi kirke er. Der er virkelig brug for os, og vi lærer i hans tjeneste. Vi vokser i barmhjertighed, i visdom, i karakter, i taknemmelighed og i styrke når vi virker „med iver for [hans] sag". [L&P 58:27]. Vi bliver ham mere lig. Vi begynder – hvis vi tjener med hjertets renhed og uselvisk – at lære Herrens veje at kende. Vi lærer at reagere overfor andres behov.

Lad os som ledere følge profeten Moronis råd. Han sagde: „Og efter at de havde modtaget dåben . . . blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord . . . [og de talte] med hinanden om deres sjæles vel." [Moroni 6:4, 5]. Lad os nå ud til hver enkelt medlem, så han eller hun kan komme til at høre til blandt Guds husfæller.

Som medlemmer kan vi med al den energi og kærlighed vi har nå ud for først at hjælpe hver eneste medlem i vores familie og derpå hjælpe medlemmerne – alle – og til sidst hjælpe enhver overalt således at alle kan opnå det store privilegium og den ære og velsignelse det er at tilhøre Guds rige. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Tag imod en profet

Ældste Loren C. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum

Mine brødre og søstre. Jeg er meget taknemmelig over at være her denne eftermiddag, for jeg ønsker at indlede min tale med at bære vidnesbyrd til jer om sandheden af dette værk. Jeg ved at Gud lever og at Jesus er Kristus og at dette er deres værk. Jeg ved at Joseph Smith var en Guds profet og at Spencer W. Kimball er en Guds profet i dag.

Jeg vil gerne dele et par oplevelser med jer. Da jeg voksede op, var Heber J. Grant præsident for kirken. Min far bad altid for præsident Grant. Han nærede store personlige følelser for ham, fordi præsident Grant på et tidspunkt var præsident for Tooele stav, og min far på den tid var præsident for samme stav. Præsident Grant blev syg og døde, og jeg husker hvordan vi efter begravelsen knælede i familiebøn, hvor jeg som dreng hørte min far bede med den samme kærlighed og hengivenhed og følelse for den næste profet, den næste præsident for kirken, George Albert Smith.

Som ung blev jeg meget overrasket fordi jeg aldrig havde hørt nogen bede for en anden profet end Heber J. Grant. Jeg følte mig næsten snydt – som om min far havde vendt sig bort fra en god ven. Men efterhånden som tiden gik lærte han mig gennem denne oplevelse og andre oplevelser en meget værdifuld lektie – for han havde nemlig stor kærlighed og taknemmelighed overfor præsident Grant, og det vil aldrig ændre sig, men i sit hjerte, forstod jeg, havde han bevaret sin største kærlighed og sin største loyalitet til sin Gud, og hvem Gud ville sende, ville han opretholde, bede for og gøre til sin.

For ikke ret lang tid siden havde min familie og jeg mulighed for at præsidere over Australien Sidney missionen. Jeg kom fra missionærafdelingen og jeg tror at mine missioneringssynspunkter var ret så konservative. Ikke desto mindre begyndte vi vort arbejde i Australien Sidney missionen og vi oplevede en beskeden, men god succes, og jeg følte mig godt tilpas med hvad vi lavede – indtil præsident Kimball kom for at

Ældste Loren C. Dunn fra De halvfjerds' første Kvorum.

besøge os. På sin egen måde sagde han: „Broder Dunn, Loren, vi må øge vor indsats." Jeg forstod budskabet.

Budskabet var, at selv om vi havde gjort fremskridt så var det i Herrens øjne og i profetens øjne ikke tilstrækkeligt. Vi vendte tilbage og fordoblede vor indsats. Vi fandt øget vækst, men også øget styrke og nye stave fremstod som et resultat af disse anstrengelser. Jeg tror ikke at fremgangen skyldtes os så meget som vort ønske at følge profeten.

Jeg talte med en præstedømmeleder sidste weekend. Vi havde afsluttet vort lederskabsmøde lørdag aften, som handlede om missionering og han sagde til mig: „Du er en rigtig missionerende generalautoritet." Jeg svarede: „Nej, jeg betragter ikke mig selv som en missionerende generalautoritet. Hvis jeg vil blive husket for noget [og det håber jeg at jeg på en eller anden måde og på et eller andet sted vil blive], så vil jeg stille mig tilfreds med det som min far lærte mig og som jeg føler at han var kendt for, og det er at være villig til at give sin troskab til samt følge en Guds profet. Hvis det kan blive mit minde, så føler jeg at jeg vil have opnået det som Herren har sendt mig for at gøre."

Det er ikke programmet, det er ikke aktiviteterne, men i sidste instans er det vor loyalitet overfor ham som Gud har kaldet og det vi ofrer gennem bøn på hans vegne.

„'Den, som tager imod en profet fordi han er en profet, skal få en profets løn' [Matt. 10:41]. Jeg ønsker at se disse velsignelser i en enhver sidste dages helliges liv."

Der er et skriftsted som lyder således: „Den, som tager imod en profet fordi han er en profet, skal få en profets løn." [Matt. 10:41]. Jeg er kommet til at forstå hvor bogstaveligt dette skriftsted skal tages. Jeg har set disse velsignelser i min fars liv på grund af hans loyalitet. Jeg vil gerne have at disse velsignelser bliver min familie og mig til del, og jeg vil gerne se disse velsignelser i enhver sidste dages helligs liv.

Må jeg afslutte hvor jeg indledte. Gud lever. Jesus er Kristus. Joseph Smith er en sand profet, og vi ledes af en Guds profet i dag. Jeg er loyal overfor profeten og jeg elsker ham, for hvordan kan jeg opretholde Herren, hvis jeg ikke opretholder ham? I Jesu Kristi navn. Amen. □

Straks

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv Apostles kvorum

For nogle få uger siden var jeg på besøg i et fjerntliggende land hvor jeg talte med en modløs missionær. Da jeg spurgte: „Hvor længe er det siden at du har skrevet til din mor?" Han svarede: „Åh, 3–4 uger, formoder jeg." Da jeg foreslog at han skrev til hende straks svarede han: „Hvad betyder *straks*?" *Straks* er et handlekraftigt ord. *Straks* er et handlingspræget ord. Det betyder med det samme, uden ophold eller tøven. Det betyder lige nu. Det har også noget at gøre med ingen svinkeærinder på vejen – det er en lige kurs, spor eller sti. *Udsættelse* er det modsatte af *straks*. At udsætte noget er med vilje og vanemæssigt at udsætte noget som skulle gøres. Udsættelse er en uproduktiv forsinkelse. Det er klogt blevet sagt: „Udsættelse er dumt, det gør mig kun ked af det, men jeg kan ændre mig når som helst – jeg tror jeg vil begynde i morgen!"

„Da han vandrede langs Galilæa sø, så han to brødre, Simon, kaldet Peter, og hans broder Andreas, i færd med at kaste vod i søen; for de var fiskere.

Og han siger til dem: ‚Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.'

Og de forlod *straks* deres garn og fulgte ham.

Og da han gik videre, så han to andre brødre, Jakob, Zebedæus' søn, og hans broder Johannes, sidde sammen med deres fader, Zebedæus i båden og bøde deres garn, og han kaldte på dem.

Og de forlod straks *båden* og deres fader og fulgte ham." [Matt. 4:18–22, fremhævning tilføjet].

Mine bemærkninger i dag vil være centreret om dette nøgleord *straks*. „Og de forlod straks deres garn og fulgte ham." Hvor beskrivende, hvor magtfuldt og hvor belønnende når dette ord anvendes på rette måde i den menneskelige opførsel.

Vi indbyder alle til straks at tjene Frelseren og gå på hans stier. Det er nødvendigt for os alle at have kundskab om Frelserens guddommelighed og reagere herpå uden tøven og forsinkelse. Tiden er nu.

Josua minder os om betydningen af at træffe afgørelser med det samme: „Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" [Jos. 24:15]. Ikke i morgen, ikke når vi bliver klar, ikke når det er passende – men vælg „i dag", straks hvem I vil tjene. Han, som indbyder os til at følge sig, vil altid gå forud for os med Ånd og påvirkning og derved sætte tempoet. Han har lagt og afmærket kursen, åbnet portene og vist os vejen. Han har indbudt os at komme til ham, og den bedste tid at møde hans venskab er straks. Vi kommer bedst ind på den kurs og forbliver der ved at gøre som Jesus gjorde – fuldkommen forpligte sig til at gøre Faderens vilje.

Straks at følge vor Frelser kræver at vi anstrenger os. Han går ikke længere sammen med os personligt på jorden, men han har ikke ladt os alene. Hans retningslinier og befalinger er altid hos os hvis vi vil studere skrifterne. Vi må lære hans vilje at kende før vi kan udføre hans vilje.

En forudsætning for at „gøre noget" er at sætte sig mål. Forud for handlingen ligger der tanker og planlægning. Vi må alle tage ansvaret for vores eget liv . . . vi må bedømme de valgmuligheder der står os åbne og vi må derefter handle positivt udfra vor egen beslutning. Et gammelt ordsprog siger: „En rejse på 1000 km begynder med det første skridt."

Ordet *straks* antyder den nødvendighed det er at tage det første skridt mod ethvert værdigt mål.

„Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer," sagde Herren, [L&P 78:7]. At tage det første skridt kræver stort mod, men på en eller anden måde begynder muligheder og mulig styrke at vise sig med det samme beslutningen om at handle positivt er truffet. Uventet mod og styrke vil blive givet dem som begynder på den rigtige beslutning.

Peter, en beskeden, men barsk fisker, tog det første skridt og fulgte straks Jesus. Han blev stærkere og stærkere. Han voksede fra at være disciplen som fornægtede sin Herre tre gange, til at være den mand som ingen kunne gøre bange. Da han og Johannes stod midt blandt ypperstepræsten "Annas . . . og Johannes og Alexander og alle, som var af ypperstepræstelig slægt" [Ap. G. 4:6] erklærede Peter frimodigt at frelse kommer på grund af Kristus.

„Men da de så Peters og Johannes' frimodighed, og kunne mærke, at de var ulærde mænd og lægfolk, undrede de sig; men så kendte de dem igen og huskede, at de havde været sammen med Jesus." [Ap. G. 4:13].

Højpræsten kunne have skadet disse brødre meget, men han vovede kun at forbyde dem aldeles at tale eller lære i Jesu navn.

Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: ‚Døm selv, om det i Guds øjne er ret at lyde jer mere end Gud.' [Ap. G. 4:18–19]. Stillet overfor truslen blev der givet disse apostle yderligere

mod: „Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket." [Ap. G. 4:33].

Ved at tage det første skridt straks, lærte Peter at blive en menneskefisker. Han fandt frem til sine mål og mens han arbejdede på at opnå dem voksede han i styrke, kraft og overbevisning.

> **„Det er nødvendigt for os alle at have kundskab om Frelserens guddommelighed og at reagere herpå uden tøven eller forsinkelse."**

Hvor vise og velsignede ville vi ikke blive, hvis vi lod være med at udsætte at træffe en beslutning om at tjene Herren og acceptere hans invitation: „Kom . . . følg mig." [Luk. 18:22]. Når vi så har fundet frem til vores mål, må vi så have det mod at handle i overenstemmelse med vor beslutning med den tillid at øget styrke og kraft vil blive givet os i overensstemmelse med vore behov, når vi følger den gode hyrde.

Når vi planlægger at følge Frelseren, straks kan Satan forsøge at få os fra det ved at få opgaven til at se uoverkommelig ud og ved at få os til at tvivle på vores egen værdighed eller evne. Vi er hver især forskellige og vi har hver især vore egne styrkesider.

Peter og Andreas var fiskere. Derfor sagde Frelseren idet han benyttede udtryk fra deres erhverv: „Jeg [vil] gøre jer til menneskefiskere." [Matt. 4:19]. Til tømmeren ville han sige: „Jeg vil lade jer opbygge mennesker." Til lærerne: „Jeg vil gøre jer til lærere for menneskene." Intet menneske har alle talenter.

„Thi alle har ikke fået hver gave; for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd.

Nogle har fået en gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf." [L&P 46:11–12].

At ønske at ting var anderledes i vores liv eller vente på at en forhindring bliver fjernet, en holdning ændret kan få os til at marchere på stedet snarere end straks at gå fremad. William Shakespeare skrev: *„Vor tvivl forråder os, og gør at vi mister det gode, som vi ofte kunne have vundet ved at have haft mod til at prøve."* [*Measure for Measure,* 1. akt, 4. scene, linie 77–79].

Gør brug af dine særlige talenter. Udsæt ikke handling mens du ønsker at du havde haft de manglende evner. Lad os sige med al den kærlighed og oprigtighed som vi besidder til dem, som er tilbøjelige til at svare „Ikke nu" på invitationen „Kom, følg mig": Han ønsker dig. Han vil med det samme byde dig velkommen uanset hvor du har været, hvor du er nu, hvem du er eller hvilke talenter du er i besiddelse af eller mangler.

For nogle få uger siden kom en mand efter et stavskonferencemøde hen til mig, en mand som havde været fuldkommen inaktiv i mange år, og sagde med stor tøven: „Jeg synes ikke rigtig at jeg hører til her. Mit liv er et rod." Til dette svarede jeg: „Hvad forskel gør det? Selvfølgelig hører du til her."

De mennesker, som hele tiden foretrækker at skabe urolige vande, finder ud af at de kun laver en strømhvirvel og

går i ring snarere end straks at gå fremad.

Bør vi tjene vor Herre snarere end at kritisere dem, som prøver på at tjene ham? En tjener vil søge efter løsninger på problemer, mens de som forhaler tingene vil undskylde deres inaktivitet ved at koncentrere sig om problemets nytteløshed.

De mennesker hvis mål er straks at følge Frelseren, søger ikke blot efter svar på deres egne problemer, men hjælper også andre med at finde løsninger på livets besværligheder. De åbner deres hjerte og sind for den foruroligede, den tilsidesatte eller trætte.

Blot ved at lytte med et åbent sind kan vi ofte hjælpe andre med at finde deres egne løsninger. Fornylig fortalte en stavspræsident mig at den mest oprigtige tak som han nogen sinde havde modtaget, kom fra en ung mor med to børn, der under vanskelige omstændigheder prøvede at klare sig som enlig mor. Efter et langt interview lød hendes takord ganske enkelt: „Tak fordi du har lyttet til mig. Jeg tror, at jeg kan klare mine problemer bedre nu."

Vi kan forbedre vor egen fremgang hvis vi søger efter løsninger i stedet for at kritisere vore medmennesker og skyde skylden på vor manglende fremgang på ydre forhold.

Kan vi være ærlige overfor os selv og undersøge årsagerne til hvorfor vi ikke straks følger Frelseren? Forsinkes vi gennem at kritisere et andet menneskes gerninger eller holdning overfor os? Er vores stolthed blevet såret eller vores ego forslået? Har vi draget nogle konklusioner uden de nøjagtige kendsgerninger?

Frelseren formanede: „Hold . . . fred med hverandre!" [Mark. 9:50]. Fred må først komme indefra. Det kommer fra den enkelte til hjemmet, til samfundet, til nationerne og til verden. Denne fred kan kun komme hvis vi modstår det skadelige tidsfordriv det er at dømme andre. I skrifterne advares vi mod at dømme for at vi ikke selv skal blive dømt. [Se 3 Ne. 14:1 og Mat. 7:1]. Der synes på en eller anden måde at være noget spændende og tillokkende ved at være en selvudnævnt dommer.

For mange år siden hørte jeg en historie som jeg altid har husket. Måske hørte jeg den, da jeg løb rundt som en lille barfodet dreng.

En gammel fransk kvinde gik langs Seineflodens bredder. Over hendes ludende skuldre hang et tyndslidt sjal. Pludselig standsede hun og bøjede sig ned og samlede noget op som skinnede i sollyset og gemte det under sit sjal. En politibetjent så hvad hun gjorde og skyndte sig over til hende. Med en meget bøs stemme sagde han: „Lad mig se, hvad du gemmer under dit sjal!" Den gamle kvinde tog et brækket stykke glas frem og sagde: „Det er blot et skarp stykke ituslået glas. Jeg samlede det op så en eller anden barfodet dreng ikke ville træde på det og skære sin fod."

Politibetjenten udførte sin pligt, men han var mere villig til at dømme kvinden for en misgerning inden han kunne erfare at hun havde handlet ædelt som en betænksom sjæl.

Ja, det at dømme vore medmenneskers gerninger fejlagtigt kan være årsag til vor forsinkelse med straks at lytte til vor Frelsers kald.

Ved at følge Jesu Kristi lærdomme og efterleve evangeliets principper kan vi skubbe den smerte og forsinkelse som måske er blevet påført af mennesker omkring os, bort.

Og endelig, at bevæge sig og handle med det samme i den rette retning kræver selvdisciplin og selvbeherskelse.

Mange lever efter mottoet: Mor dig nu og betal senere. Nogle tror at hvis de venter længe nok så vil deres problemer forsvinde. Men det gør de ikke. De må gennemarbejdes. Før vi kan løse vore problemer og sætte vores liv i orden, må vi først fuldt ud acceptere ansvaret for vore problemer.

Vi undlader ofte at handle fordi vi fortæller os selv at vor problem skyldes forhold eller mennesker, som vi ikke kan kontrollere. Derfor tror vi, at vi kan afgive os vores ansvar, og vi kommer således til at håbe at andre mennesker eller ændrede forhold vil løse vore besværligheder. Det er snarere vort ansvar at omvende os – at ændre os og gå fremad uden forsinkelse. „Jeg [beder] jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden." [Alma 34:33].

Hvor behageligt har nogle af os det ikke når vi slår rede i opsættelsens spind. Det er en falsk hvile for dem, som er tilfredse med at leve uden mål, uden forpligtelse eller selvdisciplin.

Vi må give agt på Almas ord: „Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde." [Alma 34:32].

Undgå udsættelse. Vi kan med stor nøjagtighed sige at udsættelse er en usund blanding af tvivl og forsinkelse. Frelserens ofte benyttede ord: *Spørg, søg, bank på, gå, brug* er handlingspræ-

Ældste Marvin J. Ashton fra De tolvs apostles Kvorum

gede ord. Han ønsker at vi skal handle mens vi belærer om og efterlever hans principper.

„Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelse, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den." [Matt. 7:13–14].

Tvivl ikke på dine evner. Udsæt ikke virkeliggørelsen af dine værdige indtryk. Med Guds hjælp kan du ikke fejle. Han vil give dig mod til at foretage en meningsfyldt forandring og til at leve et formålsfyldt liv. Vi må straks omvende os og stole på hans virkelighed og evne til at hjælpe os at lære det rigelige liv at kende. Han vil hjælpe os med at lære at være opmærksomme på vore egne behov og andres behov.

De mennesker, som frygter, udsætter. De mennesker som ændrer sig til det bedre, går straks fremad og bliver klogere og stærkere. Vi må fremelske det mod straks at tage det første skridt. Det er nødvendigt at vi husker at børn kun lærer at gå, fordi en eller anden opmuntrer dem til at tage det første skridt.

Lad os straks sætte mål som er i overenstemmelse med evangeliet og lad os gøre det med den viden, at hvis vi benytter de talenter som er vore – hvis vi hjælper andre, stræber efter fred, undgår at være alt for nærtagende eller kritiske – så vil det blive føjet styrke på styrke til vore egne evner og vi vil straks gå fremad mod større vækst, lykke og evige glæder. Vor Mester og Frelser indbyder til straks at gøre hans sandheder til vore og nyde den varme som hans vedblivende fællesskab giver.

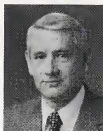
Mennesket må rejse sig op ved sine egne anstrengelser og leve ved tro. En af de største hjælpekilder vi har til succes og lykke af at gøre det rigtige nu. Vi må alle som Guds børn lære at en meningsfyldt vækst må komme indefra og ikke udefra. Når vi gør det vil vi gå på hans stier, løfte de trætte og undertryktes arme, give opmuntringer til vore omgangsfæller, fremkalde et individuelt initiativ til at styre os selv, bære vore kors med værdighed og formål og hjælpe alle med straks at blive menneskefiskere.

Jesu Kristi evangelium er sandt. Jesus Kristus er vor Forløser og Frelser. Lykke og evigt liv er opnåeligt for dem som vil følge ham straks. Om disse sandheder efterlader jeg jer mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

2. april 1983
PRÆSTEDØMMEMØDE

En kongelig slægt

Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds' første præsidium

Vi vil i aften ved dette præstedømmemøde tale om familiernes betydning. Andre anliggender af betydning vil også blive behandlet, men der vil blive lagt særlig vægt på familier. Jo mere vi lærer om den indflydelseskraft som udøves i familierne, jo mere kan vi værdsætte den vejledning, som kommer til os gennem vore ledere fra kirkens tidligste dage, for at sikre os at forholdene i vore hjem er som de bør være. Vi har gennem årene sagt meget om forældrenes ansvar for at tilvejebringe et sundt hjemmeliv for deres børn. Vi vil yderligere blive opmuntret hertil i aften. Det er af afgørende betydning at vi gør det.

Vi har for nylig udført nogle meget omfattende studier, som bekræfter den indflydelseskraft som vi påvirker hinanden med i vore familier og vore hjem. Familiens påvirkning har en større virkning på det vi tænker, på hvordan vi føler og hvad vi gør med vores liv, ja, en større indflydelse end alle andre indflydelseskilder til sammen. Det mønster vi sætter i vore hjem og de værdier vi udvikler der, hvadenten de er gode eller dårlige kan næsten ikke overvindes.

Vi har allesammen ansvar for at bidrage til kvaliteten af vores hjemmeliv. Forældre bidrager i høj grad, men det gør børn også.

Jeg vil i første række i aften gerne tale til jer unge i det aronske præstedømme om det ansvar I har for at leve på en sådan måde, at I kan blive en god indflydelse i jeres hjem, uanset hvordan forholdene så end er der, og således at I kan kvalificere jer til at gøre alt hvad Herren forventer af jer i jeres liv.

Unge mænd, jeg tror ikke at det skyldes en ren tilfældighed at I er her på jorden på dette tidspunkt. Jeg tror at I kvalificerede jer i forudtilværelsen til at komme til jorden på et tidspunkt, hvor der ville blive krævet store ting af jer. Jeg tror at I har vist, før I kom her, at I var i stand til at blive stolet på under usædvanlige vanskelige omstændigheder – at I kunne leve op til de mest vanskelige

udfordringer. Misforstå mig ikke. Jeg antyder ikke at I ifølge sagens natur er bedre end nogen anden generation, som har været på jorden. I kvalificerer jer ikke automatisk til flere velsignelser eller fordele end nogen anden som har levet på jorden siden dens skabelse. I kan fare vild, falde i overtrædelse og pådrage jer Guds straffedomme lige så let som nogen anden der er gået forud for jer her.

„Vi må forstå, at det ikke er sikkert at bevæge os i samme retning som den ugudelige verden."

I virkeligheden lever I i nogle omgivelser hvor det sikkert er lige så let at diskvalificere jer selv på denne måde som nogen anden generation nogen sinde har oplevet. Men Gud stoler på at I ikke vil gøre det. Han stoler på at I holder jer selv værdige til at udføre de meget store opgaver, som han forventer at I skal udføre.

I vokser op til modenhed i en periode i jordens historie, som alle de store profeter gennem tiderne har set frem til med forventning. Det er tidspunktet for den endelige forberedelse før jorden og dens indbyggere vil gennemgå en bemærkelsesværdig forandring. Den bliver passende omtalt som evangeliets „fyldes uddeling" [L&P 112:30]. Det er en periode hvor Herren og hans tjenere vil gøre sig den sidste store anstrengelse for at bringe sandhedens budskab til alle mennesker på jorden og redde efterkommerne af det fordums Israel, som har mistet deres sande identitet.

Profeten Zenos, som Jakob citerede i Mormons Bog, sammenligner denne anstrengelse med det arbejde der udføres af arbejderne som beskærer og poder vingården og indsamler dens frugt for sidste gang. Zenos sammenligner Frelseren med vingårdens herre, som siger til sine hjælpere: „Lad os derfor gå og arbejde af alle kræfter denne sidste gang; thi se, enden nærmer sig, og det er sidste gang, jeg vil beskære min vingård." [Jakob 5:62].

I er kommet på jorden på dette tidspunkt hvor grundlaget er blevet lagt til det store værk. Evangeliet er blevet gengivet for sidste gang. Kirken er blevet oprettet i næsten hver eneste del af verden. Scenen er klar for de sidste dramatiske scener der skal udspilles. I vil have hovedrollerne. I er blandt de sidste arbejdere i vingården. Det er dette åg, som er blevet lagt på jeres skuldre. Det er den tjeneste som I er udvalgt til.

Lad mig beskrive det sceneri hvor I vil udføre jeres arbejde. Herren selv sagde at forholdene henimod slutningen af denne uddeling i høj grad vil ligne de forhold, som eksisterede umiddelbart før syndfloden. „Thi ligesom i Noas dage, således skal det gå ved Menneskesønnens komme," sagde Herren [Matt. 24:37].

Joel så den tidsperiode hvor vi vil være en stor kampplads for menneskenes sjæle. Han sagde: „Råb det ud blandt folkene, helliger en krig, væk heltene op! Lad alle våbenføre mænd komme og drage op!

Smed eders plovjern om til sværd, eders vingårdsknive til spyd! Svæklingen skal sige: ‚Jeg er en helt!'" [Joel 3:14–15].

Joel så at dette store slag ikke ville blive betragtet tilfældigt. Der vil ikke være tid til svaghed eller svæklinge.

Apostelen Paulus skrev til sin unge missionærkammerat, Timoteus: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider." [2 Tim. 3:1].

De udfordrende omstændigheder, som vi befinder os i i verden i dag, bør ikke være nogen overraskelse for os. Jo nærmere vi kommer tidspunktet for Frelserens tilbagevenden vil ugudeligheden øges. Der vil være flere fristelser i vores daglige liv, og de vil blive mere intense. Det vil blive mere acceptabelt i verdens øjne at bryde Guds love eller helt at tilsidesætte dem. Den skam som er forbundet med umoralsk eller uærlig opførsel vil forsvinde.

Det er i disse vanskelige omgivelser det forventes af os at vi styrer vor egen kurs i opadgående retning. Som præsident Kimball har advaret os, så vil det hverken være acceptabelt eller sikkert at forblive på de plateauer hvor vor nuværende opførsel har bevaret os. Bratte nedadgående kræfter, repræsenteret ved den øgede ugudelighed i verden, kan kun modvirkes af kræfter som bevæger sig op i samme grad. Vort liv må være bedre end det nogen sinde har været før. Det betyder ganske enkelt at vi i højere grad vil adskille os fra de mennesker omkring os, som i deres liv følger verdens måde. Det er ikke let at være anderledes. Der findes et intenst pres som arbejder imod os. Men vi må klart forstå at det ikke er sikkert at bevæge sig i samme retning som verden bevæger sig, selv om vi er lidt bagefter det eksempel som verden angiver. En sådan kurs vil til sidst lede os til de samme problemer og den samme ulykke. Det vil gøre det umuligt for os at udføre det arbejde som Herren har udsendt os til at gøre. Det vil diskvalificere os fra hans velsignelse og hans beskyttelse.

Herren har sagt at den tid vil komme, hvor der vil være „en fuldkommen adskillelse mellem de retfærdige og de ugudelige." [L&P 63:54]. Nephi sagde i Mormons Bog: „Thi den tid kommer snart, da Gud Herren skal drage et stort skel mellem folket; og de ugudelige vil han udrydde." [2 Ne. 30:10].

Når vi overvejer disse løfter, bør vi ikke glemme den advarsel som Herren har givet til de sidste dages hellige. „Dog skal Zion undfly, om hun ønsker at gøre alt, hvad jeg har befalet hende.

Men om hun forsømmer at gøre det, jeg har befalet hende, vil jeg hjemsøge hende efter hendes gerninger med megen bedrøvelse, pest, plager, sværd, hævn og fortærende ild." [L&P 97:25–26].

Vi må gennem denne advarsel lære at det ikke er tilstrækkelig kun at være sidste dages hellig af navn. Det er ikke nok ganske enkelt at erklære at vi er et udvalgt folk for Herren. Vi må bevare den tillid som han har vist os. Vi må kvalificere os til hans velsignelser ved den måde hvorpå vi forbliver anderledes fra verden, i vor lydighed overfor hans love. Ellers har vi intet løfte, og vor skæbne vil blive den samme som verdens skæbne.

En af årsagerne til at jeg føler en så dyb bekymring for jer unge mænd er at vi ser nogle beviser på en tilbøjelighed blandt vore unge mennesker til at følge verdens tendenser. Vi holder ikke altid trit med dem som angiver tempoet, men på nogle områder er vi ikke langt bagefter. Jeg ved at der er mange, som er undtagelser fra dette mønster, og som trofast holder Guds befalinger og holder deres liv rent og uplettet af verden, ja

selv, når de står overfor store fristelser og udfordringer. [Se L&P 59:9]. I som er trofaste på denne måde, nærer vi den dybeste respekt for og har den største tillid til. I lever op til den tillid, som Herren har vist jer.

Men der er for mange hvis liv er blevet forurenet af verdslige tendenser. Dette er ikke noget der skal tages let på. Guds straffedomme vil ikke blive holdt tilbage fra dem, som med overlæg, fuld vidende hvem de er og hvad der forventes af dem, tillader sig selv at blive trukket ad de farlige stier, som verdens levemåde udgør. Til sådanne, som er indenfor min stemmes rækkevidde i aften, siger jeg: „Tag den sti som fører opad. Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste." [Gal. 6:7].

For adskillige år siden gav jeg udtryk for følgende tanker i en artikel, som blev trykt i et nummer af New Era. De er meget passende for mit emne i aften.

„For ikke ret længe siden interviewede jeg en ung mand, som ønskede at udføre en mission, men han havde gjort sig skyldig i nogle meget alvorlige overtrædelser under sin opvækst. Han var medlem af en aktiv sidste dages hellig familie og havde selv deltaget aktivt som medlem af kirken, selv på det tidspunkt hvor han overtrådte. Han var til sidst gået til sin biskop og havde tilstået sine ugerninger. Nu havde hans liv i mere end et år været fri for de tidligere vanskeligheder og han var nu ivrig efter at udføre en mission.

Da vi talte om hans situation og de beslutninger som han havde truffet tidli-

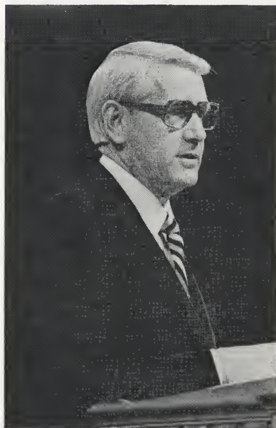
gere i sit liv, der førte til hans diskutable stilling i kirken, sagde han: ‚Åh, jeg vidste at det jeg gjorde var forkert, og jeg var sikker på at jeg en dag ville bringe tingene i orden og udføre en mission.'

Selv om jeg var glad for den unge mands ønske om at bringe sit liv i orden og tjene Herren som missionær, blev jeg foruroliget over den tilsyneladende beregnende måde, hvorpå han havde tilladt sig selv at fjerne sig fra den rette kurs og tage del i en ødelæggende og umoralsk opførsel og derpå, næsten som om han fulgte en tidskalender han selv havde sat, var begyndt at rekonstruere sin beslutning om at være lydig.

Hvis min oplevelse med denne unge mand havde været et isoleret tilfælde, ville det ikke være berettiget til at blive nævnt her, men det er desværre imidlertid slet ikke enestående. Der synes at være en stigende tendens og fristelse for unge mennesker at prøvesmage på de forbudte ting i verden, ikke med den hensigt at gøre dem til en del af sig selv, men med den bevidste beslutning om at svælge i dem for øjeblikket, som om disse ting besad en eller anden værdi der var for vigtig eller for spændende at forbigå. Det er en af vor tids største prøver.

Selv om mange vender tilbage fra disse udflugter ind på forbudt område, så indtræffer der et stigende antal tragedier, som bringer fordærv og fortvivlelse til mange og som har meget langtvirkende konsekvenser. Der findes ikke noget der hedder privat synd. Selv om man kan være beregnende i forbindelse med udførelsen af sådan synd ... så kan dens virkninger ikke reguleres af den person som har gjort sig skyldig i en dårlig opførsel. At tro anderledes er at lade sig narre af en af de mest ondsindede løgne som løgnens fader nogen sinde har været mester for.

For nylig overværede jeg en eksamensceremoni ved et lokalt gymnasium. Eleverne, som var blevet indbudt til at tale for deres klassekammerater, udtrykte sig med vendinger om de store og ædle kaldelser, som lå foran dem, når de nu overskred grænsen og gik ind i det voksne liv. De voksne talere roste vor tids ungdoms dyder og muligheder og talte om de horisonter der skulle besejres i de kommende år, de nye videnskabelige grænser som skulle gennembrydes af eleverne fra eksamensklasserne, de frygtelige sygdomme som man ville finde en kur mod og det gennembrud indenfor diplomatiet og de menneskelige forbin-

Ældste Dean L. Larsen fra De halvfjerds' Præsidium.

delser, som ville bringe varig fred til jorden. Det var en stimulerende og inspirerende ceremoni.

Mens jeg lyttede til de imponerede talere ved denne lejlighed dannede jeg i mit eget sind et billede af de ting som jeg gerne ville have sagt til disse unge mennesker. Jeg vidste at de fleste af dem var sidste dages hellige. Jeg vidste at de kom fra familier hvor man havde store forventninger til dem, hvor man tog del i stoltheden over det de havde opnået. Jeg havde også kendskab til de erfaringer, som nogle af disse unge mennesker havde planlagt for sig selv i de timer og dage der umiddelbart fulgte efter eksamensceremonien. Jeg følte hvordan jeg ønskede at bønfalde denne bestående klasse, ikke for de strålende og fjerne år i en fjern fremtid hvor de forhåbentlig ville opnå så meget for menneskeheden, men her og nu. Jeg ønskede at sige til dem: ‚Jeg bekymrer mig ikke så meget for hvad I vil gøre næste år eller i næste generation. Jeg bekymrer mig for hvad I vil gøre i aften og i morgen, når I har afleveret jeres hat og kjortel. Hvad har I planlagt? Hvor vil I tage hen? Hvad vil I lave i aften?'

Jeg ved nu, som jeg nedskriver disse tanker, at der var dem i denne klasse, såvel som i mange andre lignende grupper som med fuldt overlæg og beregnende placerede sig selv i omstændigheder, efter deres eksamensceremoni, hvor de vanærede sig selv, deres familie, deres kirke og deres himmelske Fader. Det var ikke meningen at deres opførsel skulle være permanent. Det var blot noget med at rende rundt og lave sjov, et øjebliks spænding, ja et vovestykke. Men den samlede virkning er ødelæggende. Efterdønningerne vil påvirke deres liv og de mennesker, som elskede dem og stolede på dem på en uheldig og uforudset måde i umindelige tider. Menneskeheden vil ubønhørligt være gledet ned på et lavere plan. Nogle vil aldrig nogen sinde fuldt ud overvinde det og hele menneskeheden vil uundgåeligt føle tabet." [New Era, jun. 1980, s. 4–5].

Unge mænd, husk hvem I er. Husk at formålet med at I er kommet her på jorden – er den tjeneste som I er blevet udvalgt til at yde. Forbliv sand overfor den guddommelige tillid, som vor himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus har vist jer. I kan bidrage lige så meget til det åndelige forhold i jeres hjem som noget andet medlem af jeres familie, og I har en forpligtelse til at gøre det. Studér skrifterne og opmuntr de øvrige medlemmer i familien til at gøre det samme. Bed jeres bønner og gør alt hvad I kan for at påvirke andre medlemmer af familien til at bede. Betal jeres tiende. Adlyd visdomsordet. Vær kysk. I kan udøve en større indflydelse end I nogen sinde har troet det muligt, hvis I vil gøre jeres del.

Husk disse ord af Edward W. Bok: „Når vi først er overbevist . . . om at vi er sat her med et formål: at den guddommelige energisæd blev givet til os, og at det er op til os at dyrke den til dens fulde blomstring, så vil vejen blive vist os. Det er op til os at gøre anstrengelsen og lægge alle vore kræfter og retskaffenhed ind heri. Det er en ung mand med ringe tro som siger: ‚Jeg er intet.' Det er en ung mand med en sand forståelse, som siger: ‚Jeg er alting,' og som derpå går ud for at bevise det."

Unge mænd, lad os gennem den måde vi lever og tjener på vise, at vi er alt, hvad Herren forventer, at vi skal være, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

I dine armes trygge omfavnelse

Jeffrey R. Holland
Præsident for Brigham Young Universitetet

Brødre, det er ikke muligt for mig at give udtryk for den overvældende følelse af ansvar, som jeg nærer i aften. Ligesom æslet der er med i et stort hestevæddeløb ved jeg, at jeg sandsynligvis ikke skulle være her, men jeg kan godt lide det fællesskab som jeg derved kan have. Jeg vil i aften medtage min søn i dette specielle fællesskab, min søn, Matt, som jeg elsker af hele mit hjerte. Jeg beder oprigtigt for at Herrens Ånd må være med os i vor opgave.

Brødre, en nylig undersøgelse gennemført af kirken har i høj grad bekræftet, statistisk set, det som vi har fået at vide igen og igen. Og det er, hvis der ikke er kærlige og inspirerede instruktioner og eksempler i hjemmet, så er vore samlede anstrengelser for at opnå succes i og omkring kirkens programmer i høj grad begrænset. Det bliver i stigende grad klart at vi personligt må undervise vor familie i evangeliet, efterleve disse lærdomme i vores liv eller løbe den risiko for sent at opdage at en primarylærer eller præstedømmevejleder eller lærer i seminar ikke *kunne* gøre det for vores børn, som vi ikke *ville* gøre for dem.

Må det være mig tilladt at komme med lidt opmuntring vedrørende så stort et ansvar? Hvad jeg virkelig kan lide i mit forhold til Matt er at han, sammen med sin mor og sin søster og bror, er min nærmeste og kæreste ven. Jeg ville hellere være her ved dette præstedømmemøde i aften sammen med min søn end sammen med nogen anden mand i denne verden. Jeg elsker at være sammen med ham. Vi taler meget sammen. Vi ler meget sammen. Han og jeg spiller basketball, vi spiller tennis og racquetball selv om jeg nægter at spille golf med ham [det er en privat vittighed]. Vi diskuterer problemer. Jeg er præsident for et lille universitet og han er præsident for en stor klasse i gymnasiet. Vi sammenligner notater og kommer med forslag og tager del i hinandens udfordringer. Jeg beder for ham og jeg har grædt sammen med ham og er usandsynlig stolt af ham. Vi har talt til langt ud på natten, mens vi lå på hans vandseng, en vildfarelse fra det

20. århundrede, som jeg ved en dag vil springe som en del af de sidste dages straffedomme og skylle den hjælpeløse familie Holland ud på Provos gader [det er en anden privat vittighed].

Jeg føler jeg kan tale til Matt om hvordan han oplever seminar, fordi jeg prøver på at tale med ham om alle hans forskellige klasser i skolen. Vi taler ofte om hvordan hans mission vil blive, fordi han ved hvor meget min mission betød for mig. Og han spørger mig om tempelægteskab, fordi han ved at jeg er absolut helt vild med hans mor. Han ønsker at hans fremtidige hustru skal være som hende og at de skal have hvad vi har.

Jeg ved, mens jeg taler, at der er fædre og sønner ved dette møde i aften som føler at de ikke har nogen del i, hvad der er blevet beskrevet her. Jeg ved at der er fædre, som praktisk taget vil give deres liv for igen at kunne føle sig tæt knyttet til en søn der har problemer. Jeg ved at der findes sønner ved vort møde, som ønsker at deres fædre sad ved siden af dem her i aften eller en hvilken som helst anden aften. Jeg har spekuleret på hvordan jeg skal tale over mit tildelte emne uden at lyde selvretfærdig på den ene side og på den anden side fornærme allerede ømme hjerter. Som svar på det siger jeg ganske enkelt til os alle, ung og gammel: giv aldrig op. Bliv ved med at prøve, bliv ved med at nå ud, bliv ved med at tale, bliv ved med at bede – men giv aldrig op. Fremfor alt, fjern jer aldrig fra hinanden.

Må det være mig tilladt at fortælle jer om et kort, men smertefuldt øjeblik i mine egne manglende anstrengelser som en far?

Tidligt i vores ægteskab arbejdede min unge familie og jeg os gennem det uddannende arbejde i et universitet i New England. Pat var præsidentinde for hjælpeforeningen i vores ward, og jeg tjente i vores stavspræsidentskab. Jeg gik i skole hele dagen og underviste i et halvdagsjob. Vi havde to små børn på det tidspunkt, ikke ret mange penge og udfordringerne var store. Vores liv var i virkeligheden næsten det samme som jeres.

En aften vendte jeg tilbage fra de lange timer i skolen og følte de almindelige kendte byrder på mine skuldre som verden giver. Alt synes at være yderligere krævende, nedbrydende og mørkt. Jeg spekulerede på om morgenen nogen sinde ville komme, og da jeg gik ind i vores lille studenterlejlighed var der en usædvanlig stilhed i værelset.

„Hvad er der i vejen?" spurgte jeg. „Matthew har noget han gerne vil fortælle dig," sagde Pat. „Matt, hvad vil du fortælle mig?" Han legede stille med sit legetøj i et hjørne af værelset og prøvede meget hårdt på ikke at høre mig. Jeg sagde lidt højere: „Matt, har du noget at fortælle mig?"

Han holdt op med at lege, men det varede lidt inden han så op. Derpå drejede de to store tårefyldte brune øjne sig mod mig og med den smerte som kun en 5-årig kan føle, sagde han: „Jeg gjorde ikke som mor sagde i aften og jeg svarede hende igen." Da han havde sagt det brød han ud i gråd og hele hans lille krop rystede af sorg. Et barns åbenmundethed var blevet bemærket, en smertefuld tilståelse var fremkommet, den 5-åriges vækst fortsatte og en kærlig forening kunne have fundet sted på en vidunderlig måde.

Alting kunne være skønt – hvis det ikke havde været for mig. Jeg gjorde noget så idiotisk som at tabe besindel-

sen. Det var ikke over Matt – der var hundredvis af andre ting i min hjerne og jeg havde ikke selvdisciplin nok til at indrømme det. Han fik hele turen.

Jeg fortalte ham hvor skuffet jeg var og hvor meget jeg troede jeg kunne forvente af ham. Jeg lød ligesom den fædrende dværg jeg var. Derpå gjorde jeg noget jeg aldrig før havde gjort i hans liv – jeg sagde til ham at han skulle gå lige i seng, og at jeg ikke ville komme ind og bede sammen med ham eller fortælle ham en godnathistorie. Han prøvede at holde sin hulken tilbage og gik lydigt hen til sin seng hvor han knælede ned – alene – for at bede. Derpå vædede han sin lille pude med tårer, som hans far skulle have tørret af.

> „Vi ved alle at det at være far ikke er en let opgave, men at det står mål med den mest påkrævende opgave, der nogen sinde er blevet givet. Vi må blive ved med at prøve, blive ved med at nå ud, blive ved med at bede og blive ved med at lytte."

Og hvis stilheden var tung da jeg kom hjem, så skulle I bare føle den nu. Pat sagde ikke et ord. Det behøvede hun ikke. Jeg havde det frygteligt med mig selv!

Senere da vi knælede ned ved vor egen seng lød min svage bøn om velsignelse for min familie i mine ører med en hul klang. Jeg havde lyst til at rejse mig op med det samme og gå ind til Matt og bede om hans tilgivelse, men han sov allerede fredeligt.

Min lettelse kom ikke så hurtigt, men jeg faldt til sidst i søvn og begyndte at drømme, hvilket jeg sjældent gør. Jeg drømte at Matt og jeg fyldte to biler for at flytte. Af en eller anden årsag var hans mor og lillesøster ikke til stede. Da vi var færdige vendte jeg mig mod ham og sagde: „Nå Matt, du kan køre den ene bil, så skal jeg nok køre den anden."

Denne 5-årige lille dreng satte sig meget lydigt op på sædet og forsøgte at gribe fat i det store rat. Jeg gik over til den anden bil og startede motoren. Da jeg begyndte at køre så jeg hen til den anden bil for at se hvordan han klarede det. Han prøvede – åh, hvor han prøvede. Han forsøgte at nå pedalerne, men det kunne han ikke. Han drejede også på knapperne og kontakterne på instrumentbordet for at starte motoren. Han kunne knap nok se op over instrumentbrættet, men der var de igen de samme store, tårefyldte, smukke, brune øjne, der stirrede på mig. Da jeg kørte bort råbte han: „Efterlad mig ikke her. Jeg ved ikke hvordan jeg skal gøre det. Jeg er alt for lille." Derpå kørte jeg væk.

Da jeg senere i min drøm kørte ned gennem ørkenen gik det i et rædselsvækkende øjeblik op for mig hvad jeg havde gjort. Jeg standsede med et sæt, flåede døren op og begyndte at løbe så hurtigt jeg kunne. Jeg efterlod bilen, nøglerne, det hele og løb. Asfalten var så varm at den brændte mine fødder og tårerne blændede mine anstrengelser for at se dette barn et eller andet sted i horisonten. Jeg blev ved med at løbe, bede og anmode om at blive tilgivet og finde min dreng i sikkerhed.

Da jeg løb rundt om et hjørne og var lige ved at styrte sammen af psykisk og fysisk udmattelse, så jeg den ukendte bil som jeg havde ladet Matt køre. Den stod pænt langs siden af vejen og han lo og legede i nærheden. Der var en ældre mand sammen med ham, der legede og reagerede på hans leg. Matt så mig og sagde noget i denne retning: „Hej far. Vi har det sjovt". Det var helt klart at han allerede havde tilgivet og glemt min frygtelige overtrædelse imod ham.

Men jeg frygtede den gamle mands blik, som fulgte hver eneste bevægelse jeg gjorde. Jeg forsøgte at sige: „Tak", men hans øjne var fulde af sorg og skuffelse. Jeg mumlede en akavet undskyldning og den fremmede sagde ganske enkelt: „Du skulle ikke have efterladt ham alene til at udføre denne vanskelige opgave. Det ville du ikke være blevet bedt om."

Og der endte drømmen og jeg satte mig op i sengen. *Min* pude var nu våd, hvorvidt det var af sved eller tårer ved jeg ikke. Jeg smed dynen fra mig og løb hen til den lille metalbarneseng der var min søns seng. På mine knæ og gennem mine tårer tog jeg ham i mine arme og talte til ham mens han sov. Jeg fortalte ham at alle fædre gør fejltagelser, men det er ikke deres mening. Jeg fortalte ham at det ikke var hans fejl, at jeg havde haft en dårlig dag. Jeg fortalte ham at når drenge er 5 eller 15 år, så glemmer far det af og til og tror at de er 50. Jeg fortalte ham at jeg ønskede at han skulle være en lille dreng i lang, lang tid, for alt for hurtigt ville han vokse op og blive en mand og ikke mere lege med sit legetøj på gulvet, når jeg kom hjem. Jeg fortalte ham at jeg elskede ham og hans mor og søster mere end noget andet i verden, og at uanset hvilke udfordringer vi ville møde i livet så ville vi møde dem sammen. Jeg fortalte ham at jeg aldrig nogen sinde ville udelukke ham fra min kærlighed eller tilgivelse, og jeg bad om at han aldrig ville udelukke mig. Jeg fortalte ham at jeg var stolt over at være hans far, og at jeg af hele mit hjerte ville prøve at være sådan et stort ansvar værdig.

Jeg har ikke vist mig at være den fuldkomne far, således som jeg indgik pagt om at være den nat og tusind nætter før og efter. Men jeg ønsker stadig væk at være det, og jeg tror på denne kloge vejledning som præsident Joseph F. Smith har givet:

„Mine brødre . . . hvis I vil holde jeres [børn] nær til jer, trykke dem til jeres bryst; hvis I kan få dem til at føle, at I elsker dem . . . og holde dem nær til jer, vil de ikke vige bort fra jer og de vil ikke begå de mange store synder.

Men det er, når I lukker dem ude af jeres hjem, ikke har hengivenhed for dem . . . at I jager dem bort fra jer . . .

Fædre, hvis I ønsker jeres børn undervist i evangeliets principper, hvis I ønsker, at de skal elske og forstå sandheden, hvis I ønsker, at de skal adlyde jer, så elsk dem! Og vis dem, at I elsker dem gennem jeres ord og gerninger." [Evangeliske Lærdomme, s. 237, 266].

Brødre, vi ved alle at det at være far ikke er en let opgave, men den står mål med den mest påkrævende opgave der nogen sinde er blevet givet i tid og evighed. Vi må ikke jage vore børn væk fra os. Vi må blive ved med at prøve, blive ved med at nå ud, blive ved med at bede og blive ved med at lytte. Vi må blive ved med at trykke dem til vort bryst. Det er det venner er til for. Om dette bærer jeg vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mudrede fødder og hvide skjorter

Matthew S. Holland
Oak Hills 4. Ward, Provo Utah Oak Hills stav

Da jeg fandt ud af at jeg skulle tale til jer i aften sad jeg på kanten af mine forældres seng efter jeg var kommet sent hjem. Mine forældres seng har nu et knæk på 45 grader og min mor har stadigvæk et mærke på sit venstre ben. Nå, nu da jeg er kommet mig over choket, siger min far at jeg er taknemlig for at være her.

I virkeligheden så *er* jeg meget taknemlig for at være her i aften for at sige nogle få ord om den indflydelse forældre og familie har på de unge i vores kirke. Jeg vil gerne benytte min egen familie for at illustrere dette. Mine forældre og yngre søster og bror viser at de elsker mig og at de støtter mig hver eneste dag. De bekymrer sig for mine behov både timeligt og åndeligt. Det er meget vigtigt for mig, og min familie gør det bedre end nogen som helst anden kunne, selv de andre organisationer i kirken.

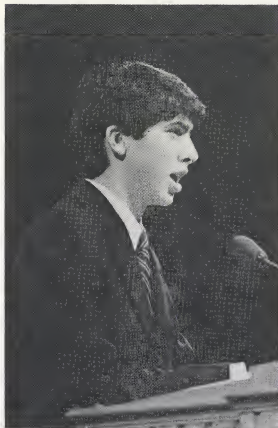
Jeg elsker kirkens programmer meget. Men det synes som om der er en idé blandt mange sidste dages hellige, at kirken har ansvaret for åndeligt at opdrage de unge. Forældre som tror sådan berøver deres børn en af de rigeste oplevelser som vi kan have her på jorden.

Primary, søndagsskolen og seminar har lært os alle sammen lektier som vi aldrig vil glemme. Det aronske præstedømme og Unge Mænds programmer har hjulpet os til at ære vort præstedømme mere fuldt ud. Unge Pigers programmer har lært dem åndelige, sociale og huslige færdigheder som er meget vigtige. Programmerne i det melkisedekske præstedømme og hjælpeforeningen sørger for at den ældre og mere oprørske generation holder sig i skindet. Men disse programmer vil ikke være succesrige, med mindre de samme lektier bliver belært i hjemmet.

Der vil blive sagt meget om fædre i aften. Jeg vil også gerne nævne mødrene. En sommermorgen i den samme studenterlejlighed, som min far netop har beskrevet, fortalte jeg min mor at jeg ville ud på legepladsen. Hun sagde ja, men sagde til mig at jeg ikke skulle komme løbende tilbage med mudrede fødder, da hun netop var ved at vaske og polere gulvet. Hun sagde det endnu en gang, for at lægge vægt på det, da jeg

stolprede ud af døren i korte bukser, bare fødder og uden skjorte. Jeg må have leget omkring en time og tilbragt mindst halvdelen af den tid i mudderet. Derpå løb jeg, med den viden at min mor sandsynligvis var færdig med gulvet og ville læse for mig, hjem fuld af den ivrighed og livskraft som drenge har. Den samme livskraft fik mig og mine mudrede fødder op ad trapperne, gennem døren og halvvejs over det næsten færdigvaskede og polerede gulv, som min mor stadig stod bøjet over.

Jeg ventede ikke på nogen reaktion og jeg ønskede ikke at min synd skulle være halvgjort, så jeg løb henover resten af gulvet ind i mine forældres værelse og smækkede døren efter mig. Jeg vidste ikke om jeg skulle springe ud gennem det andensals vindue eller om det var nok at jeg gemte mig under sengen. Jeg brød ud i tårer og kastede mit lille legeme på sengen og gjorde mig rede til muligvis at møde min tipoldefar hurtigere end jeg havde forventet.

Matthew Holland, en præst, som talte ved konferencens præstedømmemøde.

Jeg hørte døren åbnede sig stille og kiggede derhen. Åh godt, tænkte jeg. Hun bar ikke på en gloende ildrager. Før hun kunne sige noget råbte jeg: „Mor, du elsker mig ikke." Hertil svarede hun: „Jeg *elsker* dig, og jeg vil gøre alt for at bevise det." Hun løftede op i mine beskidte mudrede fødder og kyssede dem. Jeg behøver ikke at sige at denne oplevelse lærte mig meget om hvad det vil sige at omvende sig og blive tilgivet, sådanne lektier som kirken senere ville forstærke.

Det behøver selvfølgelig ikke altid at være en stor oplevelse som påvirker et barn. Alma den Yngre, som havde sine egne problemer i ungdommen, sagde til sin søn Helaman: „Nu tror du måske, det er dårskab af mig; men jeg siger dig, at ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting." [Alma 37:6]. Som fædre og sønner bør vi forstå hvilke store ting vi kan udrette gennem gerninger, som i øjenblikket synes at være uden betydning.

For eksempel har min far og jeg altid fået en is efter hver eneste generalpræstedømmemøde, lige siden jeg blev diakon. Det skal vi også have i aften. Nu er det at få en is ikke absolut nødvendigt for at nyde et præstedømmemøde – men det hjælper. Jeg husker også hvordan min far nogle få uger før jeg blev ordineret til diakon fortalte mig, at han håbede på at jeg når som helst jeg forberedte, velsignede eller uddelte nadveren altid ville have en hvid skjorte og et slips på. Jeg er sikker på I har hørt de samme ord fra en

lærer i søndagsskolen eller læst det i et eller andet lektiehæfte, men det var ikke før min far sagde det, at jeg havde til hensigt at gøre det. Ved at reagere positivt overfor min fars forslag har jeg vist respekt for nadverens hellige ordinanse. Og dette lille råd hjælper mig også til at forstå at præstedømmets ordinanser ikke blot er et arbejde eller en opgave, men der er uvurderlige privilegier, som jeg er taknemlig over at kunne deltage i.

> „Lad hjemmet være et sted hvor sønner og døtre kan lære, vokse, spørge og udtrykke sig frit uden kritik og hvor ører og hjerte er åbent."

Jeg lærte for nylig endnu en betydningsfuld lektie fra min far om hans kærlighed til mig. For nogle få uger siden blev der spillet om basketballmesterskabet en lørdag aften i Ogden. Jeg var på ét af de to hold som skulle spille om mesterskabet. Da vi var en fjerdedel henne i spillet mødtes holdene til rådslagning. Da jeg rejste mig op fra den dejlige bløde stol, som jeg havde vænnet mig til, så jeg min mor og far sidde på forreste række. Det synes måske uden betydning for jer, men jeg blev meget glad, fordi samme aften fandt én af de vigtigste begivenheder i året sted i Provo. Det var ikke min fars indsættelse eller de årlige indledningsceremonier. Det var en basketballkamp mellem Brigham Young universitet og Utahs universitet. Men far forlod den kamp og adskillige generalautoriteter og andre fremtrædende personer som han var vært for, for at komme til min kamp. Denne demonstration af kærlighed betød så meget for mig, ikke fordi min *kamp* var vigtigere, men fordi *jeg* var vigtigere. Er det mærkeligt at jeg ønsker at gengælde den kærlighed? Vi har et bånd mellem os, ikke blot som far og søn – men også som venner.

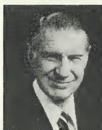
Fædre, jeg beder jer indtrængende om ikke at tro at de eneste vigtige lektier i præstedømmet eller åndelige lektier er dem som gives gennem kirkens programmer. Gør jeres hjem til en himmel. Lad hjemmet være et sted hvor sønner og døtre kan lære, vokse, spørge, udtrykke sig frit uden kritik og hvor ører og hjerte er åbent.

Ældste Marvin J. Ashton har sagt: „Hjemmet bør være en ankerplads, en havn i uvejret, et tilflugtssted og et lykkeligt sted at være. Livets største lektier bør undervises i og læres i hjemmet. Hjemmet kan være midtpunktet for ens jordiske tro, hvor kærlighed og et gensidigt ansvar blandes på en passende måde." [Marvin J. Ashton, *Ye Are My Friends,* Salt Lake City: Deseret Book, 1982, s. 44].

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd om det ansvar vi, som præstedømmebærere i denne kirke, har for at belære og opbygge vore familier åndeligt. Jeg vil også gerne i al offentlighed takke min far for det store eksempel, som han har været i mit liv, og for den måde som han altid har æret sit præstedømme på. Jeg elsker ham højt. Jeg kan helt ærligt sige, at vi er de bedste venner, og det er mit brændende håb og bøn, at alle kan opleve et sådant forhold mellem far og søn. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Berig familielivet

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

Brødre, jeg står ydmygt på denne talerstol. Som ung mand husker jeg præsident J. Reuben Clark der gang efter gang ved generalpræstedømmemøderne indtrængende bad om enighed i præstedømmet. Han citerede ofte Herrens budskab: „Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine." [L&P 38:27].

Enigheden i præstedømmet bør afspejle enighed i vore hjem. Man undrer sig over hvorfor så mange hjem svækkes og hvorfor så mange familier opløses. Årsagerne er mange. Det har uden tvivl noget at gøre med nutidens sociale forvirring. Vi er alle underkastet den strålende og lokkende falske reklame. Vold bliver magtfuldt portrætteret overalt. Vort samfund er gennemsyret af antydningen om at selviskhed og øjeblikkelig tilfredsstillelse er acceptabel, ja endog en respektabel opførsel. Alkoholismens onder er vokset som en eksplosion og er blevet gjort større af andre former for narkotikamisbrug. Den seksuelle revolution har forkrøblet familiernes åndelige, mentale og fysiske sundhed.

Blandt angrebene på familierne er angrebene på vor tro, som forældre bør forberede deres børn på. Nogle af disse angreb kommer gennem apostater som har haft et vidnesbyrd og som nu ikke synes at være i stand til at lade kirken være. En, der har klaget over kirkens fremgangsmåde, sagde: „Jeg er så vred, at hvis jeg havde betalt tiende, så ville jeg være holdt op med det." Forfølgelse er ikke noget der er nyt for Kristi trofaste disciple. Imidlertid så synes vores fjenders vrede og ondskab i den sidste tid at være øget. Brigham Young sagde: „Vi begynder aldrig at bygge et tempel uden at helvedes klokker begynder at ringe." [*Discourses of Brigham Young,* udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, s. 410]. Med 22 templer under bygning eller planlægning så virker det som om der er mange klokker der skal ringe.

Når jeg hører om familier der opløses, så tvivler jeg på om familiehjemmeaftener og familiebøn har været regelmæssigt holdt i dette hjem, og om tiendeloven er blevet iagttaget. Har den familie æret sabbaten? Har forældrene udtalt sig

imod kirkens lærdomme og ledere? Jeg spekulerer på hvad der muligvis kan retfærdiggøre at man opgiver de løfter man har indgået i templet eller hvad der kan retfærdiggøre at en familie med små børn opløses.

Hvorfor er én familie stærk og en anden svag? Problemerne er uendelig sammensatte. Alligevel findes der svar. Der findes tilstrækkelige beviser for tilstedeværelse af en fast kærlig fader i hjemmet i langt højere grad muliggør at børnene bliver ansvarlige og lovlydige end hvis faderen ikke er der, eller hvis han ikke udfører sin funktion som far i hjemmet. I begge tilfælde bliver byrden på moderen dobbelt så stor.

Malakias sagde at hele verden ville blive forbandet hvis fædrenes hjerter ikke blev vendt mod børnene og børnenes hjerter mod fædrene. [Se Mal. 4:6].

Tilstedeværelsen af faderen i hjemmet, sammen med dét at den ene eller begge af forældrene er aktive i kirken, og at der findes disciplin i hjemmet, synes at medvirke til stabile og stærke familier.

Der er ingen tvivl om at den vigtigste del i at frembringe familielykke for medlemmer af denne kirke er en dyb religiøs overbevisning under en klog og moden vejledning fra forældrene. Hengivenheden overfor Gud i hjemmet synes at smelte de åndelige ankerpladser og den åndelige stabilitet sammen, som kan hjælpe familien til at klare sig. Nogle vil måske sige at dette er en oversimplificering af et meget kompleks problem, men alligevel tror jeg at svarene ligger indenfor rammerne af Kristi gengivne evangelium.

En af årsagerne til at familien er svækket er manglen på absolutter. Et absolut har ingen begrænsning, ingen undtagelse eller kvalifikation. Det er noget fast og sikkert. Der må være noget, som familiens medlemmer altid bør prøve at gøre og nogle aktiviteter som familiens medlemmer meget omhyggeligt bør undgå. Sandhed bør været et absolut i enhver familie.

Hvordan kan forældre og familiemedlemmer fremme og opbygge familiens styrke? En af mine bedste venner som dreng døde for nylig af kræft. Hans familie besluttede at han ville være mere lykkelig ved at tilbringe sine sidste dage i sit eget hjem end på hospitalet, så de fik ham udskrevet fra hospitalet hvor kræften var blevet diagnosticeret, og de sørgede for ham indenfor hans eget hjems kendte vægge. Hans 81-årige mor forlod sit hjem i en anden stat og flyttede ind for at lede den kærlige og ømme pleje. Hans søster og en bror forlod deres hjem langt væk adskillige gange for at hjælpe til i nødssituationer. Hans børn, hvoraf nogle også boede langt borte, kom og iværksatte en 24-timers vågen, således at han aldrig var alene.

Nogle få måneder senere døde han helt ødelagt og udmarvet, men tilfreds og glad. Deres kærlighed fulgte ham i døden. Familien kunne have overladt ham til hospitalet, uden udgifter og med ringe personlige besværligheder.

Må jeg foreslå andre måder hvorpå man kan berige familierlivet:

1. *Hold familiebøn morgen og aften.* Kilden til vor enorme individuelle styrke og potentiel er ikke noget mysterium. Det er en gave fra Gud. Vi behøver ikke at nyde vanedannende kemikalier i narkotika, herunder alkohol for at gøre os i stand til at møde livets problemer. Vi behøver blot hele tiden at trække på kraftkilden gennem ydmyg bøn. Det kræver ofte overmenneskelig anstrengelse af forældre i en travl familie at få alle

ud af sengen og samlet sammen til familiebøn og studium af skriften. I har måske ikke altid lyst til at bede når I til sidst er blevet samlet, men det vil i høj grad betale sig hvis I holder ud.

2. *Studér skrifterne.* Vi har alle brug for den styrke som kommer gennem daglig læsning af skrifterne. Forældrene må have et kendskab til standardværkerne for at kunne undervise deres børn i dem. Et barn som er blevet undervist i skrifterne har en uvurderlig arv. Børn styrkes når de bliver bekendt med heltefigurerne og historierne fra skrifterne såsom Daniel i løvekulen, David og Goliat, Nephi, Helaman og de 2000 unge krigere og alle de andre.

At bede sammen, studere skrifterne sammen og spise sammen, giver forældre, børn, brødre og søstre en uvurderlig tid hvor de kan tale og lytte.

3. *Lær børnene at arbejde.* Hver eneste husholdning har daglige rutineopgaver, som børnene kan være ansvarlige for.

4. *Undervis i disciplin og lydighed.* Hvor forældrene ikke disciplinerer deres børn og lærer dem at adlyde skal samfundet måske belære dem på en måde som hverken forældre eller børnene vil synes om. Dr. Lee Salk, børnepsykolog, har sagt: „Holdningen ‚gør hvad du vil' har sneget sig ind på os mennesker som prøver at udvikle et tæt og tillidsfuldt familieforhold. Denne holdning fortæller mennesker at de er neurotiske hvis de føler en form for ansvar for de øvrige familiemedlemmers følelser. Mennesker får også at vide at de skal give luft for alle deres følelser, selv om det er meget smertefuld for andre." [Special Section Families, *U.S, News and World Report, Inc.,* 16 juni 1980, s. 60]. Det er som dr. Salk siger, selvfølgelig fuldstændigt åbenlyst forkert. Uden disciplin og lydighed i hjemmet vil familiens enighed bryde sammen.

5. *Prioritér loyaliteten overfor hinanden højt.* Ordbogen over det danske sprog definerer ordet loyal som værende „som retter sig efter, respekterer de gældende love . . . tro, mod og hengiven overfor . . . som respekterer forpligtelser overfor, tager hensyn til andres berettigede krav, interesser, optræder på en ærlig og hensynsfuld måde" [Ordbog over det danske sprog, del 12, s. 1234, se under ordet loyal O.A.]. Hvis familiens medlemmer ikke er loyale overfor hinanden er de ikke loyale overfor sig selv.

Otte retningslinier til forældre til styrkelse af enighed og kærlighed i familien.

6. *Undervis i selvrespekt og uafhængighed.* Et af hovedproblemerne i familierne i dag er at de får mindre og mindre tid sammen. Nogle bruger usædvanlig megen tid, når de er sammen, foran fjernsynet, tid som berøver dem den personlige tid der skal forstærke følelsen af at man selv er noget værd. Tid sammen er værdifuld tid. Tid der er nødvendig til at tale, lytte, opmuntre og vise hvordan man gør ting. Mindre tid sammen kan resultere i ensomhed, som kan fremkalde indre følelser af ikke at blive støttet, ikke blive værdsat og utilstrækkelighed. Følelsen af selv at være noget værd kan styrkes på mange måder. Når forældrene siger disse simple men betydningsfulde ord til en søn eller datter, der forlader

hjemmet til én eller anden aktivitet: „Husk hvem du er", så har de hjulpet det barn med at føle sig betydningsfuldt.

7. *Udvikl familietraditioner.* En stor kilde til styrke i en familie kan findes i deres egne traditioner, som kan bestå af mange ting: gøre velsignelse af børn, dåb, ordinationer til præstedømmet, fødselsdag, fisketure, juleaften, familiehjemmeaften og så videre til en særlig lejlighed. Hver enkelt families traditioner er enestående og tilvejebringes for en stor dels vedkommende gennem moderens påvirkning.

8. *Gør alt i en kærlig ånd.* Ældste LeGrand Richards fortalte os om det kærlige forhold som han havde til sin far. Han sagde: „Jeg trådte ind i min faders lejlighed, da han var omkring 90 år gammel . . . og da jeg åbnede døren, rejste han sig op og gik hen imod mig, tog mig i sine arme, omfavnede mig og kyssede mig. Det gjorde han altid . . . han sagde idet han tog mig i sine arme og kaldte mig ved mit drengenavn: ‚Grandy, min dreng, jeg elsker dig.'" [Conference Report, okt. 1967, s. 111–12].

Nogle forældre har vanskeligheder med at udtrykke deres kærlighed fysisk eller med ord. Jeg kan ikke mindes at min egen far nogen sinde brugte ordene: „Søn, jeg elsker dig", men han viste det på 1000 måder som var mere talende end ord. Det var sjældent han gik glip af min øvetid, en kamp, et løb eller nogen anden aktivitet som hans sønner deltog i.

Moderens tid og hånd i hjemmet gør hjemmet til et varmt, komfortabelt og dejligt sted. Og husk på vore mødre fortjener særlig støtte. Præsident George Albert Smith talte til ægtemænd og fædre og sagde:

Ældste James E. Faust fra De tolv apostles Kvorum.

„Det synes som om nogle tror at det er kvindens ansvar at tage sig af hjemmet og alt andet, mens manden går til møder. Jeg ønsker at sige til jer at jeres hovedansvar er jeres eget hjem." [Seventies and Stake Missionary Conference, 4. okt. 1941, s. 8].

Det er blevet bekræftet af præsident Harold B. Lee: „Det største værk som I, brødre nogen sinde vil udføre for Herren, vil være som fædre inden for jeres egne vægge." [Conference Report, april 1973, s. 130].

Lad der ikke være nogen dårlige følelser eller vrede mellem forældre og børn, brødre, søstre og slægtninge. En vedblivende følelse af smerte eller uoverensstemmelse bør hurtigt bringes ud af verden. Hvorfor vente til den ene af parterne er ved at dø eller er død? Må den rige menneskelighed som et varmt og kærligt familieliv blive genoprettet og fremherske i vort forhold til alle vore slægtninge.

Hvordan kan vi som præstedømmeledere, der allerede er administrativt be-

byrdet, hjælpe forældrene med at hjælpe deres børn? Jeg tror at svaret er meget grundlæggende. I Frelserens sidste dage i sin tjenestegerning sagde han til Peter: „Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede.

Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." [Luk. 22:31–32].

Forældre har behov for at blive omvendt og styrket. Det sker gennem undervisning i, forståelse for og anvendelse af evangeliets principper. Det er en stor udfordring til præstedømmets ledere at sørge for at alle i ward, grene og kvorummer styrkes i deres forståelse af evangeliet. Præstedømmets ledere er iført stor autoritet. Når biskopper og andre præstedømmeledere er nødvendige af særlige familieårsager eller personlige årsager, så er de, at de står til rådighed en stor styrke og trøst. Deres ægte interesse og omsorg for os som enkeltpersoner en afgørende støttemekanisme.

Brødre, jeg vil til sidst gerne sige noget til at fremme en bedre forståelse i vort arbejde. Lad os ikke tro at bare fordi vi afholder vore møder, passer vort hjemmelærerbesøg, og er involveret i andre aktiviteter at vi nødvendigvis fuldt ud lever op til vort medlemskab i kirken. Hele Helligånden, godheden og Kristi nåde bør fuldt ud være en del af vor tjenestegerning i kirken og i vore familier.

Religionen i en fjern fortid var ofte indhyllet i streng fanatismie, hykleri og intolerance. Guds hellige præstedømme kom sammen med evangeliets genoprettelse, ikke for at blive udøvet i en ånd af tvang, men i handlefrihedens ånd, hvi-

lende på et fundament af: „mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed" [L&P 121:41]. Det er Kristi søde Ånd.

Disse ophøjede principper må iværksættes af kloge mænd. Når vi giver vejledning i kirken og i vore hjem bør der ikke findes nogen diktatorisk ånd eller *uretfærdig herredømme*. Præstedømmets nøgler og magt kan kun „bruges . . . ved retfærdighedens grundsætninger." [L&P 121:36].

Gud har gennem sine profeter i nyere tid givet præstedømmet den store udfordring overalt i verden at fremme det hellige værk, som vi er involveret i. Alle værdige mænd kan nu modtage præstedømmet. Lad os spekulere på om der sammen med disse inspirerede ændringer også er indtrådt en holdning baseret på de ophøjede principper, som Frelseren belærte om. Har det udvidede ansvar hos præstedømmet fået os til at få en bedre forståelse for vort arbejde? Er nogle af os ikke i stand til at skelne mellem synden og synderen?

Vi er mange som har siddet ved fællesrådet, møder i præstedømmets udøvende komité samt andre møder på wardsplan. Vi brugte tid med at finde frem til dem som var gået vild. Men vore anstrengelser for at nå ud til dem kunne have været mere effektive. Vi var af og til fordømmende. Af og til mistede vi den enkelte, fordi vi koncentrerede os om programmet. Jeg kritiserer ikke programmerne og aktiviteterne. Jeg er taknemlig for dem. De er nødvendige. De er inspirerede og storslåede. Jeg beder kun om større omsorg for den enkelte og familien, hvad der når alt kommer til alt er formålet med Guds hellige værk. „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." [Moses 1:39].

Måtte vi bringe vort liv og vort hjem i orden. Vi må forblive trofaste overfor de store absolutter i det gengivne evangelium, nemlig Kristus og hans korsfæstelse, den guddommelige gengivelse af evangeliet i vor tid, sandheden af Mormons Bog, Joseph Smiths guddommelige kaldelse som Guds profet og den fortsatte åbenbaring til hans efterfølgere i henhold til kirkens og dens medlemmers behov.

Hvis vi er ét og går fremad under ledelse af dem, som har nøglerne til Guds rige på jorden så vil vore hjem blive beriget, vore liv renset og helvedes porte vil ikke vinde over os. Lad os følge Almas råd og „stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden." [Mosiah 18:9]. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et kald til præstedømmet: „Vogt mine får"

Præsident Ezra Taft Benson
De tolvs apostles Kvorum

Mine elskede brødre, dette er et vidunderligt skue! Vi er dybt taknemlige over den tjeneste som I så villigt giver til Herren. Vi ved at Gud vil velsigne jer derfor.

Alle I unge mænd – bærere af det aronske præstedømme – vi elsker jer og er taknemlige for jer. Vi er så taknemlige for jeres hengivenhed og trofasthed. Af hele min sjæl opfordrer jeg jer nu til at beslutte jer til at være rene og værdige til at tjene Herren i alle jeres livs dage. Deri ligger den sande glæde.

I aften taler jeg til alle præstedømmebærere, til alle jer som har et ansvar for vor Faders børn. Mit budskab er *et kald til præstedømmet: „Vogt mine får"*.

De fleste af jer er bekendt med Frelserens beskrivelse af medlemmerne af kirken og deres ledere. De sande disciple kaldte han får og præstedømmelederne kaldte han hyrder.

Vi husker hans uforglemmelige eksempel med en hyrde som sørgede for sine får:

„Hvis et menneske har hundrede får, og et af dem farer vild, vil han så ikke forlade de nioghalvfems . . . og gå ud og lede efter det, der fo'r vild? Og lykkes det ham at finde det . . . glæder [han] sig mere over det end over de nioghalvfems, som ikke er faret vild." [Matt. 18:12–13].

På Jesu tid var hyrden i Palæstina kendt for sin beskyttelse af sine får. I modsætning til nutidige fårehyrder, så gik hyrden altid foran sin flok. Han førte dem. Hyrden kendte hvert eneste får og havde normalt et navn for hver enkelt. Fårene kendte hans stemme og stolede på ham og de ville ikke følge en fremmed. Således ville fårene komme til ham når de blev kaldt. [Se Joh. 10:14, 16].

Om natten førte hyrderne deres får til en indhegning, der blev kaldt en fårefold. Høje mure omgav fårefolden og torne blev anbragt på toppen af disse mure for at forhindre vilde dyr og tyve i at klatre over.

Af og til ville et vildt dyr imidlertid drevet af sult springe over muren og ned

midt iblandt fårene, der således blev opskræmt. Sådan en situation adskilte den sande hyrde, én som elskede sine får, fra lejesvenden, et menneske som kun arbejdede for betaling og af pligt.

Den sande hyrde var villig til at give sit liv for fårene. Han ville gå ind midt blandt fårene og kæmpe for deres velfærd. Lejesvenden ville på den anden side sætte sin egen personlige sikkerhed over fårenes og flygtede normalt fra faren.

Jesus benyttede denne almindelige illustration fra sin tid til at erklære at han var den gode hyrde, den sande hyrde. På grund af sin kærlighed til sine brødre og søstre ville han frivilligt give sit liv for dem. [Se Joh. 10:17–18].

Til sidst gav den gode hyrde sit liv for fårene – for dig og mig, for os alle. Jesus gav senere, efter sin opstandelse, Peter denne befaling: „Vogt mine lam! ... Vær hyrde for mine får! ... Vogt mine får." [Se Joh. 21:15–17].

Tre gange blev dette påbud gentaget overfor den nyligt udpegede overhyrde.

Tror I at Peter huskede lignelsen om den gode hyrde?

Tror I at Peter kunne huske hvad en god hyrde skulle være og hvad han skulle gøre?

Tror I han nogen sinde betvivlede Herrens eksempel som alt for idealistisk?

Det må have påvirket Peter dybt, for traditionen siger at han også gav sit liv frivilligt for værket.

Symbolikken i den gode hyrde er ikke uden betydning for kirken i dag. Det er nødvendigt at fårene bliver ledt af opmærksomme hyrder. For mange strejfer, nogle bliver lokket bort af øjeblikkelige forvirringer, og atter andre går fuldkommen tabt.

Tænk nøje over disse repræsentative eksempler fra adskillige stave, som illustrerer størrelsen af vort problem.

– En stav i den østlige del af USA har lidt over 300 bærere af det melkisedekske præstedømme og et lige så stort antal vordende ældster – tabte får!

– En stav i Salt Lake City har 1100 melkisedekske præstedømmebærere, men også 1100 vordende ældster. Hvor er hyrderne, spørger vi?

En stav i England har 360 bærere af det melkisedekske præstedømme, men over 800 vordende ældster, hvoraf kun en ringe procentdel overværer deres møder. Vi spørger, hvordan fårene vil overleve uden fårefoldens sikkerhed og den vågne omsorg fra en kærlig hyrde.

Vi ved at store resultater kan opnås når hyrderne gør en koncentreret anstrengelse og viser omsorg.

I en stav i det sydlige Utah er der blevet gjort et koncentreret arbejde for at genaktivisere vordende ældster. I en periode på to år blev over 100 mænd ordineret til ældster i det melkisedekske præstedømme. Deres ordinationer hævede tilstedeværelsen ved nadvermøderne i staven med 14%.

I en stav i Arizona oprykkede 47 vordende ældster til det melkisedekske præstedømme; i en anden i stat i Washington oprykkede det samme antal. Begge fortsætter med at benytte tempelforberedelsesseminarerne.

Distrikterne i en mission i Storbritannien har genaktiviseret mere end 600 medlemmer ved hjælp af fuldtids- og stavsmissionærerne.

En stav i Sydamerika har gennem bønsom og oprigtige anstrengelser genaktiviseret 146 vordende ældster på mindre end ét år. Yderligere 45 er nu

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Kvorum.

klar til ordination til embeder i det melkisedekske præstedømme.

Vi erkender, som i fordums tid, at nogle af fårene vil gøre oprør og er „som en vild flok, der flyr fra hjorden." [Mosiah 8:21]. Men de fleste af vore problemer stammer fra mangel på kærlighed og opmærksomme hyrder.

Med en hyrdes omsorg vil mange af vore medlemmer, de som netop er blevet født i evangeliet, blive næret gennem evangeliet og nye standarder. En sådan opmærksomhed vil sikre at der ikke vil ske en tilbagevenden til gamle vaner og venner.

Med en hyrdes kærlige omsorg vil mange af vore unge mennesker, vore unge lam, ikke strejfe om. Og hvis de gør det så vil fårehyrdens stav, en kærlig arm, få dem tilbage.

Med en hyrdes omsorg kan mange af de som nu er uafhængige af flokken blive vundet tilbage. Mange har giftet sig udenfor kirken og påtaget sig den livsstil som deres ægteskabspartner har.

Jeg gentager, problemet er alvorligt og af betragtelig størrelse.

Vi tilbyder ingen *ny* løsning på dette *gamle* problem. De pålæg som Jesus gav til Peter, og som han fremhævede ved at gentage det tre gange er den gamle løsning: „Vogt mine lam . . . Vær hyrde for mine får . . . Vogt mine får".

Svaret ligger således i at hyrden passer på flokken. Med andre ord at præstedømmet våger og drager omsorg. Det er virkelig omsorg fra en sand hyrde, ikke blot den forlorne omsorg som en lejesvend kunne udvise.

Her er nogle spørgsmål som enhver sand hyrde bør stille:

Hyrder – hjemmelærere:

Våger I over familierne som I bør?

Betjener I deres behov?

Bekymrer I jer nok om jeres familiers velfærd til at finde ud af deres interesser, således at I husker fødselsdage og særlige begivenheder og at I hele tiden beder for dem?

Er I de første der kommer til hjemmet, når familien har behov for hjælp?

Kalder familieoverhovedet på dig først?

Er du opmærksom på behovene hos hver enkelt medlem af familien?

Når én af jeres tildelte familier flytter, ved I så hvor de er flyttet hen? Har I gjort noget for at få fat i deres nye adresse? Har I undersøgt hos naboer, venner og slægtninge?

Hyrder – stavspræsidenter, biskopper og kvorumsledere:

Byder I de nyomvendte velkommen i jeres rækker?

Kan de *føle* jeres kærlighed og omsorg?

Inviterer I de nyomvendte hjem til jer selv?

Ved de hvad familieaftén er og hvordan man benytter den?

Føler familien sig velkommen og komfortabel i jeres kreds?

Ordinerer I værdige mandlige medlemmer til embeder i præstedømmet efter dåb?

Giver I dem meningsfyldte kirkeopgaver?

Hyrder – stavspræsidenter, biskopper og kvorumsledere:

Efterlader I de 99 og søger efter den tabte?

Kalder I og udpeger I vejledere og andre, som kan nå ud til de påvirkelige unge og være sammen med dem på deres „egne betingelser"?

Har I fuldt ud iværksat ungdomsprogrammet og benytter I dette program til at imødekomme de unges individuelle behov?

Er I opmærksomme på de unge enlige, de skilte og dem med særlige behov?

Vi ønsker at I skal våge over, vogte, passe på samt sørge for flokken, og hvis nogen midlertidigt går tabt, udfordrer vi jer til at finde dem."

Forbereder I omhyggeligt og åndeligt dem som skal indtræde i forsvaret?

Er I særligt opmærksomme på de unge mænd, der befinder sig i overgangsperioden fra det aronske præstedømme til det melkisedekske præstedømme?

Biskopper, sikrer I jer at de kommer under omsorg af deres nye hyrde, kvorumspræsidenten?

Tilvejebringer I tilstrækkelige muligheder for tjeneste i kirken for vore hjemvendte missionærer, således at disse unge mænd og kvinder ikke driver ud i uaktivitet, fordi de ikke har lejlighed til at tjene således som de har gjort i 18 måneder?

Benytter I besøgslærerinderne til at forstærke hjemmelærerarbejdet?

Belærer I fædrene om deres pligter?

Afholder I tempelforberedelsesseminar for at opmuntre de vordende ældster til at forberede sig til det melkisedekske præstedømme og templet?

Tildeler I ældre vordende ældster til højpræsterne, og inviterer I dem til at være sammen med dem som de føler sig bedst tilpas sammen med?

Bliver de unge vordende ældster inviteret til at deltage i ældsternes kvorum?

Nogle ledere siger at nogle mænd er hinsides al håb, men som englen fortalte Abraham, så er intet umuligt for Herren! [Se 1 Mos. 18:14]. En bror, der blev betragtet af nogle som et håbløst tilfælde, udbrød med tårer overfor tempelarbejderen ved beseglingsalteret: „Jeg ved ikke hvorfor jeg har ventet så længe på denne velsignelse!"

For nyligt hørte jeg ved et møde for ledere lørdag aften en bestemt broder, der sagde: „Jeg har har haft travlt med djævelen lige siden jeg begyndte at blive aktiv. Forud for det fulgte jeg bare efter ham."

Hjælper vi den ene, som behøver hjælp fordi han eller hun er på vej til fuld aktivitet?

Hyrder – stavspræsidenter, biskopper og kvorumsledere:

Er I opmærksomme på kirkens optegnelser over medlemmer indenfor jeres ansvarsområde – især dem som ikke deltager sammen med jer i møderne?

Fremskaffer I de nye adresser fra hjemmelærerne, når medlemmerne for-

Medlemmer af De tolv apostles Kvorum: Præsident Ezra Taft Benson, til venstre, ældsterne Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson og Boyd K. Packer.

lader jer, eller er I bare glade for at slippe af med deres medlemskort og sender dem ind med „adresse ukendt" skrevet på dem?

Hyrder – fædre i Israel:

Sørger I for familiebøn med jeres familie morgen og aften?

Afholder I en regelmæssig, vedvarende og inspirerende familiehjemmeaften en gang om ugen?

Fører I an i åndelige anliggender?

Er dit eksempel hvad det bør være for dem som du leder?

Beder du for dine egnes velfærd?

Elsker du dem?

Vil du give dit liv for dem?

Hyrder – alle som bærer præstedømmet:

Vi beder jer højtideligt bedømme jeres egen præstation i forhold til disse anliggender.

Vi kalder på jer som Paulus kaldte på ældsterne i Efesus:

„Så giv da agt på jer selv og på hele den hjord, i hvilken Helligånden satte jer som tilsynsmænd, *for at I skal vogte Guds kirke,* som han købte sig med sit eget blod." [Ap. G. 20:28, fremhævning tilføjet].

Vi gentager overfor jer det pålæg som Jesus gav Peter. Vi gentager med den samme vægt og den samme gentagelse: „Vogt mine lam! . . . Vær hyrde for mine får! . . . Vogt mine får!"

Vi kalder på jer og beder jer om at virke med fornyet hengivenhed. Vi ønsker at I skal gøre noget som I ikke har gjort. Vi ønsker I skal våge over, vogte, passe på samt sørge for flokken, og hvis nogen midlertidigt går tabt, udfordrer vi jer til at finde dem.

Hvorfor skal I gøre dette?

Fordi I elsker jeres brødre og søstre. I ønsker at de skal nyde glæde i vor Faders rige.

Der findes intet større værk i hele verden end det at frelse sjæle. Uendelig glæde vil blive jer til del, når I bringer sjæle til ham!

Hvis I vil være bønsomme og oprigtige i jeres ønske om at vogte hans hjord, så vil Herren velsigne jer med succes.

Dette lover vi jer!

Gud velsigne jer, mine brødre i præstedømmet, som alle er opmærksomme hyrder, som alle kender jeres hjord og som alle kendes af jeres hjord. Må vi omhyggeligt passe på dem og beskytte dem således at de kan forblive i sikkerhed og uskadte. Dette er vor udfordring, vor pligt og vor glæde, og denne glæde lover jeg jer alle, når I accepterer udfordringen og gør jeres pligt.

I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Overvind de „Goliat'er" vi møder i livet

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg er taknemmelig for det store antal drenge, der har gjort så stor anstrengelse for at komme til disse møder. Det er ikke let for mange af dem. Vi er taknemmelige for jer. Jeg vil gerne sige noget særligt til jer og jeg gør det ved at fortælle en del af en beretning som I allerede kender. Det er historien om David, Isajs søn.

Som I husker så befandt Israels hær sig under ledelse af kong Saul sig i en dødelig krig med filisternes hær. Den ene hær stod klar på den ene høj og den anden på den modsatte høj med en dal imellem sig. Nu havde filisterne blandt sig en stor gigant ved navn Goliat fra Gat. Han var seks alen og et spand høj. Hvis jeg har regnet rigtigt, så må han have været omkring 2 m og 45 cm høj. Sikken en basketballspiller han kunne være blevet!

Klædt i sin rustning gik han ned i dalen og råbte til Israels hær:

„Vælg jer en mand og lad ham komme herned til mig!

Hvis han kan tage kampen op med mig og dræber mig, vil vi være eders trælle, men får jeg bugt med ham og dræber ham, skal I være vore trælle og trælle for os . . .

I dag har jeg hånet Israels slagrækker; kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen!" [1 Sam. 17:8–10].

Da Saul og Israels hær så denne gigant og hørte hans isende udfordring blev de bange, fordi de ikke selv havde en mand der var så stor.

Mens alt dette udspillede sig bad Davids fader, Isaj, sin unge søn om at bringe noget mad til sine tre brødre i hæren. Da han ankom på kamppladsen stod Goliat frem igen og udslyngede den samme udfordring som David hørte. Der var frygt i hele Israels hær. David, der blot var en dreng, sagde til kongen [og jeg vil omforme hans sprogbrug lidt]: „Konge, hvorfor er du så bange for denne gigant! Jeg vil ud og kæmpe med ham."

Saul svarede: „Du kan ikke gå hen og kæmpe med den filister; thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom!" [1 Sam. 17:33].

David overtalte derefter Saul til at lade ham prøve. Han fortalte kongen hvordan han havde kæmpet med en løve og en bjørn for at redde sin faders får og afsluttede med at sige at Herren ville redde ham fra filisterens hånd. Saul, der muligvis tænkte at et liv mere eller mindre i forbindelse med de alvorlige tab som de allerede havde haft ikke var af større betydning, sagde til David: „Gå! Herren være med dig." [1. Sam. 17:37].

Saul hængte derpå en rustning på David der var så tung at drengen knapt kunne gå. David sagde til kongen: „Jeg kan ikke gå med den" hvorpå han tog rustningen af.

„Derpå tog han sin stav i hånden udsøgte sig fem af de glatteste sten i flodlejet, lagde dem i sin hyrdetaske, der tjente ham som slyngestenstaske, tog sin slynge i hånden og gik mod filisteren." [1. Sam. 17:40].

Denne unge dreng gik med blot en slynge og fem sten samt kun iført troens rustning ned i dalen for at møde Goliat.

„Og da filisteren så til og fik øje på David, ringeagtede han ham, fordi han var en ung mand, rødmosset og smuk at se til.

Og filisteren sagde til David: ‚Er jeg en hund, siden du kommer imod mig med en stav?' Og filisteren forbandede David ved sin gud.

Derpå sagde filisteren til David: ‚Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!'

David svarede filisteren: ‚Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds navn, ham, du har hånet.

I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel." [1 Sam. 17:42–46].

Det var en modig snak af en dreng, som stod overfor en gigant på 2 m og 45 cm.

Goliat angreb ham i vrede. David løb hen imod giganten og „greb ned i tasken, tog en sten af den, slyngede den ud og ramte filisteren i panden, så stenen trængte ind i hans pande, og han styrtede næsegrus til jorden." [1 Sam. 17:49].

„Øllets, alkoholens, tobakkens, narkotikaens og pornografiens onder er fristelser som bærer at det aronske præstedømme kan besejre!"

I kender resten af denne historie. Jeg vil gerne anvende den på jer. Der findes Goliat'er overalt omkring jer, store giganter med onde hensigter om at ødelægge jer. Det er ikke mænd der er 2,45 m høje, men det er mænd fra institutioner som kontrollerer tiltrækkende, men onde ting, der kan udfordre, svække og ødelægge jer. Det gælder både øl, anden form for alkohol og tobak. De mennesker, som markedsfører disse produkter, vil gerne gøre jer til slaver af dem. Der findes forskellige former for narkotika, som jeg har fået at vide er relativt lette at få fat i på mange gymnasier. For dem som faldbyder disse

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

ting er dette en industri i millionklassen, et kæmpemæssigt ondt edderkoppespind. Der findes pornografi, som er forførende, interessant og tillokkende. Det er blevet til en kæmpemæssig industri, der producerer blade, film samt andre materialer, der har til hensigt at berøve jer jeres penge og føre jer hen imod aktiviteter, som vil ødelægge jer.

Giganterne bag ved disse anstrengelser er formidable og dygtige. De har opnået en stor erfaring i den krig som de udkæmper. De vil gerne fange jer i deres snarer.

Det er næsten fuldkommen umuligt helt at undgå at blive stillet overfor deres produkter. Man ser disse materialer overalt, men I behøver ikke frygte, hvis I har en slynge af sandhed i jeres hænder. I er blevet vejledt, undervist og rådet. I har sten af dyd, ære og retskaffenhed, som I kan benytte imod de fjender som gerne vil overvinde jer. I kan ramme dem „lige mellem øjenene" for at benytte et billedligt udtryk. I kan triumfere over dem ved at disciplinere jer selv til at undgå dem. I kan sige til dem allesammen som David sagde til Goliat: „Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet."

Sejren vil blive jeres. Der findes ikke en dreng indenfor rækkevidden af min stemme, som behøver at give efter for nogle af disse kræfter. I bærer Guds præstedømme. I er Guds sønner. I har hans kraft i jer til at opretholde jer. I har ret til englebetjening til at beskytte jer. Lad ikke en Goliat gøre jer bange. Stå

fast og vig ikke tilbage, så vil I sejre. Efterhånden som årene går vil I kunne se tilbage med tilfredsstillelse på de kampe som I har vundet i jeres liv.

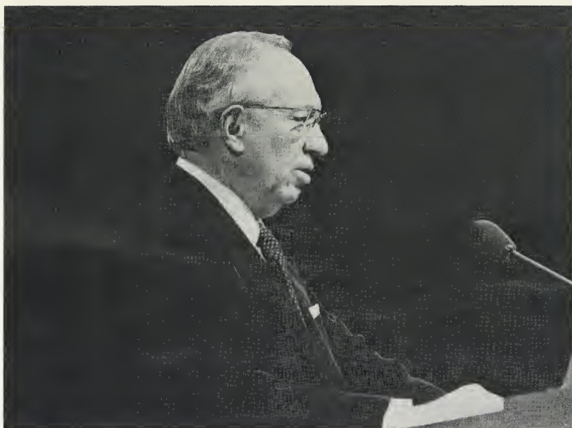
Når I bliver fristet så nævn den pralende og bedrageriske gigant „Goliat" og gør med ham som David gjorde med filisteren fra Gat. Gud velsigne hver eneste af jer, det beder jeg ydmygt om.

Jeg vil nu kort omtale et andet emne og jeg vil især tale til jer ældre brødre.

Jeg har en ven som byggede et smukt hjem og fyldte det med de bedste tæpper, møbler, husholdningsapparater og alt hvad penge kan købe. Indenfor murene opbevarede han sine fine biler og sine dyre juveler, men da han var bange for at ubudne gæste skulle komme og røve det, installerede han dyre låse, så han måtte benytte en nøgle for både at komme ud og ind. Han satte stænger på vinduerne og dørene og var som en fange der kiggede ud fra sit eget hjem på samme måde som man kigger ud fra et fængsel. Han installerede dyrt elektronisk overvågningsudstyr til at tænde lys og sætte sirener igang hvis nogen uvedkommen gæst skulle nærme sig. Han anlagde for en stor dels vedkommende sin have uden træer eller buske så at der ikke ville være nogle steder hvor en tyv kunne skjule sig. Så sagde han selvtilfreds for sig selv: „Nu er jeg i sikkerhed."

Men hvad han ikke forstod var, at hverken stænger eller låse, lys eller sirener eller noget andet af den slags ville have den mindste virkning på de ubudne gæster af en anden slags, som kunne ødelægge hans børns liv, ødelægge hans ægteskab, som havde været kilden til hans lykke i så mange år, og binde ham med ondskabens, bitterhedens og hadets

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

bånd overfor dem som han en gang elskede, og låse ham inde i en fængselscelle bestående af fortvivlelse og ulykke.

Brødre, jeg tilbringer megen tid med at lytte til hvad ulykkelige mennesker fortæller mig. Set i forhold til kirkens medlemstal procentvis udgør de en relativ lille gruppe. Men der er for mange, og hver eneste tilfælde er en tragedie. Med nogle få undtageler synes det som om det er ægtemanden og faderen der er den der overtræder mest og som blive mest udnyttet af syndens og selviskhedens ubudne gæster.

Brødre, jeg ved at dette er et gammelt tema og der er blevet talt meget om det. Jeg gentager det igen: *Beskyt jeres hjem.* Hvor dumt synes det ikke at være at installere stænger, låse og elektronisk udstyr mod tyve og ødelæggere, når man samtidig modtager mere lumske ubudne gæster som om de var inviteret.

Jeg siger til jer hvad jeg sagde til drengene – undgå pornografi som pesten. Jeg mindes en opgave for nogle år siden hvor jeg skulle gengive en mands velsignelser, en mand som var blevet udelukket af kirken på grund af sin synd. Han kom til mit kontor sammen med sin hustru. Jeg talte med dem enkeltvis. Jeg spurgte ham hvordan det altsammen var begyndt. Han havde en ansvarsfuld stilling i kirken. Han var ligeledes selvstændig med et stort ansvar i samfundet.

Han sagde at hans problem begyndte da han samlede et pornografisk blad op for at læse det på en flyvetur. Det fangede ham. Det appelerede til ham. Han opdagede at han købte flere og flere af disse blade. Derpå begyndte han at

finde frem til film som kildrede ham og ophidsede ham. Da han vidste at hans hustru ikke ville være med til noget af det så gik han alene. Han skabte mulighed for at forlade byen og besøge andre byer hvor han lettere kunne hengive sig til sine lyster. Så fandt han på undskyldninger til at blive sent på kontoret og bad sin sekretær om at blive samme med ham. Den ene ting førte til den anden indtil han gav efter.

Med tårerne rullende ned ad kinderne sad han på den anden side af skrivebordet og forbandede den dag da han havde læst det første blad. Han talte om sin kærlighed til sin hustru, som havde tilgivet ham og var forblevet trofast overfor ham. Han talte om sin kærlighed til sine børn, som var skamfulde og forlegne over hans gerninger. Han fortalte om det helvede som han havde gennemgået i 4 år fra den tid hvor han var blevet udelukket. Han talte om sin kærlighed til kirken og sit ønske om igen at nyde kirkens fulde velsignelser.

I overværelse af hans hustru lagde jeg mine hænder på hans hoved og gengav med det hellige præstedømmes myndighed hans præstedømme, hans tempelbegavelse, hans tempelbesegling og alle andre velsignelser som han tidligere havde haft. Denne store stærke mand græd som et barn under mine hænder, mens hans hustru der holdt hans hånd også græd som et barn.

Ved afslutningen af denne velsignelse omfavnede de hinanden og han bad hende om at tilgive sig. Hun sagde, at hun havde tilgivet ham og at hun elskede ham og altid ville elske ham.

De var meget lykkelige da de forlod mig, lykkeligere end de havde været i årevis og jeg var også lykkelig, men jeg tænkte på den frygtelige pris som han havde betalt og på den pris som han havde krævet af sin familie gennem sin dumhed og sin overtrædelse.

Desværre er der ikke altid denne form for en lykkelig udgang. I mange tilfælde er der skilsmisse med bitterhed og had. Hvad der engang var kærlighed har vendt sig til had. Børnenes liv bliver ødelagt. Håb bliver som aske. Ofte er der kun ulykke, ensomhed og beklagelse.

Brødre, sørg for at jeres kærlighed og hengivenhed bevares i hjemmet. Betragt den kvinde, som I har givet hånden over alteret i Herrens hus og som I har lovet jeres kærlighed, loyalitet og hengivenhed for tid og al evighed, som jeres mest værdifulde ejendel i tid og evighed. Din hustru, dine børn og du selv vil derpå kende og føle en sikkerhed der er langt større end nogen som kan købes med isenkramvarer og dippedutter.

Gud velsigne jer, min brødre, både unge og gamle. At Herren må holde sin hånd over jer, således at I kan forblive nært knyttet til ham og gøre jer fortjent til hans beskyttende hånd, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

3. april 1983
MØDET SØNDAG MORGEN

Et princip med en forjættelse

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

Mine elskede brødre og søstre, for 150 år siden organiserede profeten Joseph Smith profeternes skole. Formålet med denne skole var at forberede udvalgte medlemmer af præstedømmet til at prædike Jesu Kristi evangelium til hele verden.

Da man ikke havde et tempel blev den første profeternes skole afholdt i et lille rum i biskop Newel K. Whitneys hjem. Brigham Young var én af de tidlige deltagere i denne skole og han beskrev en scene som ofte gentog sig under møderne:

„De samme brødre havde ofte kørt hundredevis af mil for at deltage i skolen i det lille værelse der formodentligt ikke har været større end 3×4 meter. Når de samledes her efter morgenmaden var det første de gjorde at tænde deres piber, og mens de røg talte de om de storslåede ting der hører dette riget til, . . . og så snart piben var taget ud af munden tog de et stort stykke skråtobak. Det skete ofte at når profeten kom ind i værelset for at give belæringer befandt han sig i en sky af tobaksrøg. Dette, og hans hustrus beklagelser over at skulle gøre gulvet rent fik profeten til at overveje sagen, og han gik til Herren i bøn for at kende hans indstilling til ældsternes brug af tobak." [*Journal of Discourses,* 12:158].

Som svar på profetens henvendelse gav Herren ham en åbenbaring i familien Whitneys hjem. Denne åbenbaring er kendt som visdomsordet.

Til at begynde med blev denne åbenbaring ikke givet som en befaling. Den blev givet som „et princip med en forjættelse og afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt de hellige, som er eller kan kaldes hellige." [L&P 89:3]. Det gav de hellige tid til at vænne sig til de principper der var indeholdt i denne åbenbaring.

Mens jeg var på min første mission i Storbritanien i 1922 var der nogle af søstrene der havde svært ved at holde op

med at drikke te. Jeg læste dette afsnit for dem og de fleste af dem holdt op med at drikke te, fordi de ikke ønskede at blive anset for at være de „svageste" af dem der er eller kan kaldes hellige.

I 1851 foreslog Brigham Young til kirkens generalkonference at alle hellige formelt indgik en pagt om at overholde visdomsordet. Dette forslag blev enstemmigt godkendt af kirkens medlemskab. Siden den dag har åbenbaringen været en bindende befaling for alle kirkens medlemmer.

Visdomsordet er én af de ting som kirkens medlemmer er kendt for. Sædvanligvis ved andre der ikke er af vores tro at de praktiserende medlemmer af vor kirke afstår fra tobak, kaffe, te og alle alkoholiske drikke.

Videnskabelige studier har bekræftet at sidste dages hellige har færre problemer med hjertet, færre kræfttilfælde og andre sygdomme fordi de efterlever visdomsordet.

Disse studier har vist at man ikke alene lever længere, men at kvaliteten af ens liv også bliver bedre.

Visdomsordet er ét af beviserne på inspirationen i Joseph Smiths profetiske kald. Lad mig fortælle jer hvorfor.

For adskillige år siden bar en undersøger vidnesbyrd om Joseph Smith. Han sagde at visdomsordet var den åbenbaring der havde bevæget ham til at undersøge kirken. „Joseph Smith kunne på ingen mulig måde have vidst hvad lægevidenskaben har fortalt os i dag om tobakkens, alkoholens, teens og kaffens skadelige virkninger."

Han sagde at dette blev begyndelsen på hans ærlige undersøgelse af evangeliet, for han sluttede at hvis Joseph Smith kunne være så specifik om noget som den medicinske videnskab giver sit blå stempel over 100 år senere, fortjener resten af kirkens lære at blive undersøgt. Det gjorde han og i dag er han medlem af kirken.

Et af evangeliets principper som kirkens ungdom bør forstå er: Gud vor himmelske Fader, regerer sine børn ved lov. Han har lavet love så vi kan blive fuldkommengjorte. Hvis vi adlyder hans love vil vi modtage de velsignelser der er knyttet til loven. Hvis vi ikke adlyder dem må vi lide konsekvenserne.

Visdomsordet er en lov – et princip med en forjættelse. Hvis vi adlyder lovens foranstaltninger får vi det der er blevet lovet. Hvis vi ikke gør det vil det få timelige og åndelige konsekvenser.

Hvad er så visdomsordets foranstaltninger?

Åbenbaringen tilskynder til afståelse fra skadelige fødevarer og drikkevarer med disse ord:

„Stærke drikke [eller med andre ord, alkohol eller skadelige drikke] er ikke for maven." [L&P 89:7].

„Tobak er ikke for legemet . . . og er ikke godt for mennesket." [L&P 89:8].

„Hede drikke [defineret som te og kaffe] er ikke for legemet." [L&P 89:9].

De fødevarer der er gode for mennesket beskrives med disse ord:

„Gud har bestemt alle sunde urter til menneskets brug, natur og legemsbeskaffenhed.

Hver urt til sin tid, hver frugt til sin tid.

Kødet af dyr og luftens fugle . . . skal nydes . . . sparsomt.

Alt korn er godt til føde for mennesket ligesom også vinstokkens frugt." [L&P 89:10–12, 14, 16].

I denne åbenbaring råder Herren os til at spise kød sparsomt. Jeg har ofte følt at Herren også i denne åbenbaring fraråder

os at slå dyr ihjel uden formål, og et andet sted i skrifterne har han sagt: „Og ve den, der udgyder blod eller lader kød fordærve uden nødvendighed." [L&P 49:21].

Hveden skilles især ud som en god spise for mennesket, såvel som vinstokkens frugt – grøntsager og alle frugter. Dette er Herrens visdom med hensyn til sund næring og diæt.

„Hvis vi efterlever visdomsordets foranstaltninger får vi det der er blevet lovet. Hvis vi ikke gør det vil det få både timelige og åndelige konsekvenser."

Visdomsordet viser os at Herren er levende interesseret i sine helliges helbred. Han har i sin nåde rådgivet os for at styrke vort helbred, udholdenhed og modstandsdygtighed overfor mange sygdomme.

Den timelige forjættelse ved overholdelse af visdomsordet er: de „skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte." [L&P 89:18, 20].

Jeg har dog altid følt at den største velsignelse for lydighed mod visdomsordet og alle andre befalinger er åndelig.

Hør dette åndelige løfte: „Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud . . . skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte." [L&P 89:18–19].

Nogle har troet at dette løfte kun var forbundet med overholdelse af visdomsordet. Men vi skal være lydige mod *alle* befalingerne. Så modtager vi særlige åndelige forjættelser. Dette betyder at vi må adlyde tiendeloven, holde sabbatsdagen hellig, holde os moralsk rene og kyske, og adlyde alle andre befalinger.

Når vi gør dette er løftet: „De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte." [L&P 89:19].

Hvilken far eller mor ville ikke ønske at have Herrens inspiration i opdragelsen af deres børn? Jeg bærer vidnesbyrd om at disse velsignelser kan blive jeres. Naturligvis vil forældre ikke ønske at forhindre deres børn i at modtage velsignelser gennem lydighed. Alle fædre og mødre i Israel bør kvalificere sig til dette løfte.

Et af kravene for at være værdige til at gå ind i Herrens Hus er at efterleve befalingerne. Der gives visdom og „store skatte af kundskab" som vedrører vor lykke i dette liv og glæden i evighederne.

Brødre og søstre og venner, lær dette princip. Herren vil øge vor kundskab, visdom og evne til at adlyde når vi adlyder hans grundlæggende love. Det var det profeten Joseph Smith mente da han sagde at vi kan få „visse ideer og tanker plus lidt" som kommer til os som „den rene intelligens." [Se Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 178]. Dette er åbenbaring. Vi må lære at stole på Helligånden så vi kan bruge den til at lede vort liv og deres liv som vi har ansvaret for.

Jeg tror ikke at medlemmer af kirken kan have et aktivt, levende vidnesbyrd

om evangeliet uden at holde befalingerne. Et vidnesbyrd er at have fortløbende inspiration og at vide at værket er sandt, ikke noget vi bare modtager én gang. Helligånden bliver ved den der ærer, respekterer og adlyder Guds love. Og det er den Ånd der giver inspiration til det enkelte menneske. Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om virkeligheden i dette løfte.

Der er en anden del af denne åbenbaring som virker som en advarsel til den moderne generation: „På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring." [L&P 89:4].

Herren forudså vore dages situation hvor pengegriskheden ville få mennesker til at sammensværge sig for at få andre til at indtage ting der vil skade deres legemer. De annoncer der fremmer øl, vin, alkohol, kaffe, tobak og andre skadelige ting er eksempler på hvad Herren forudså. Men det værste eksempel på ond sammensværgelse i vor tid er den der i vore dage lokker unge mennesker til at blive stofmisbrugere.

Mine unge brødre og søstre, i al kærlighed advarer vi jer om at Satan og hans håndlangere vil stræbe efter at lokke jer til at bruge skadelige ting fordi de er velvidende om at hvis I gør dette vil jeres åndelige kræfter blive bundet og I vil være i deres onde magt. Bliv væk fra de steder eller folk som kan påvirke jer til at bryde Guds befalinger. Hold Guds befalinger så vil I få visdom så I kan skelne hvad der er ondt.

I år er det 150 år siden visdomsordet blev givet i denne uddeling. For at markere dette jubilæum restaurerer kirken Newel K. Whitneys forretning i Kirtland, Ohio. Forretningen er en ganske almindelig bygning målt med moderne standarder, men det er det sted hvor Guds hellige åbenbaringer blev modtaget. 150 år har videnskabeligt bekræftet visdomsordet. En formel for godt helbred. 150 års erfaring med de hellige der efterlever disse love har ligeledes bekræftet at Gud opfylder sine åndelige løfter til sine hellige.

Må vi som Guds hellige overholde alle hans befalinger. Må vi være rene og hellige så vi kan have Helligånden hos os altid. Lad os skille os ud som et folk der kendes for vor lydighed mod Guds love.

En ny dag oprinder i Kirtland. For nogle år siden tog jeg selv det første spadestik til den første kirkebygning der skulle bygges i Kirtland, siden indvielsen af det første tempel i 1836.

Jeg var for nylig tilbage og indviede en smuk ny bygning. Efter indvielsen deltog vi i en særlig reception der blev overværet af 58 ikke-medlemmer der var efterkommere af de tidlige hellige i Kirtland. Nogle af disse ikke-medlemmer er nu blevet døbt og andre er godt på vej.

Vi forventer at inden for det næste år vil vi igen have en stav i Kirtland hvor den første af kirkens stave blev organiseret.

Jeg vidner om at denne er Herrens kirke som er genoprettet i disse moderne dage. Jesus Kristus lever. Han leder kirkens virke og er nær sine tjenere.

Jeg vidner også om at lydighed mod alle Guds love giver et dyrebart løfte om fred i dette liv og evigt liv i den næste verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Anonym”

Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum

For nyligt, da jeg skulle besøge en patient på et hospital gik jeg hen til receptionen for at finde ud af hvor han lå. Hospitalet var, lige som næsten alle andre i landet, i gang med at blive udvidet. På væggen bag receptionsdamen hang der en storslået plade som bar takkeinskriptioner til dem der havde gjort udvidelsen mulig. Navnene på hver af de givere som havde givet mere end $100.000 var skrevet med skråskrift på en særskilt messingplade som var forbundet med den store plade med en gylden kæde.

Givernes navne var velkendte. Handelskaptajner, industrigiganter, professorer – de var der allesammen. Jeg følte en taknemmelighed over deres gode vilje. Så så jeg en lille messingplade der var anderledes – der stod ikke noget navn. Kun ordet „Anonym”. Jeg smilede og tænkte på hvem mon den unavngivne giver kunne være. Han eller hun har sikkert følt en stille glæde som ingen andre har vidst noget om.

Mine tanker gik tilbage i tiden – tilbage til Det hellige Land, tilbage til ham som vi især husker denne påskesøndag; tilbage til ham der forløste hele menneskeheden fra graven; tilbage til ham som på det særlige bjerg underviste sine disciple i den sande givers ånd da han gav rådet: „Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge mærke til jer; . . .

Men når du giver almisse, så lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør.” [Matt. 6:1, 3].

Så, som for uudsletteligt at indprente den praktiske anvendelse af denne hellige sandhed i deres sjæle steg han ned fra bjerget med en stor skare efter sig. „Og se, en spedalsk kom, kastede sig ned for ham og sagde: ‚Herre! hvis du vil kan du rense mig.’

Og han rakte sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: ‚Jeg vil; bliv ren!’ Da blev han straks renset for sin spedalskhed.

Og Jesus siger til ham: ‚Se til, at du ikke siger det til nogen.’” [Matt. 8:2–4]. Ordet *anonym* havde en stor betydning dengang og det har det stadig.

Litteraturens klassikere såvel som ordene fra de hellige skrifter lærer os om anonymitetens holdbarhed. En af mine favoritter er Charles Dickens’ „Et Julee-

ventyr". Jeg kan stadig tydeligt se den rystende Ebenezer Scrooge der i et syn ser sin tidligere partner Jacob Marley vende tilbage, skønt han havde været død i 7 år. Marleys ord gennemtrængte min sjæl da han klagede: „At jeg dog ikke vidste at enhver kristen ånd der arbejder elskeligt i sin lille sfære, hvor det så end måtte være, vil finde at dets jordiske liv er for kort til at udføre alt det gode den kunne gøre. At jeg dog ikke vidste at intet mål af anger kan opveje at man har misbrugt sit livs chance! Og dog, sådan var jeg!" [„A Christmas Carol" i *The Best Short Stories of Charles Dickens,* New York: Charles Scribner's Sons, 1947, s. 435].

Efter en rædselsnat hvori spøgelserne fra fortidens jul, nutidens jul og fremtidens jul havde vist Scrooge den sande betydning af at leve, at elske og at give, vågnede han op for atter at opdage livets friskhed, kærlighedens kraft og ånden i en sand gave. Han huskede familien Bob Cratchits tilstand og fik en dreng til at købe en stor kalkun [på størrelse med drengen selv] og sendte gaven til familien Cratchit. Dernæst siger den genfødte Ebenezer Scrooge med stor glæde til sig selv: „Han finder aldrig ud af hvem der sendte den." [A Christmas Carol, s. 481]. Her har vi igen ordet *anonym.*

Sandet fylder timeglasset, viseren på historiens ur går fremad; og dog forbliver den guddommelige sandhed uformindsket, ufortyndet, uforandret.

Da den store rutebåd *Lusitania* sank ned på bunden af Atlanterhavet gik mange liv tabt med skibet. Mange af de storslåede gerninger der blev udført af dem der gik til, er aldrig blevet kendt. En mand som gik ned med *Lusitania* gav sin redningsvest til en kvinde, skønt han ikke kunne svømme et eneste tag. Det var i virkeligheden underordnet at han var Alfred Vanderbilt, den amerikanske multimillionær. Han gav ikke af sit verdslige gods; han gav sit liv. Som Emerson sagde: „Ringe og andre juveler er ikke gaver, men en dårlig undskyldning for en gave. Den eneste virkelige gave er en del af dig selv." [„Gifts", i *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson,* New York: Wm. H. Wise and Co., 1929, s. 286].

For et år siden, sidste vinter fik et moderne jetfly problemer efter afgangen og styrtede ned i den isbelagte Potomac-flod. Den dag kunne man se modige heltegerninger hvor én af de mest dramatiske blev overværet af piloten i én af redningshelikopterne. Redningsrebet blev firet ned til én af de overlevende. I stedet for selv at gribe denne livgivende line bandt manden den på en anden som så blev løftet op i sikkerhed. Rebet blev igen firet ned og endnu én blev frelst. I alt blev 5 frelst fra de isnende vande. Blandt dem var ikke den anonyme helt. Hans navn kendes ikke, men „han beviste sin ære inden han forlod dette jordeliv." [Stephen Spender, „I think continually of those" i *Masterpieces of Religious Verse,* red. af James Dalton Morrison, New York: Harper and Brothers Publishers, s. 291].

Det er ikke kun ved at dø at man kan give den sande gave. Der er masser af muligheder for at demonstrere vor lydhørhed overfor Mesterens lære i vor dagligdag. Lad mig blot fortælle jer om tre eksempler:

[1] En tidlig vintermorgen vækkede en far stille sine to sønner og hviskede til dem: „Drenge, det har sneet i nat. Tag jeres tøj på, så går vi ud og skovler sneen væk fra vore naboers indkørsler før det bliver lyst."

Det lille tremands arbejdshold, som var godt klædt på og skjult i mørket fjernede sneen fra adskillige indkørsler. Faderen havde kun givet drengene ét påbud: „Gør det stille, så finder de aldrig ud af hvem der hjalp dem." Der har vi igen ordet *anonym*.

„Kærlig tjeneste der udføres anonymt kommer måske ikke til menneskenes kundskab – men Gud kender gaven og giveren."

[2] På et plejehjem i vor by var to drenge ved at forberede nadveren. Mens de gjorde det sagde én af patienterne højt „Jeg fryser." Uden et øjebliks tøven gik én af de unge mænd over til hende, tog sin egen jakke af og lagde den om patientens skuldre, klappede hende kærligt på armen og gik så tilbage til nadverbordet. De hellige symboler blev så velsignet og delt om til de forsamlede patienter.

Efter mødet sagde jeg til den unge mand: „Det du har gjort her i dag vil jeg huske meget længe."

Han svarede: „Jeg var lidt bekymret for om jeg nu også var passende påklædt til at velsigne nadveren uden min jakke."

Jeg svarede: „Aldrig har nogen været mere passende klædt på til en sådan lejlighed end du var."

Jeg kender ikke hans navn. Han forblev anonym.

[3] I det fjerntliggende Europa bag et jerntæppe og en mur der kaldes „Berlin", besøgte jeg, sammen med en håndfuld medlemmer, en lille kirkegård. Det var en mørk aften, og den kolde regn havde silet ned hele dagen.

Vi var kommet derud for at besøge et gravsted hvor der lå en missionær som mange år tidligere døde i Herrens tjeneste. Der herskede en ærbødig stilhed da vi samledes om graven. Jeg lyste gravstenen op med en medbragt lygte og læste følgende inskription:

Joseph A. Ott
Født: 12. dec. 1870 – Virgin, Utah
Død: 10 jan. 1896
Dresden, Tyskland.

Så afslørede lyset at denne grav ikke var som de andre på kirkegården. Marmorstenen var blevet poleret, ukrudt som det der dækkede de andre grave var blevet fjernet, og i stedet så man en trimmet og nøje afstukket græsfirkant og nogle smukke blomster som vidnene om en kærlig omsorg. Jeg spurgte: „Hvem har gjort denne grav så attraktiv?" Mit spørgsmål blev mødt med stilhed.

Endelig indrømmede en 12-årig diakon at han havde haft lyst til at gøre denne gode gerning, og uden at blive tilskyndet dertil af forældre eller ledere havde han gjort det. Han sagde at han blot ønskede at gøre noget for en missionær som havde givet sit liv mens han var i Herrens tjeneste. Jeg takkede ham; så bad jeg alle de tilstedeværende om at bevare hans hemmelighed, så hans gave kunne forblive anonym.

Jeg tror ikke jeg har læst noget der beskriver Mesterens belæringer bedre eller smukkere end det Henry van Dyke skriver i sin uforglemmelige „The Mansion". I denne klassiker kan man læse om en John Weightmann, som var en velhavende mand, én der kunne udøve

politisk magt, en succesrig borger. Hans filosofi med hensyn til at give kan ses ud fra hans egen udtalelse: „Naturligvis skal man være forsigtig med hvordan man giver, for at sikre de bedste resultater – ingen tilfældig uddeling – ingen krone i tiggerens hat! ... Forsøg at placere gaverne hvor de kan ses og tjene alle til gavn." [Se „The Mansion", i *Unknown Quantity: A Book of Romance and Some Half-told Tales,* New York: Scribner's 1918, s. 337, 339].

En aften sad John Weightman i sin dybe lænestol ved bordet i sit bibliotek og bladrede i de aviser der lå foran ham. Der var beskrivelser og billeder af hospitalets Weightmanvinge og omtale af Weightmans lærestol for politisk retslære såvel som en beretning fra åbningen af Weightman gymnasiet. John Weightman følte sig tilfreds.

Han tog familiebibelen som lå på bordet, slog op og læste disse ord: „Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler,

Men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler." [Matt. 6:19–20].

Bogstaverne syntes at flyde ud for ham. Han lænede sig fremad på bordet og hvilede sit hoved i sine foldede hænder og faldt i en dyb søvn.

I sin drøm blev John Weightman taget op til den Himmelske by. Han og andre som han havde kendt på jorden blev mødt af en rundviser som fortalte at han skulle vise dem hen til deres himmelske hjem.

Gruppen stod stille foran et stort smukt hus og hørte rundviseren sige:

„Dette er dit hjem, Dr. McLean. Gå ind; der er ingen sygdom her, ingen død, sorg eller smerte; for alle dine gamle fjender er overvundet. Alt det gode du har gjort for andre, al den hjælp du har givet, al den trøst du har bragt, al den styrke og kærlighed du har vist de lidende findes her; for alt dette har vi bygget ind i dette hus til dig." [„The Mansion", s. 361–62].

En hengiven ægtemand som havde passet sin invalide hustru blev vist ind i et smukt hus, på samme måde som en mor der tidligt havde mistet sin mand, men dog opdragede en enestående familie, og en lammet ung kvinde som i 30 år havde ligget på sin seng – hjælpeløs, men ikke uden håb – for hvem det var lykkedes med mirakuløst mod aldrig at klage, men altid at indgyde en smule af hendes glæde og fred til dem der kom hende nær.

Nu blev John Weightman en smule utålmodig efter at se hvilket hus der ventede ham. Da han og rundviseren fortsatte deres gang, blev husene mindre og mindre. Til sidst stod de midt i en uanselig mark og så en hytte der næppe var stor nok til at give en fårehyrde ly. Rundviseren sagde: „Dette er dit hjem, John Weightman."

I desperation sagde John Weightman: „Har du ikke hørt at jeg har bygget en skole; en hospitalsfløj; . . . tre . . . kirker!"

„Vent," sagde rundviseren, . . . „Det var ikke dårligt. Men de blev alle afmærket og brugt som et fundament for John Weightmans navn og hjem i verden . . . Sandelig siger jeg dig, du har fået din belønning for dem. Vil du betales to gange?"

En mere bedrøvet, men klogere John Weightman talte mere stilfærdigt: „Hvad er det da der tæller her?"

Og svaret kom: „Kun det der virkelig gives. Kun det gode der gøres for at gøre godt. Kun de planer hvor tanken om andres velfærd er hovedtanken. Kun de arbejder hvor offeret er større end belønningen. Kun de gaver hvor giveren glemmer sig selv." [„The Mansion", s. 364–68].

John Weightman blev vækket af uret der slog syv. Han havde sovet hele natten. Det viste sig at han stadig havde et liv at leve, kærlighed at dele og gaver at give. Lad os huske at –

en klokke er først en klokke
når du bruger den,
en sang er først en sang
når du synger den,
og kærligheden i dit hjerte
er ikke der for at blive
kærlighed er først kærlighed
når du begynder at give.

Richard Rodgers
og Oscar Hammerstein 2nd.,
„Sixteen Going on Seventeen"].

Må sandheden lede os i vort liv. Må vi se op og gå fremad i vor Guds og vor næstes tjeneste. Og må vi låne øre til Galilæa så vi måske kan høre et ekko af Frelserens belæring: „Vogt jer for at øve retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge mærke til jer." [Matt. 6:1]. „Lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør." [Matt. 6:3]. Og om vore gode gerninger: „Se til at du ikke siger det til nogen." [Matt. 8:4]. Så vil vore hjerter bliver lettere, vort liv lysere og vor sjæl rigere.

Kærlig tjeneste der udføres anonymt kommer måske ikke til menneskenes kundskab – men Gud kender gaven og giveren. Denne sandhed vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Omvendelse

Ældste F. Burton Howard
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg vil gerne bede jer alle om at forestille jer to krystalskåle. De er af forskellig størrelse og form. De er begge af høj kvalitet og er blevet godt brugt. Den ene er blevet opbevaret i et glasskab. Den er ren og poleret. Den er smuk og indbydende. Den er især smuk når den er fyldt med vand og lyset spiller i den.

Den anden skål er dækket af snavs. Den har ikke set vand og sæbe i meget lang tid. Den er blevet brugt til alt andet end det den var beregnet til. For nylig blev den sat ud i haven hvor den har tjent som blomstervase. Der er ikke flere blomster i den, men den er stadig fyldt med jord. Den ser kedelig og ikke særlig køn ud.

Er vi ikke alle som en krystalskål? Vi varierer alle i størrelse og form. Nogle af os udstråler en særlig ånd. Nogle er kedelige og uindbydende. Nogle opfylder formålet med deres skabelse. Andre gør det ikke. Vi bliver alle fyldt med de erfaringer og de brokker som vi samler sammen i livet.

Nogle indeholder overvejende gode ting – rene tanker, tro og kristen tjeneste. Disse indeholder visdom og fred. Andre indeholder mørke og hemmelige ting. I tidens løb er de blevet fyldt af urene tanker, selviskhed og dovenskab. De indeholder ofte tvivl, strid og uro.

Mange ved at de ikke lever op til deres kunnen, men at de af forskellige årsager har udsat at ændre deres levevis. Nogle længes efter noget de ikke rigtig kan definere og bruger deres liv på en tilfældig søgen efter lykke.

Disse er på en måde som den krystalskål der tilbragte en del af sin eksistens fyldt med jord. De føler at der er et højere formål med livet. De bliver utilfredse og begynder at søge livets mening. Først ser de sig omkring. De prøver verdens glæder. Når de gør dette opdager de på samme måde som sneglen der drog ud for at lede efter sit hus, at når de er kommet derhen hvor de ville er de ikke kommet deres mål nærmere end de var før.

Endelig ser de så ind i sig selv. Egentlig har de hele tiden vidst at det var der man skal finde fred. Synd er nemlig ikke blot en sindstilstand. Ugudelighed var aldrig og vil aldrig være lykke. [Se Alma 41:10].

De opdager at hvis de ikke er retfærdige kan de aldrig blive lykkelige. [Se 2 Ne. 2:13]. De beslutter sig til at ændre sig. Så står de billedligt talt overfor problemet om hvordan man laver en vejrbidt blomsterskål om til en funklende krystalskål. Der opstår spørgsmål som: „Kan jeg nogen sinde blive tilgivet? Er det virkelig anstrengelserne værd? Hvor skal jeg begynde?"

Når det drejer sig om skålen er det ikke svært at finde ud af hvad man skal gøre. Vi begynder med at indse at krystalskålen kan bruges til noget bedre. Man finder et passende sted hvor det uønskede indhold kan smides hen. Der efterlader man så jorden. Skålen bliver vasket med en særlig sæbe af høj kvalitet for at fjerne pletter og rester. Den bliver pudset med kærlighed og igen sat op i glasskabet sammen med de andre krystalglas. Den bliver igen taget i brug og får den nødvendige regelmæssige pleje.

Mænd og kvinder bliver rene ved en lignende proces. Misbruget af deres liv glemmes og de fornyes og ændres. Dette princip er naturligvis omvendelse. Når omvendelse følges af en autoriseret dåb forårsager den ikke alene en renselse, men er også begyndelsen til en vedvarende tilgivelse for synder. Det er måske en af de mest vidunderlige og en af de vigtigste ting vi nogen sinde kan gøre når vi deltager i denne renselsesproces. Den har langtrækkende, ja evige konsekvenser. Af mere umiddelbar interesse er dog belønningen for omvendelse, som er fred og tilgivelse i dette liv.

Lad mig illustrere hvad alt dette betyder. For nogle år siden blev jeg bedt om at tale til en forsamling unge mænd. Jeg kan ikke huske nøjagtigt hvad der blev sagt, på nær at som afslutning sagde jeg at ingen, nej ingen af de til stedeværende nogen sinde havde gjort noget som de ikke kunne blive tilgivet for.

Efter mødet kom én af dem til mig og sagde: „Jeg må tale med dig." Da jeg havde en anden aftale som var ret presserende spurgte jeg om vi ikke kunne vente eller om ikke en anden kunne svare på hans spørgsmål. Han svarede at han allerede havde ventet i mange år og at dette var meget vigtigt for ham.

Så ved at drage fordel af de få minutters ledighed jeg havde, fandt vi et lille tomt klasseværelse, gik ind og lukkede døren. „Mente du det virkelig? Gjorde du?" spurgte han.

„Hvad mente jeg?" sagde jeg.

„Det der med at ingen af os nogen sinde havde gjort noget som vi ikke kunne blive tilgivet for?" svarede han.

„Naturligvis gjorde jeg det," sagde jeg.

Han fortalte mig så sin historie mens tårerne løb nedad kinderne på ham. Han var født af retskafne forældre. Hele hans liv havde hans mor sagt at han skulle på en mission. Før han blev 19 var han kommet ud i alvorlige overtrædelser. Han vidste ikke hvordan han skulle få det fortalt til sine forældre. Han vidste at det ville være dem til stor sorg. Han vidste at han ikke var værdig til at tjene en mission. I desperation begyndte han at lede efter en undskyldning for ikke at tage afsted. Han besluttede sig for at ryge. Han følte at hans far bedre ville kunne forstå dette og ikke begynde at bore dybere for at finde den virkelige årsag. Hans forældre ville blive kede af at han røg, men ikke så kede af det som hvis de lærte sandheden at kende.

Han fandt dog snart ud af at biskoppen ikke var så let at slå ud. Biskoppen bad ham om at holde op med at ryge og

så tage på mission alligevel. Så for at komme væk fra biskoppen meldte han sig til militæret. Der blev han påvirket af nogle gode sidste dages hellige. Han holdt op med at ryge. Han var i stand til at undgå de store fristelser. Han fuldførte sin militærtjeneste og vendte hjem med gode papirer.

„Omvendelse er ikke nogen engangsforeteelse; det er derimod noget livsvarigt, en evigt tilbagevendende erkendelse af svaghed og fejl og [en] søgen og leven for noget højere og bedre."

Der var kun ét problem, han følte sig skyldig. Han måtte krybe udenom sin mission. Han var løbet væk fra Herren og følte den knugende utilfredshed som menneskene oplever når de ikke lever op til formålet med deres skabelse.

„Ja, det er det hele," sagde han. „Jeg har ikke syndet igen. Jeg kommer til mine møder. Jeg overholder visdomsordet. Hvorfor synes mit liv så så tomt? Hvorfor føler jeg at Herren ikke er tilfreds med mig? Hvordan kan jeg være sikker på at jeg er blevet tilgivet?"

„Fortæl mig hvad du ved om omvendelse," sagde jeg.

Han havde tydeligvis studeret emnet. Han talte om erkendelse, anger og genoprettelse. Han havde besluttet sig for aldrig at synde mere.

„Lad os se hvordan disse principper kan anvendes på dig," sagde jeg. „Lad os begynde med erkendelse. Hvad er det bedste bevis på at man erkender at man har gjort noget forkert?" „Man vil indrømme det," svarede han.

„Overfor hvem?" spurgte jeg.

Han tænkte sig om. „Overfor sig selv går jeg ud fra."

„Mennesket betragter somme tider sig selv i det bedste lys," sagde jeg. „Ville det ikke været et bedre bevis på at man er opmærksom på at man har gjort noget forkert, hvis man fortalte en anden om det?"

„Jo, selvfølgelig," svarede han.

„Hvem?" blev jeg ved.

„Den man har gjort noget forkert overfor," sagde han, „og . . . og måske biskoppen."

„Har du gjort det?" spurgte jeg.

„Ikke før nu," svarede han.

„Jeg har aldrig fortalt det hele til andre end dig."

„Det er måske derfor du aldrig har følt at du er blevet fuldstændigt tilgivet," svarede jeg.

Han sagde ikke noget.

„Lad os så se på det næste skridt," sagde jeg. „Hvad betyder det at angre?"

„Det betyder at man er ked af det," svarede han.

„Er du ked af det?" spurgte jeg.

„Åh ja," sagde han. „Det føles for mig som om jeg har spildt halvdelen af mit liv." Så fyldtes hans øjne igen med tårer.

„Hvor ked af det skal du være?"

Han så forvirret ud. „Hvad mener du?"

Jeg sagde: „For at blive tilgivet må en overtræder føle sorg efter Guds sind. [Se 2 Kor. 7:10]. Han må føle smerte i sin sjæl og udvise ægte anger. Denne sorg skal være stærk nok og langvarig nok til at motivere den nødvendige omvendelsesproces, ellers er den ikke dyb nok.

Angeren må være stor nok til at frembringe en forandret person. Han må vise at han er en anden end den han var før ved at gøre andre og bedre ting. Har du været nok ked af det?" spurgte jeg igen.

Han tøvede. „Jeg har forandret mig," sagde han. „Jeg er ikke den samme som jeg var før. Jeg overholder alle befalingerne nu. Jeg ville gerne have rent bord med mine forældre. Jeg har bedt om tilgivelse. Jeg har sagt undskyld til den person jeg handlede forkert imod. Jeg indser det alvorlige i det jeg har gjort. Jeg vil give hvad som helst for at det ikke var sket. Måske har jeg ikke være så god som jeg kunne være, men jeg ved ikke hvad jeg ellers skal gøre. Men jeg har aldrig bekendt det til nogen før."

Jeg sagde: „Jeg tror at vi efter dette møde kan sige at du også har gjort det."

Så sagde han: „Jamen efter alt dette, hvorledes kan jeg så vide at Herren virkelig har tilgivet mig?"

„Det er den letteste del," svarede jeg. „Når du virkelig har omvendt dig vil du føle en indre fred. Du ved med dig selv at du er blevet tilgivet fordi den byrde du har båret så længe pludselig ikke er der mere. Den er *væk* og *du ved* at den er væk."

Han så stadig ud til at tvivle lidt.

„Det skulle ikke overraske mig," sagde jeg, „hvis du, når du forlader dette værelse, opdager at du har efterladt mange af dine bekymringer herinde. Hvis du virkelig har omvendt dig vil den lettelse og fred du føler være så fremherskende at det vil være et vidne for dig om at Herren har tilgivet dig. Hvis det ikke sker i dag, så tror jeg dog at det sker snart."

Jeg kom for sent til mit møde. Jeg åbnede døren og vi gik ud sammen. Jeg vidste ikke om vi nogen sinde ville mødes igen. Den følgende søndag aften modtog jeg en telefonopringning i mit hjem. Det var den unge mand.

„Bror Howard, hvordan kunne du vide det?"

„Hvordan kunne jeg vide hvad?" spurgte jeg.

„Hvordan kunne du vide at jeg for første gang i 5 år kunne have gode følelser overfor mig selv?"

„Fordi Herren har lovet at han aldrig mere vil komme dine synder i hu," sagde jeg. [Se Hebr. 8:12].

Så kom spørgsmålet: „Tror du at kirken kan bruge en 24-årig missionær? Hvis den kan, så vil jeg i hvert fald gerne tage af sted."

Den unge mand var som en af de krystalskåle vi talte om. Han havde været ude i verden og var delvis blevet fyldt op med forkerte ting. Hans syn var blevet sløret af synd og han kunne ikke leve op til sine evner. Han kunne aldrig blive det som han vidste han skulle blive til, hvis ikke han fandt en måde at omvende sig på. Det tog tid at ændre sig. Det krævede bøn. Det krævede anstrengelse og det krævede hjælp.

Min unge ven opdagede at omvendelse ofte er en ensom, stille kamp. Det er ikke nogen engangsforeteelse; det er derimod noget livsvarigt. Som præsident Stephen L. Richards engang sagde, det er en „evigt tilbagevendende erkendelse af svaghed og fejl og [en] søgen og leven for noget højere og bedre." [I Conference Report, april 1956, s. 91].

Denne unge mand fandt ud af at omvendelse ikke er en gratis gave. På samme måde som tro uden gerninger er død [se Jakob 2:17] – kræver omvendelse meget. Det er ikke for den vege eller for den dovne. Det kræver en fuldstændig afvisning af det forkerte og et helt nyt sæt gerninger eller handlinger som skaber et nyt hjerte og et andet menneske. Omvendelse betyder arbejde. Det er ikke blot at holde op med at gøre noget. Det er ikke blot at indse det forkerte eller at vide hvad der burde gøres. Det er ikke „en cyklus af synd og omvendelse og synd igen." [Hugh B. Brown, *Eternal Quest*, Salt Lake City: Bookcraft, 1956, s. 102].

Det er ikke blot anger; det er derimod et evigt princip som altid, når det bruges rigtigt over en passende periode, resulterer i en fornyelse, en renselse og en forandring.

Den unge mand vi har talt om opdagede at når synd er så alvorlig at den stiller ens fællesskab med kirken i fare må synderen være villig til at underkaste sig de love og domme der bliver udtalt af den person som har nøglerne til hans medlemskab af kirken og også bede om hans tilgivelse.

Det vigtigste var at han lærte at omvendelse er en uadskillelig del af handlefriheden. Handlefriheden i frelsesplanen bevirker at mænd og kvinder frit kan vælge hvad retning de ønsker at styre deres liv i. Omvendelse betyder at da ufuldkomne væsener af og til træffer ufuldkomne beslutninger tillades det dem at rette deres kurs. Ved at følge omvendelsens regler og gennem Jesu Kristi forsoning kan fejl udviskes. Herren har lovet at han ikke længere vil komme dem i hu [Hebr. 8:12]. Overtrædelser bliver tilgivet – *og glemt* som følge af tilgivelsens mirakuløse gave. Mennesket kan blive renset og vende tilbage til den sti hvor det finder formål og fremskridt og fred.

Ved at omvende sig blev min unge ven et nyt menneske. Han blev født igen af Ånden. Han fik en forståelse af betydningen af Frelserens ord: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile," [Matt. 11:28]. Og dette er måske noget af det allervigtigste. Jeg vidner om dette i Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. □

At finde sin egen identitet

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende Biskop

Forleden dag fik jeg et brev fra en af mine italienske venner. Han er læge og har specialiseret sig i hjerte- og lungeoperationer. Jeg mødte ham i Milano for ca. 2 år siden, da han havde været medlem af kirken i nogle få måneder. Han var en fin, god, velklædt ung mand; sådan en ung mand som alle forældre ville være stolt over. Han levede et godt liv. Han troede ikke at han havde nogle udækkede behov – indtil han fandt Jesu Kristi evangelium. Jeg vil gerne dele nogle få tanker fra hans brev med jer som drejer sig om hans følelser om sig selv.

„Uden de to ældster kunne mit liv have været lykkeligt, fuldt af tilfredsstillelse, men der ville have manglet kærlighed, tro, sandhed, kundskab, frihed, ja alle de ting der kommer fra Gud, vor himmelske Fader, gennem hans Søn, Jesus Kristus.

Jeg er glad for at leve på jorden i disse tider som et Guds barn. Jeg kender frelsesplanen og er klar over de velsignelser der er på mit hoved [se Ordspr. 10:6], og jeg forsøger at gøre mit bedste for at fuldføre den opgave vor himmelske Fader gav mig før han sendte mig herned på jorden.

Jeg er fyldt med en vidunderlig glæde nu da mine forældre har sluttet sig til kirken. Vort liv har undergået en stor forandring og vore hjerter er villige til at gøre det vor himmelske Fader vil at vi skal gøre."

Den vidunderlige unge mand har nu opnået en kundskab om sin egen identitet som så mange mennesker, unge såvel som gamle, hungrer efter. Det kan være en stor velsignelse i ethvert menneskes liv at finde sin egen inderste identitet. Alle kan gøre det hvis de indser at det kun kan ske gennem sandhedens lys, eller som Frelseren forklarede gennem livets lys. I Joh. 8:12 kan vi læse: „Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys."

Når vi stræber efter at forstå hvad det betyder at have livets lys, som er den vigtigste hjælp vi kan have når vi skal

finde vor identitet, må vi nødvendigvis vide hvem Jesus er. De hellige skrifter fortæller os hvem han er – Guds Søn, også kaldet Faderens enbårne i kødet. Han blev født af Maria. Han er vor Forløser og gennem ham er omvendelse og tilgivelse for synd gjort mulig. Han er den som blev dømt til at dø og som på korset tilgav sine bødler. Han er den som rejste sig fra graven og derved brød dødens bånd for hele menneskeheden og tilvejebragte opstandelsen. Det er den samme Jesus som leder sin kirke i disse sidste dage, den kirke som bærer hans navn, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Frelseren efterlod mennesket belæringer nok til at enhver kan forstå sig selv og finde sin egen sande identitet ved de belæringer han gav i sit jordeliv og ved de instruktioner han har givet både til de gamle og de moderne profeter. Man kan kun finde sin egen identitet gennem en kundskab om og lydighed mod befalingerne. Når man får en forståelse af sig selv vil tanker som: „Jeg er ikke noget værd – jeg er et nul," ikke kunne findes i vort liv. Med „sand identitet" mener jeg det forhold der er mellem påskønnelse af én selv og selvkontrol. Behovet for dette kan forklares med George T. Boyds ord fra en tale han holdt for nogle år siden.

„Når et menneske læser skrifterne gør det ham i stand til at se livet ikke alene fra det menneskelige synspunkt, men også til en vis grad fra Guds synspunkt.

Dette perspektiv opfylder to af menneskets vigtige behov – en følelse af et personligt værd og en følelse af en selvkontrol. Begge disse kan man være i besiddelse af hver for sig. Men hvor kan påskønnelse af ens eget værd dog let blive til en intolerant egoisme og selvbedrag – eller en følelse af selvkontrol – blive til falsk ydmyghed eller en uhyggelig selvafsky.

I skrifterne finder mennesket ud at han hører til et hele hvoraf Gud er en del. At være en del af en sådan helhed giver ham en følelse af at hans sjæl har en værdi, men set i forhold til Gud afslører det hans afhængighed og derved hans underordning . . . Således nærer flittig brug af skrifterne det åndelige liv med en fred der erstatter tvivl og frygt som kan paralysere menneskeheden." [*Views on Man and Religion*, red. af James Allen og andre, Provo, Utah: Friends of George T. Boyd, 1979, s. 207].

I Sl. 8:5 spørges der: „Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?"

Svaret følger smukt og klart:

„Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham;

du satte ham over dine hænders værk, alt lagde du under hans fødder." [Sl. 8:6–7]. Vi lærer altså på den måde at vi skal være herre over alle Guds andre skabninger. I den egenskab er vi blevet givet visse karakteristika som er enestående for menneskeheden. Blandt andet –

1. Vi er klare over vor egen personlighed og vor evne til at stræbe efter selvopfyldelse.

2. Vi har evner til at øge vor kundskab, at komme til en kundskab om menneskehedens og naturens og disse omgivende tings natur.

3. Vi har evnen til at tænke abstrakt og på den måde sammenligne fakta og afgøre forholdet mellem dem og deres relevans i vort liv.

4. Vi er i stand til og har ret til at træffe valg. Dette er en af de største gaver Gud har givet os.

5. Vi har en vilje vi skal styre, og ved denne kraft kan vi kontrollere tanker, følelser, appetitter og lidenskaber.

6. Vi har ret til at tilbede Gud og kan søge kraft fra ham så vi kan fuldføre vores skæbne.

Med disse fantastiske evner og med den vægt der lægges på sjæles værdi i Guds øjne opstår muligheden for forvirring også. Vi lever i en materialistisk verden. Nogle bliver forvirrede og søger deres identitet gennem rigdomme eller menneskers anerkendelse. Frelseren gør det meget klart i sine belæringer at det ikke er muligt at finde den identitet jeg taler om ved sådanne midler. I Luk. 18:18–25 kan vi læse:

„Og en rådsherre spurgte ham og sagde: ‚Gode Mester! hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'

Jesus svarede ham ... ‚Du kender budene: du må ikke bedrive hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær din fader og din moder.'

Han sagde: ‚Det har jeg holdt altsammen fra min ungdom af.'

Da Jesus hørte det, sagde han til ham: ‚Én ting mangler du endnu; sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige, så skal du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!'

Men da han hørte det, blev han dybt bedrøvet, thi han var meget rig.

Og idet Jesus så på ham, sagde han: ‚Hvor er det dog vanskeligt for den, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!

Thi en kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige!' " Problemet var ikke at manden var rig, men at han værnede om sine rigdomme og ikke ville dele sin velstand med de fattige.

Vi kan finde endnu et eksempel i Lukas:

Han fortalte dem en lignelse: „Der var en rig mand; hans mark havde båret godt.

Han tænkte ved sig selv: ‚Hvad skal jeg gøre? Jeg har jo ikke plads til min høst.'

Og så sagde han: ‚Sådan vil jeg gøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods;

og jeg vil sige til min sjæl: sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!'

Men Gud sagde til ham: ‚Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig?'

Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud." [Luk. 12:16–21].

Sammenlign dette med historien om den 16-årige præst som tog telefonen en dag og hørte en populær discjockeys stemme. Discjockeyen fra den lokale radiostation stillede ham et spørsmål og da han besvarede det korrekt fik han at vide at han nu havde vundet en dyr sportsvogn. Det lod til at en teen-age drengs vildeste drøm var gået i opfyldelse. Hans kærlige biskop var lidt bekymret over hvilken indflydelse denne bil kunne have på drengen, fordi den måske kunne trække ham bort fra det vi alle holder så kært. Han spurgte ham ud om hans følelser. Biskoppen kunne næppe tro sine ører da den unge mand fortalte at han ikke havde taget bilen, men havde accepteret at få gevinsten udbetalt i kontanter i stedet. Han sagde: „Nu har jeg penge nok til min mission." Sikke et fremragende eksempel på en god balance mellem ens holdning til verdslig velstand og anseelse af kristne værdier.

Jeg kender en anden ung mand som kæmpede for at opnå denne balance. Han havde fået store anerkendelser som atlet. Han begyndte at svømme i konkurrencer allerede i 13-års alderen og trænede henimod 30 timer om ugen. Han blev USA's bedste og vandt bronce ved de olympiske lege i 1968. Han var på det amerikanske landshold i de tre år han gik på college. Efter sin eksamen begyndte han at studere medicin og klarede sig meget fint.

I al den tid havde han afskåret sig selv fra al form for åndelig påvirkning og havde ikke meget til overs for mennesker der var mindre heldige eller mindre talentfulde end han. Han kæmpede for at få en virkelig følelse af personlig værdi. Som han sagde: „Jeg plejede at sige til mig selv: Du er olympisk mester. Du har et godt hoved og bliver læge en dag og vil komme til at leve et godt liv. – Det fortalte jeg mig selv da jeg gik og

„Påskønnelse af én selv kommer kun gennem kundskab om og lydighed mod befalingerne."

overvejede at begå selvmord. Jeg var fuld af falsk og forfængelig stolthed."

I løbet af hans sidste år på universitetet kom han heldigvis til at tilbringe nogen tid sammen med en læge på landet som forstod de problemer han havde. På denne ældre læges opfordring begyndte han at læse i skrifterne. Til at begynde med gjorde han det overlegent, da han var sikker på at han ville kunne forstå alt hvad han læste, men det fandt han ud af at han ikke kunne. Han sagde selv: „Jeg var halvvejs gennem 1 Mosebog og lærte kun ganske lidt, men sagde så til mig selv: Der må være nogle kapitler der er skrevet på en måde som er lettere at forstå. – Jeg slog op på 4 Mosebog og forstod endnu mindre."

Endelig påbegyndte han sine studier med den rette ånd. Han ønskede at lære og at føle. Mens han bad og studerede og bad igen begyndte han langsomt at indse at han var barn af en kærlig Fader i Himmelen og at han derigennem havde fantastiske muligheder som menneske. Han accepterede Frelserens råd om, at vi skal bygge vort liv på en klippe:

„Derfor: enhver der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vinden blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort." [Matt. 7:24–27].

Mine brødre og søstre, jeg håber at vi altid vil erindre os Frelserens opfordring til at bygge på klippen i stedet for på sandet og til at „vandre, mens I har lyset, for at ikke mørket skal få bugt med jer. Og den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går hen.

Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn!" [Joh. 12:35–36].

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om at vi kun kan finde vor egen identitet og lykke som lysets børn hvis vi er i besiddelse af livets lys, som vi kan se i de belæringer Jesus af Nazaret gav os, for det var ham der sagde: „Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys." [Joh. 8:12]. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Skaber og Frelser

Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles kvorum

Foråret har altid påsken med sig, og påsken vender vore tanker mod Jesus Kristus, vor Frelser.

Det var ham der blev født i Betlehem som Guds Søn, Fredsfyrsten [Es. 9:6], som giver menneskeheden et løfte om fred.

Det var ham der gav os den virkelige betydning af påsken gennem sin vidunderlige opstandelse der gav os forsikring om evigt liv. Tænk engang – evigt liv!

Da han blev født fik han navnet Jesus fordi han skulle frelse sit folk fra deres synder. Men han var også Immauel [Es. 7:14], som betyder „Gud med os".

Det navn var passende, for han var Gud, og han kom til denne verden for at være med os. „Gud med os"! Ja, det var han. Han var guddommelig før han blev født til dette jordeliv, og han var sit eget guddommelige selv mens han var her på jorden. Han ændrede ikke sin identitet. Han forbliver evigt Guds Søn, vor forløser og vor frelser.

Han døde på korset for at forsone for alle deres synder som ville adlyde ham og han brød dødens bånd for at tilvejebringe en opstandelse for os alle.

Hans forsoning er den vigtigste hændelse der nogen sinde har fundet sted. Skabelsen af jorden, etableringen af Israels 12 stammer og de store patriarker og profeters arbejder var alle et præludium til hans bedrift på Golgata.

Der blev brændt ofre på Israels altre i hele Det gamle Testamentes tid, et symbol på at man ventede på det store offer som skulle bringes af ham, der blev kaldt „Det slagtede Lam." [Åb. 13:8].

Som Jehova i sit førjordiske liv var Jesus den centrale person i planlægningen af den menneskelige races jordiske eksistens.

Det var ham der frivilligt indlod sig på at dø for os. Det var ham der gav al ære til vor himmelske Fader. Det var ham der blev ophavsmanden til evig frelse „for alle, som er lydige mod ham" [Hebr. 5:9].

Som apostlen Peter sagde: „Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget

andet navn, hvorved vi kan frelses." [Ap. G. 4:12].

Der krævedes stor forberedelse forud for hans forsoning, endda før han blev født i kødet. For det første skulle han bruge en jord hvorpå vi, Guds børn, kunne leve i vor dødelige tilværelse.

Den jord måtte nødvendigvis være af fysisk natur, da vi der skulle bo derpå ville være fysiske væsener, som vi er nu. Det skulle være en fysisk jord hvorpå også Frelseren kunne leve sit dødelige liv.

Hans eksistens i Palæstina skulle være fysisk, i et legeme af kød og ben som vores. På denne jord skulle han udholde korsfæstelsens fysiske smerter. Han skulle dø fysisk, og dernæst – hvor var det dog storslået – skulle han tilvejebringe en fysisk opstandelse.

Derfor var en fysisk jord nødvendig for hans mission. Der var intet overnaturligt ved hans værk her på jorden. Det skulle ikke opnås på en eller anden uhåndgribelig eller mystisk måde.

Hans liv på jorden var virkeligt og fysisk. Hans død var virkelig og fysisk såvel som hans opstandelse, og alle fandt de sted på denne meget virkelige og fysiske planet. Det viste til fulde at han var en virkelig, fysisk person.

Da der blev lagt planer for hans forsoning i Det store Råd i Himmelen koncentreredes en del af planlægningen om skabelsen af denne jord, for den ville kræve en guddommelig arkitektur og dernæst en fysisk skabelsesproces.

Kunne Kristus være bleve født af Maria i Betlehem uden denne jord? Kunne han være død på korset i Jerusalem? Kunne han være opstået fra graven?

Hvis denne jord ikke fandtes ville der så have været romerske soldater der kunne nagle ham til korset og derefter bevogte hans grav?

Kunne han have vist sig fysisk for sine disciple som bevis på sin opstandelse?

Ville „den anden" Maria have været i haven denne første påskemorgen [Matt. 28:1] og hørt englen sige: *„Han er ikke her; thi han er opstanden"* [Matt. 28:6]?

Den særlige skabelse af denne jord var en vigtig del af frelsesplanen. Den tjente et særligt formål. Det var ikke noget man kom i tanke om bagefter. Det var heller ikke en ulykke, eller en spontan udvikling af nogen slags. Det var et resultat af bevidst, forudgående planlægning og en formålstjenlig skabelse. Den guddommelige arkitekt havde udtænkt det. Den almægtige Skaber skabte jorden og tildelte den en særlig mission.

> „Jesus er en lysets og livets Gud, ikke et symbol på død og tvivl. Han lever og vil frelse enhver der er villig til at tjene ham."

Denne jord var dog ikke blot tænkt som et hjem for dødelige. Slet ikke. Den har en højere skæbne. Denne jord vil ikke forblive i sin nuværende tilstand. Den vil blive udødelig. Den vil gå igennem en rensende proces hvorved den vil blive en celestial jord og være som Urim og Tummim i himlene. [Se L&P 130:9]. Dette vil kræve en yderligere guddommelig skabelse, og sund fornuft siger os at en spontan ulykke ikke vil

kunne frembringe en sådan forandring.

Herren vil være til stede her på jorden når den modtager sin celestiale herlighed og hans Fader vil komme her fra tid til anden. Den vil da blive et evigt hjem for dem der opnår celestial herlighed i Guds rige.

Dette er jordens endelige skæbne. Det var det formål Gud havde med at skabe den, for det planlagde han helt fra begyndelsen.

Forstår vi hvad jorden virkelig betyder for os? Indser vi hvorfor den blev skabt? Forstår vi dens formål? Kan vi se at der ikke var noget tilfældigt eller spontant ved dens oprindelse? Kan vi se at skabelsen af jorden helt bogstaveligt og i al sandfærdighed, fuldstændigt og udelukkende var en handling foretaget af Gud?

Og hvem var Skaberen?

Vor himmelske Fader erklærede at det var hans egen elskede Søn der udførte dette store arbejde.

„Alt er blevet til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er," sagde apostelen Johannes. [Joh. 1:3 i King James versionen].

„Thi i ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham;

og han er før alt, og alt består ved ham." [Kol. 1:16–17]. Sådan blev det udtrykt af apostelen Paulus.

Den Almægtige bekræftede det også da han fortalte Moses: „Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem *ved Sønnen, som er min Enbårne."* [Moses 1:33: fremhævelse tilføjet].

Kristus lærte også at han selv var Skaberen. Han sagde bl.a. til profeten Joseph Smith: „Se, jeg er Jesus Kristus, den levende Guds Søn, som skabte himlen og jorden." [L&P 14:9].

En af de mest rørende og imponerende åbenbaringer af Frelseren findes i Ethers Bog hvor beretningen om hvorledes Herren åbenbarede sig for Jareds bror står optegnet. Jeg citerer kort fra den. Frelseren sagde til Jareds bror:

„Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus . . .

Jeg har aldrig vist mig for noget menneske, som jeg har skabt, thi aldrig har noget menneske troet på mig, som du har. Ser du, at du er skabt i mit eget billede . . .

Dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og *jeg har skabt mennesket* efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet." [Ether 3:14–16; fremhævelse tilføjet].

Der har vi det med hans egne ord! Den herlige, ubestridelige sandhed! Kristus er Skaberen! Skal vi ikke acceptere hans ord fremfor menneskets uinspirerede teorier?

Den største udfordring der i dag møder troen på Kristus er den hurtigt spredende benægtelse af at han er Skaberen. Dette bemærkes af de mænd som vil erstatte den åbenbarede sandhed med de meget spinkle og skrøbelige teorier om at universet og alt liv opstod ved en eller anden mystisk, spontan, ulykke.

At nægte at han er Skaberen er at nægte at han er Kristus.

At nægte at han er Skaberen er at nægte at han kan frelse os fra vore synder.

At nægte at han er Skaberen er at nægte at han brød dødens bånd. Det er at nægte opstandelsens realitet.

At nægte at han er Skaberen er at nægte at han tilvejebragte en forsoning på korset ved Golgata.

At nægte at han er Skaberen er at fornægte hans evangelium og den sande kristne religion.

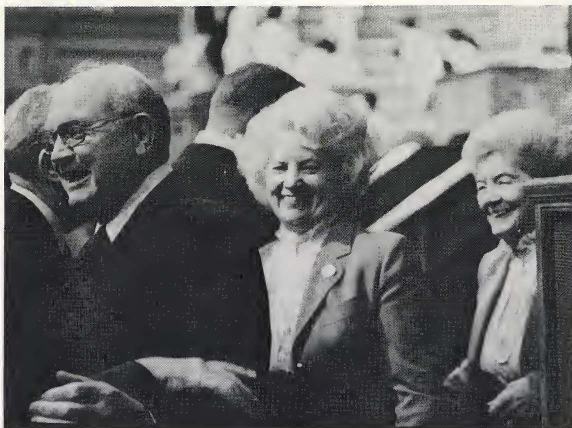
Men han er Skaberen! Han er Forløseren! Han er verdens Frelser! Han fuldførte forsoningen på Golgata og tilvejebragte opstandelsen. Dette ved vi gennem åbenbaringer fra Gud! Hans evangelium er sandt og vi ønsker det, og vi ønsker ham og anser det for et privilegium at tjene ham!

Kan nogen ønske sig en enklere definition på skabelsen og livets formål end den der gives i vore skrifter?

Vi har endda vor evige himmelske Faders ord. Han bar vidnesbyrd om at Jesus er hans elskede Søn og erklærede yderligere at han har velbehag i ham. [Se Matt. 3:17].

Han ikke alene bekræftede at Kristus skabte verdener, men, sagde han ikke også efter hvert skridt i skabelsen at arbejdet var godt udført?

Da vandene og himlen var bragt på plads så Gud at det var godt. Da livet blev placeret på jorden så Gud at det var godt, og da skabelsen var fuldbragt så „Gud . . . alt, hvad han havde gjort, og se, *det var såre godt.*" [Se 1 Mos. 1:10–31; fremhævning tilføjet].

Ældste Bernard P. Brockbank, emeritus generalautoritet, til venstre søster Barbara B. Smith, præsidentinde for hjælpeforeningen og hendes førsterådgiver, søster Marian R. Boyer.

Faderen er en sandhedens Gud, og han sagde at Frelseren er „fuld af nåde og sandhed." [Mos. 1:6]. Tør vi så at undlade at tro på ham eller fornægte hans ord? Frelseren udførte skabelsesarbejdet og Faderen havde behag i ham! Gør vi da ikke vel i at acceptere og tjene ham?

Faderen gav flere gange udtryk for sin tilfredshed med sin Søns tjenestegerning. Gav han ikke udtryk for dette ved Kristi dåb? „Denne er min Søn, den elskede; *i ham har jeg velbehag."* [Matt. 3:17; fremhævning tilføjet].

Introducerede han ikke Frelseren til nephiterne med de samme ord? „Se, min Søn, den elskede; *i hvem jeg har velbehag."* [3 Ne. 11:7; fremhævning tilføjet].

Og da han åbenbarede sig for drengen Joseph Smith gav han sin Søn endnu en positiv udtalelse.

Er vor evige Faders vidnesbyrd ikke nok til at fjerne al tvivl fra menneskets sind? Det var ham der udtalte at Jesus er hans Søn og at han gjorde alle ting vel.

Hvad er så vor tro?

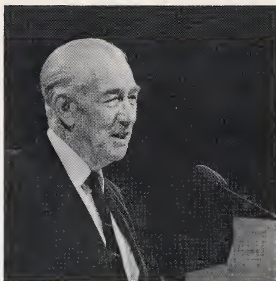
Den er at Gud er vor himmelske Fader og gennem evangeliet kan vi blive som ham og leve med ham.

Den er at Jesus fra Nazaret er hans Søn og vor Frelser.

Den er at Frelseren virkelig skabte himmelen og jorden, og at han er det guddommelige mønster som vi bør skabe vore liv efter.

Derfor, lad os følge ham og tilbede ham i ånd og i sandhed. Han har givet os en kærlig invitation og siger: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Ældste Mark E. Petersen fra De tolv apostles Kvorum.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let." [Matt. 11:28–30].

Da han blev født sang englene.

Da han døde græd Himlene.

Da han brød dødens bånd var der engle til at møde ham, og det var Maria også. Hun kendte ham og erkendte at han er Kristus.

Men nogle tvivlede.

Skal vi være som Maria og tro og acceptere ham? Eller skal vi slutte os til tvivlerne og iklæde os selv mørke og vantro?

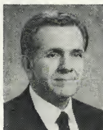
Jesus er en lysets og livets Gud, ikke et symbol på død og tvivl. Han lever og vil frelse enhver der er villig til at tjene ham. Han er vor guddommelige Forløser og vor evige Skaber. Han er opstandelsen og livet. Dette er vort vidnesbyrd til verden.

Ja, i dag er det påske og for os betyder påske Kristus – den opstandne Kristus, Guds Søn, vor Skaber og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

3. april 1983
MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

Handlefrihed og kontrol

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

Jeg har et budskab til jer forældre om uddannelsen af jeres børn. For adskillige uger siden havde jeg på mit kontor besøg af en firstjernet general og hans hustru. De var meget imponerende mennesker. De beundrer kirken på grund af vore unges opførsel. Generalens hustru omtalte sine børn, som hun retfærdigvis er stolt af. Men hun gav udtryk for en dyb bekymring. Hun sagde: „Fortæl mig hvordan I er i stand til at kontrollere jeres unge og opbygge en sådan karakter som vi har set hos jeres unge mænd?"

Jeg blev interesseret i hendes brug af ordet ‚kontrol'. Jeg fortalte dem at svaret centrerede sig i evangeliets lærdomme. De virkede interesserede så derfor omtalte jeg kort princippet om handlefrihed. Jeg sagde at vi udvikler *kontrol* ved at undervise i *frihed.* De troede måske i begyndelsen at vi begyndte i den forkerte ende. En firstjernet general er intet hvis han ikke har disciplin. Men når man forstår evangeliet så bliver det klart at den bedste form for kontrol er selvkontrol.

Det forekommer måske mærkeligt i begyndelsen at fremme *selvkontrol* ved at fokusere på *handlefriheden,* men det er en meget sund lærdomsmæssig holdning.

Selv om der kan belæres om begge emner særskilt, og selv om de måske i begyndelsen synes at være modsætninger, så er de i virkeligheden dele af det samme emne.

Mennesker som ikke forstår den lærdomsmæssige del ser ikke let forholdet mellem lydighed og handlefrihed. De går glip af en afgørende forbindelse og ser kun lydighed som en begrænsning. Derpå modarbejder de den selv samme ting som vil give dem sand frihed. Der findes ingen sand frihed uden ansvar og ingen varig frihed uden kundskab om sandheden. Herren sagde: „Hvis I bliver

i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." [Joh. 8:31–32].

Generalen forstod hurtigt en sandhed som selv mange i kirken går glip af. De sidste dages hellige er ikke lydige fordi de tvinges til at være lydige. De er lydige fordi de kender visse åndelige sandheder og har besluttet, som et udtryk for deres egen personlige handlefrihed, at adlyde Guds befalinger.

Vi er Guds sønner og døtre og villige tilhængere og disciple af Herren, Jesus Kristus og „under dette navn er [vi] blevet frigjort". [Mosiah 5:8].

De mennesker som taler om blind lydighed synes måske at vide mange ting, men de forstår ikke evangeliets lærdomme. Der findes en form for lydighed der kommer gennem kundskab om sandheden som langt overgår enhver ydre form for kontrol. Vi er ikke lydige fordi vi er blinde, vi er lydige fordi vi kan se. Jeg gentager at den bedste kontrol er selvkontrol.

Generalen vidste nu hvorfor vi underviser vore børn i Jesu Kristi lærdomme og hvorfor vi er så beslutsomme på at beskytte vores personlige frihed.

Ansvaret for at undervise i lærdommene hviler på forældrene.

„Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed. Lys og sandhed skyr den onde ... jeg har befalet *jer* at opdrage *jeres børn* i lys og sandhed." [L&P 93:36, 37, 40, fremhævning tilføjet].

Hvis alt hvad jeres børn ved om evangeliet er hvad I har lært dem hjemme, i hvor stor sikkerhed vil de så være? Vil de afvise det onde, fordi de vælger at forkaste det?

Som en ung mand i militæret besøgte jeg den gamle helligdom i Nikko Kanko i Japan. Der ser man udhugget i facaden på en bygning 3 aber. En med hænderne over ørerne, en anden med hænderne over øjene og en tredie med hænderne over munden. Hør intet ondt, se intet ondt, tal intet ondt! Det er lettere sagt end gjort! Det er ikke let at udvikle selvkontrol når verden belærer os om at fornøje sig.

Heldigvis er der en meget stor hjælp at hente for forældrene, men desværre er der nogle familier der overser det.

For adskillige år siden overværede jeg en seminarhøjtidelighed på Hawaii. En smuk ung hawaiiansk atlet blev æret. Han var blevet velsignet med et velformet legeme og havde gjort sig bemærket i adskillige sportsgrene. Som atleter er, så var han både kendt i og udenfor kirken. Hans træner havde for det meste trænet ham i koordinationen af hans fysiske kræfter og kun tilføjet lidt i form af beslutsomhed og mod.

Han sagde at det ikke havde været vanskeligt for ham at få succes som idrætsmand. Hvis han øvede sig og holdt reglerne for træningen reagerede hans legemes muskler som han ønskede og han kunne både koordinere dem og kontrollere dem.

Så fortalte han om en form for kontrol som ikke kommer så let og han sagde: „Jeg fandt ud af at det er lettere at kontrollere mine armes og bens muskler end at kontrollere musklerne i min tunge. Jeg fandt det lettere at kontrollere mine øjne på idrætspladsen end på gaden. Det er ikke let at kontrollere hvad jeg ønsker at høre. Frem for alt er det ikke let at kontrollere mine tanker." Han gav derpå udtryk for taknemmelighed for seminarprogrammet og han hyldede sine seminarlærere. De var de trænere, som havde lært ham at kontrol-

lere den mest vedvarende del af hans natur.

Det varer ikke længe før evnen til at kaste en bold eller springe over en stang eller løfte en vægt bliver noget man kun lejlighedsvis kan gøre i livet. Den fysiske overlegenhed svinder ind, men den moralske og åndelige styrke kan vokse sig stærkere efterhånden som den fysiske del af os svækkes med alderen.

Hvis du ønsker at dine børn skal vokse åndeligt så undervis dem i evangeliets lærdomme.

Hvis du ønsker at din søn skal spille på klaver så er det godt at lade ham lytte til musik. Det giver ham muligvis en følelse for musikken og hjælper ham meget i hans indlæring. Men det er ikke nok. Der skal også øves og læres, og øves og øves og øves for at han kan spille godt.

Hvis du ønsker at din datter skal lære et sprog, så lad hende lytte til dem som taler det. Hun bliver måske glad for sprog og lærer mange ord, men det er ikke nok. Hun må lære grammatik og skaffe sig et ordforråd. Hun må øve udtalen. Hun må lære tingene udenad ellers vil hun aldrig være i stand til at tale eller at skrive sproget flydende.

Således er det også med evangeliet. Man kan være glad for det, men på ét eller andet tidspunkt må man *lære* princippet. Her er der også tale om udenadslære, øvelse, indlæring, læsning, lytning og diskussion og det er alt sammen nødvendigt. Der findes ingen gylden vej til det at lære.

Kirken kan hjælpe forældre, da denne form for indlæring effektivt gives i klasseværelset. Derfor har vi seminar, institut og religionsklasser. Der er præstedømme-, søndagsskole- og hjælpeorganisationsklasser. Undervisningplanen i alle klasserne centrerer sig om skrifterne og kirkens historie. Åndelig udvikling er tæt knyttet til skrifterne hvor lærdommene findes.

Et skolebibliotek kan indeholde en verden af viden, men med mindre en elev ved hvordan bøgerne er katalogiseret kan en søgen efter viden virke nedbrydende. Det vil være en ildprøve. Disse systemer er i virkeligheden ikke alt for svære at lære. Når man først har lært det vil viden i alle bøgerne åbne sig for eleven. Det at søge bliver i sandhed meget enkelt, men man må finde det og læse det, man må gøre sig *fortjent* til det.

„Der findes ikke sand frihed uden ansvar og ingen varig frihed uden kundskab om sandheden."

Således er det også med skrifterne. De indeholder det evige evangeliums fylde, en evighed af viden. Men man må lære at benytte dem ellers vil ens søgen komme til at virke nedslående. Der findes også her et system. Lær noget om konkordansen, fodnoterne og forklaring. Lær rækkefølgen af bøgerne i Bibelen og Mormons Bog at kende. Så vil skrifterne frigive sin skat. Seminar- og institutklasserne underviser i alt dette. Lærerne er både værdige og veltrænede. Men de kan ikke hjælpe hvis jeres elever ikke er indskrevet.

Der er en revolution under udvikling. Siliconechip'en har ændret vor fremtid. Vi bevæger os fra industrialderen til oplysningsalderen. Skolerne gør sig klar

til at møde udfordringen. Eksamenskravene ved gymnasierne og adgangskravene til de højere læreanstalter strammes. Valgfrie kursus reduceres i antal og man må være omhyggelig i sit valg.

Uden vejledning vil din elev måske vælge et andet valgfrit fag i stedet for seminar eller et andet kursus i stedet for institutklassen. Det vil helt sikkert være en fejl. Det vil være det samme som at lægge endnu en sten på kundskabens hus hvor der ikke findes ret meget mørtel til at holde det hele sammen. Forældre, opmuntr, ja insister på at jeres elever indskriver sig i seminar eller institut. Præsidenter, biskopper og ungdomsledere I er ansvarlige for at opmuntre enhver uden undtagelse til at lade sig indskrive. Få af de ting som I vil gøre vil gavne i samme grad.

Elever hvis jeres værdinormer er rigtige så vil I ikke tøve med at bortvælge en valgfri klasse som måske kan virke som en dekoration i jeres liv til fordel for den belæring som vil holde sammen på selve livets fundament. Når I først er indskrevet så deltag, studér – og lær. Overtal jeres venner til at gøre det samme. I vil aldrig fortryde det. Det lover jeg jer.

Forældre, I står i stor gæld til lærerne. På én eller anden måde må I vise det ved at støtte dem. Der er meget få lærere som ikke er værdige til at blive støttet. Hvis der opstår et problem så sker det at nogle forældre alt for ofte og alt for hurtigt tager parti for deres barn mod læreren. Vi har som en tommelfingerregel fortalt vore børn at manglende respekt for læreren både i den offentlige skole og i kirkens skoler også bringer problemer

Ældste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum.

hjemme. I år er der 200.000 elever indskrevet i seminar og 120.000 i institutklasserne på 18 sprog i 68 lande. Hvad enten det er fritime–seminar, tidlig–morgen–seminar eller hjemmestudieseminar så er kurserne de samme. De centrerer sig om skrifterne og underviser i kirkens lærdomme og historie.

Nogle klasser er i sandhed meget ydmyge. Præsident Kimball og jeg besøgte engang en seminarklasse i North Dakota. Vi mødtes ikke i et fint klasseværelse med tavle, billedbåndsfremviser og særlige stole. Vi mødtes i et meget lille soveværelse i et meget lille hus.

Læreren, søster To Hunde, sad på kanten af sengen. Eleverne samlede sig på gulvet. Det var ikke nogen ringere klasse end den der blev afholdt i en smuk bygning. Den vigtigste del, Herrens Ånd, var til stede. Jeg overværede et seminarafslutningsprogram i Omaha i Nebraska. Taleren, der var igen en ung mand, beskrev denne oplevelse.

„Hver morgen vågnede jeg op til min mors søde stemme der råbte: ‚John, John, det er tid til at stå op til seminar!' Året rullede frem og morgenerne blev koldere, vådere og mørkere. Men stadig lød mors glade stemme: ‚John, John, det er tid til at stå op til seminar!'" Så tilføjede han: „Jeg lærte at hade den lyd!"

Men så takkede han med tilbageholdte tårer sin mor for hvad hun havde givet ham. Og jeg tror at det kun bagefter gik op for ham at hun måtte stå først op hver morgen.

Den fristelse som jeres børn vil stå overfor vil ikke komme i hjemmet eller i seminarklassen. Den vil komme senere når de er borte fra både lærere og forældre. Der kommer en dag hvor I må slippe dem løs. Når den dag kommer, hvor *frie* vil de så være og hvor *beskyttede?* Det vil afhænge af hvor megen sandhed de har modtaget. Jeg kender til en ung missionær, der meget langt væk fra sine forældre og lærere stod overfor den prøve som kommer i forbindelse med det at blive en ung mand. Der, hinsides begge parters kontrol, træffer han en afgørelse. Han skrev senere: „Jeg er så glad for at jeg blev, for sidste måned fandt jeg nemlig noget – jeg fandt mig selv."

Jeg takker Gud for lærerne i kirken, I som har valgt og I som er blevet udvalgt til den bedre del.

I de nedslående timer før I stod foran de umodne, uinteresserede og af og til frække elever må I så også høre en stemme. Inspirationens stille stemme der hvisker: „Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer." [L&P 88:78].

Herren var en lærer. Jeg bærer vidnesbyrd om ham og beder om at han vil velsigne alle som følger i hans fodspor for at undervise i Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Undervisning — ingen større kaldelse

Ældste M. Russell Ballard
De halvfjerds' første Præsidium

I de sidste adskillige år har jeg tjent som administrator for kirkens undervisningsafdeling. Da jeg fuldt ud blev klar over den enorme anstrengelse der kræves for at forberede et enkelt studiekursus blev jeg overvældet. Jeg har nu langt større taknemlighed for de godkendte undervisningsmaterialer i kirken.

Lad mig give jer et eksempel. De nuværende *Det nye Testamente – Seniorklassen – Lærerens hæfte* som blev forberedt for at hjælpe lærerne med at undervise i Det nye Testamente blev skrevet af en komité af trofaste og dygtige skribenter, der arbejder vederlagsfrit for kirken og som blev kaldet og indsat til dette arbejde af én af generalautoriteterne. Deres arbejde begyndte i foråret 1980 efter at generalautoriteterne havde godkendt skitsen. De af komiteens medlemmer der skrev, tilbragte tusindvis af timer med at undersøge, skrive og deltage i komitémøder to gange ugentligt, hvor hele komiteen kritiserede hver enkelt lektie omhyggeligt og foreslog forbedringer. Den skrivende komités arbejde blev derefter gennemlæst af de generalautoriteter som leder præstedømmets og undervisningens afdelinger, søndagsskolens hovedpræsidentskab og hovedbestyrelse, kirkens udgivelse- og samordningskomité. Dette lektiehæfte blev nøje undersøgt på mange planer før det blev godkendt til brug i søndagsskolen i år. Alle undervisningsmaterialer i kirken følger denne samme grundlæggende procedure i deres forberedelser.

Det vil være klogt at lærerne omhyggeligt studerer skrifterne og deres lektiehæfter inden de begynder at fremskaffe supplerende materialer. Alt for mange lærere synes at gå væk fra de godkendte undervisningsmaterialer uden fuldstændig at gennemgå dem. Hvis lærerne føler et behov for at benytte én eller anden god supplerende kilde ud over skrifterne og lektiehæfterne ved lektiens præsentation, bør de i første omgang overveje at benytte kirkens blade.

Lærerne kan stå på sikker grund når de benytter standardværkerne, de godkendte lektiehæfter og generalautoriteternes skrivelser. Ældste Hyrum M. Smith fra De tolvs Råd har sagt: „Man kan lære mere ved at læse 5 minutter i de hellige skrifter og mere som er værdi-

fuldt at huske, mere som vil være til hjælp hvis vi husker at adlyde dem, end vi kan ved at læse samtlige seks bestsellere hver måned året rundt." [Conference Report, okt. 1917, s. 38].

Jeg tror ikke at der er et større kald i kirken end at være en effektiv lærer. Effektiv undervisning gennem Ånden kan bibringe menneskenes sjæl et ønske om at efterleve Jesu Kristi evangelies principper fuldt ud.

I hver eneste undervisningssituation, hvad enten det er en familiehjemmeaften, i en klasse eller ved et nadvermøde eller ved en general- eller stavskonference bør læreren stræbe efter at skabe et inderligt ønske hos sine elever om at leve således at de er værdige til evigt liv sammen med vor himmelske Fader.

Vedrørende behovet for effektiv undervisning i kirken har præsident Kimball givet dette råd: „Jeg vil bede jer om specielt at tænke på hvordan I kan styrke og forbedre kvaliteten af undervisningen i kirken . . . Jeg er bange for, at alt for mange af vore medlemmer kommer i kirken og ofte sidder klasser eller mødet igennem for derefter at vende hjem, i det store hele uoplyst . . . Vi har allesammen behov for at blive berørt af og næret ved Ånden, og effektiv undervisning er en af de betydeligste måder, hvorpå det kan foregå." [Den danske Stjerne, okt. 1981, s. 78].

Apostlen Paulus prioriterede lærerne i kirken lige efter apostlene og profeterne da han sagde: „Og Gud har i kirken for det første sat nogle til apostle, for det andet nogle til profeter, for det tredie nogle til lærere." [1 Kor. 12:28].

Præsident Brigham Young benyttede følgende fortælling til at illustrere den mulige indflydelse som læreren kan have: „En rejsende østpå gik forbi en gammel mand der var på vej hen mod en by og han spurgte ham: ‚Hvem er den store mand i den lille by? Hvem er jeres førende mand? Hvem er den der styrer og kontrollerer ånden i det lille sted?' Den gamle mand svarede: ‚Jeg er konge over den lille by.' Den rejsende sagde: ‚Virkelig, er du den førende mand?' ‚Ja, jeg er, jeg er konge på dette sted og regerer som en konge.' ‚Hvordan viser det sig? Er du meget rig?' ‚Nej, jeg er fattig, men i den lille by er der så mange børn. Alle de børn går i min skole. Jeg hersker over børnene og de hersker over deres forældre og det gør mig til konge.'" [Journal of Discourses 9:39].

„Alle mennesker belærer næsten hvert eneste minut én eller anden om noget."

Præsident David O. McKay har sagt: „Der kan ikke hvile noget større ansvar på noget menneske end at være lærer for Guds børn." [Conference Report, okt. 1916, s. 57].

Må vi bede jer ledere i præstedømmet som kalder jeres medlemmer til at være lærere om at være bønsomme og omhyggelige, når I udvælger de mennesker som skal undervise i jeres stav, ward eller kvorummer. Husk at tilvejebringe fortsat videreuddannelse. Besøg lejlighedsvis klasseværelserne og giv udtryk for ægte interesse i den store sag det er at undervise. Lad ikke dette meget vigtige arbejde gå upåagtet hen.

Herren satte et eksempel, da han sendte Paulus til Ananias' hjem. Herren

lod ikke Paulus tumle forvirret rundt i sin nyfundne tro, men som det er nedskrevet i det 9. kapitel i Apostlenes Gerninger så modtog Paulus særlig træning for at blive en stor lærer i evangeliet og apostel.

Bør ikke hver eneste organisation i kirken være et forum for tro, hvor læreren styrker åndeligheden og fremmer troen hos dem som undervises?

Præsident J. Reuben Clarks instruktioner til en gruppe professionelle lærere gælder for alle lærere i kirken. Han sagde: „Jeres vigtigste og eneste pligt er at undervise i Herren Jesu Kristi evangelium . . . I skal undervise i dette evangelium og bruge som jeres kilde og autoritet kirkens standardværker og ordene fra dem, som Gud har kaldet til at lede sit folk i disse sidste dage. I skal ikke . . . lade jeres egen filosofi være en ubuden gæst i jeres arbejde, uanset kilden eller hvor imødekommende eller rationel det synes at være for jer." [„The Charted Course of the Church in Education" [En tale holdt ved Brigham Young Universitetets sommerskole i Aspen Grove Utah, den 8. aug. 1938, s. 9]].

Jesus irettesatte saddukæerne for deres ukorrekte lærdomme. Han sagde: „I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft." [Matt. 22:29]. Herren fremhævede behovet for bønsom forberedelse hos lærerne således som det er nedskrevet i Lære og Pagter: „Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise." [L&P 42:14].

En af de store lærere i mit liv, præsident N. Eldon Tanner har sagt: „Ifølge min mening er der ikke nogen større kaldelse noget menneske kan få end det at være lærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er alle lærere på én eller anden måde uanset om vi er blevet kaldet og indsat som sådan eller ikke." [„Teaching Children of God", Ensign, okt. 1980, s. 2].

Der er helt sikkert ingen lærer i kirken som er vigtigere end fædre og mødre. Intet klasseværelse er vigtigere end hjemmet. Forældrene er blevet bedt om at undervise deres børn i evangeliet. [Se L&P 68:25].

Mine brødre og søstre, jeg tror på at alle næsten hvert eneste minut belærer én eller anden om noget. Lad os med stor ærbødighed overveje den tillid som Herren har vist os, at vi skal „undervise hinanden i rigets lære" [L&P 88:77].

Jeg vil opfordre hvert eneste medlem af kirken til, når I tjener som lærer, at huske på at hver eneste sjæl er værdifuld for vor Fader i Himmelen og vi er alle hans børn. Guds børn har ret til at blive undervist i evangeliets sandheder på en klar og forståelig måde, således at Ånden kan bekræfte evangeliets sandheder for dem.

Min bøn til kirkens lærere er at I studerer, overvejer og beder om vejledning i jeres forberedelser. Benyt skrifterne og de godkendte undervisningsmaterialer og undervis med det formål at velsigne og inspirere dem som er blevet jer tildelt. Lad os også huske at noget af det mest effektive aktiviseringsarbejde i kirken udføres af de lærere som gør noget for at nå ud til de uaktive og som elsker at undervise dem indtil de endnu engang har fuldt medlemskab med de hellige.

Til mesterlæreren, Herren Jesus Kristus, hvis opstandelse vi fejrer ved denne påsketid siger jeg: „Jeg takker dig, o Herre, for at belære os om at der intet større kald er end at være en effektiv lærer." I Jesu Kristi navn. Amen. □

At tilgive er guddommeligt

Ældste Theodore M. Burton
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg vil gerne begrænse mine bemærkninger i dag til princippet om tilgivelse således som det gælder for et menneske der er blevet udelukket af fællesskabet eller af kirken. Ved at anvende dette princip kan vi styrke de svage, støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ. [Se L&P 81:5]. Den kærligste gerning kirken gør er af og til at udelukke et menneske af fællesskabet eller af kirken. Denne udtalelse kan forekomme selvmodsigende for én eller anden som ikke kender omvendelsens og tilgivelsens sande natur. Ja, selv blandt kirkens medlemmer kan der af og til være vanskeligheder med at vide hvordan man skal forholde sig overfor et sådant menneske.

Skal jeg begrænse min omgang med vedkommende for at beskytte mig selv i tilfælde af at synden er smitsom? Skal jeg vise min foragt overfor at han eller hun kunne begå så alvorlig en overtrædelse og finde mine venner et andet sted? Bør jeg optræde som om intet er sket eller bør jeg vise en øget interesse for dette menneske for at vise min kærlighed og omsorg? Det er vigtige spørgsmål som fortjener ægte svar.

Jeg bekymrer mig meget om dette, for uanset hvilke skridt der bliver taget så har det alvorlige konsekvenser både for overtræderen og hans velmenende, men ofte dårligt informerede omgangsfæller som kan være gode medlemmer af kirken. Jeg bekymrer mig i endnu højere grad for den holdning som ofrene for overtrædelserne indtager – de som er blevet skadet af overtræderens gerninger.

Lad mig nævne et passende eksempel, nemlig mine egne børnebørn. Af og til skændes de og taler hårdt til hinanden. Men jeg forbløffes og glædes når jeg ser hvor hurtigt ofre for et hårdt ord eller en hård gerning tilgiver og glemmer. Jeg glæder mig over at forbryderen hurtigt bydes velkommen tilbage i den kærlige cirkel af sine brødre og søstre. Mor og far belærer de børn som har fornærmet om ikke at fornærme igen. Således vokser familien i kærlighed til hinanden.

Hvis vi skal belære vore børn om princippet om tilgivelse må vi begynde med os selv. Vi må sætte et godt eksempel for vore børn. Når vi er selviske og tankeløse i vor omgang med familie eller venner, så sårer vi dem, men

hvis vi ændrer vor opførsel så vi ikke fornærmer dem fremover er det lettere at modtage tilgivelse. Omvendelse er en ændring i opførslen som trækker tilgivelse med sig. Hvis far og mor tilgiver hinanden hurtigt og bagefter viser en øget kærlighed og hensyn til hinanden vil børnene hurtigt lære at reagere på samme måde. Omvendelse og tilgivelse vil være en almindelig standard i den familie.

Hvis vi lærer at tilgive hinanden i familien vil vi lettere være i stand til at tilgive i kirken og i samfundet. Som mange andre gode ting så begynder tilgivelse også i hjemmet. Vi må huske at belære vore børn om, at selv om andre ikke er venlige og viser hensyn så bør vi være langsomme til at fordømme og meget hurtige til at tilgive. Det er ikke nødvendigt at vi tolererer synden, men vi må være tolerante og tilgivende overfor synderen. Jesus Kristus gav sit liv for at forene os med Gud således at vi gennem hans forsoning kan omvende os og modtage tilgivelse for vore synder. Vi skylder vor Frelser meget. En del af den gæld er forpligtelsen som vi har til at tilgive hinanden.

Da Jesus underviste nephiterne fortalte ham dem: „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelse, vil jeres Fader ikke heller tilgive jer jeres overtrædelser." [3 Ne. 13:14–15]. Den tilgivelse som kommer fra vor himmelske Fader er så fuldkommen at han end ikke vil huske de synder vi har begået. Hans tilgivelse er så altomfattende at Herren end ikke vil huske disse synder. Men der er en betingelse knyttet til denne tilgivelse:

„Heri kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." [L&P 58:43].

Når vi beder om barmhjertighed så må vi også vise andre barmhjertighed. Den smerte som andre mennesker påfører os kan virke stor i det øjeblik det sker. Men på samme måde som tiden læger legemets sår, så læger tiden også sjælens sår. På samme måde som vi smører jod på for at hjælpe til med at læge legemets sår, så må vi også tilføre kærlighed og forståelse for at rense sjælens sår. I det omfang vi tilgiver andre kan vi forvente at modtage tilgivelse for os selv. Det er altsammen en del af omvendelsens proces.

Min særlige opgave som generalautoritet er at hjælpe Det øverste Præsidentskab med at bringe mennesker, som har begået alvorlige synder tilbage til kirken. Jeg modtager, organiserer og sammenfatter oplysningerne til Det øverste Præsidentskab således at de kan benytte det til at træffe deres afgørelse. Jeg må læse baggrundsmaterialerne for at sikre mig at alle vigtige oplysninger bliver stillet til rådighed for dem. Når jeg læser om den smerte som indeholdes i brevene fra de mennesker, som bønfalder om tilgivelse, forstår jeg sandheden af Almas udtalelse: „Jeg siger dig, at ugudelighed har aldrig været lykke." [Alma 41:10]. Jeg har i mit hjerte medlidenhed med disse mennesker som lider og jeg fyldes af en tilgivelsens ånd. Og i stedet for at lægge mærke til ugudelighed og sorg hos dem som har syndet, så glæder jeg mig over at læse hvor mange der har opgivet deres synd og nu er på vej tilbage til retfærdighed og lykke. Mennesker kan ændre sig og det gør de.

Når mennesker udelukkes af fælles-

skabet eller udelukkes af kirken, så gøres det ikke for at straffe dem, men for at hjælpe dem. Kirkens disciplin kræver at dette sker, men vi bør huske at ordet *disciplin* har den samme rod som ordet *discipel*. En discipel er en elev eller tilhænger – én som lærer. Kirkens disciplin må derfor være en indlæringsproces. Når et menneske disciplineres kan han ikke kastes ud eller overlades til sig selv af sine omgangsfæller. Det er præcis på det tidspunkt vi må vise en øget kærlighed til sådanne menensker, at vi må undervise dem og vise dem vejen tilbage til Gud. Det er ugudeligt at afvise et Guds barn ganske enkelt fordi han har gjort en fejl. Vi må lære ham at begynde igen, at ændre de onde vaner til retfærdige og kærlige vaner og således ændre sit liv. Med omvendelse gennem tjeneste for andre kan vedkommende genindføres i fællesskabet eller vaskes ren i dåbens vande og føres tilbage til Guds familie.

At undervise mennesker i hvordan man overvinder synd og ændrer sit liv til det bedre er det centrale i kristen tjeneste. Vi må gøre alt hvad der står i vor magt for at hjælpe synderne med at ændre deres liv til det bedre. Ellers må vi som skrifterne advarer selv bære deres synd. Det er vor pligt at undervise og hjælpe dem og synderens pligt at lytte og lære. Han må selv bære hele byrden hvis han nægter. Men uanset hans nuværende holdning så må vi aldrig opgive ham eller tænke at han ikke kan omvende sig. Der er håb for enhver og vi må aldrig holde op med at prøve at hjælpe mennesker, men forstå at ikke blot menneskehedens synder i almindelighed, men også deres personlige synder kan blive tilgivet gennem Jesu Kristi forsoning.

En ting som bekymrer mig meget når jeg læser breve fra dem som er blevet såret. Jeg bekymrer mig over den følelse af vrede og had som nogle mennesker har givet udtryk for overfor den ægtefælle som har forrådt eller mishandlet dem og børnene. Det sker af og til at en hustru for eksempel i en hævngerrig ånd forsøger at give igen ved at synde på samme måde. Men alt hvad hun gør gennem denne tragiske gerning er at ødelægge sig selv. Nogle mennesker har givet udtryk for en sådan vrede mod deres tidligere ægtefælle for de skriver at vedkommende intet kan gøre *nogen sinde* for at gøre den fejl som er sket god igen. De insisterer at de *aldrig* kan tilgive ægtefællen for den smerte og lidelse som vedkommende har forårsaget.

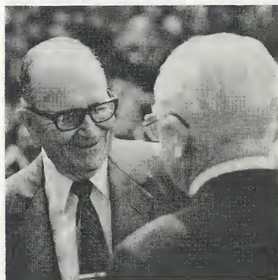
> „Et menneske med en utilgivende holdning kan næppe kaldes en Kristi discipel."

Et menneske med denne utilgivende holdning kan næppe kaldes en Kristi discipel. Frelseren sagde om dem, der var så ugudelige at de korsfæstede deres Frelser: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." [Luk. 23:34]. Så da Peter spurgte Herren hvor ofte han skulle tilgive en person som havde syndet imod ham: „Er syv gange nok?" svarede Jesus: „Jeg siger dig: ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange." [Matt. 18:21–22]. Mennesker kan ændre sig og det gør de, og det er vores pligt at tilgive dem.

Mange mennesker bringer besværligheder ind over sig selv ved at besidde en utilgivende holdning. Derfor har Jesus Kristus åbenbaret denne store sandhed i en moderne åbenbaring:

„Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin bror hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd." [L&P 64:9]. Jeg mener at dette betyder at det er en større synd at afvise at tilgive et menneske end det er at begå synd som vedkommende blev udelukket af fællesskabet eller udelukket af kirken for. Herren fortsatte med at sige: „Jeg, Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker." [L&P 64:10]. Vi må være villige til at tilgive andre ja endog at tilgive os selv.

Lad os mens vi kæmper frem mod den fuldkommenhed, som Jesus Kristus har omtalt for os lægge vægt på tilgivelse. Lad os fremme dette aspekt i vor karakter og glæde os over tilgivelsens ånd, som er forsoningens trøstende budskab. Jeg beder at vi alle må fremelske denne ånd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Theodore M. Burton fra De halvfjerds' første Kvorum.

Blasfemi og banden

Ældste Ted E. Brewerton
De halvfjerds' første Kvorum

Hvilket af Herrens ti bud bliver brudt oftest? Jeg tror det er at tage Guds navn forfængeligt. [Se 2 Mos. 20:7].

I dag vil jeg gerne tale om det vigtige emne som blasfemi og banden udgør.

I henhold til synonymordbogen henviser blasfemi, gudsbespottelse, helligbrøde, vanhelligelse, profanation, bande, sværge, udstøde eder, svovle og forbande, altsammen til et grelt eller beskidt sprogbrug. Blasfemi og banden henviser normalt til den uærbødige brug af guddommens navn.

Sokrates sagde til en ung mand, som blev præsenteret for ham: „Tal så jeg kan se hvem du er." [*Communication of Ideas,* s. 72].

Vi afslører os selv med vor tale. Shakespeare sagde i *Kong Lear:* „Lemp din tale lidt, at ej den øder dig din lykke." [1. akt, 1. scene]. Hvis vi fejler så husk Kong-fu-tse's ord: „En mand som har begået en fejltagelse og ikke retter den, begår endnu en fejltagelse." [*Vital Quotations,* udvalgt af Emerson Roy West, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, s. 228].

Jeg vil gerne læse mange af Herrens ord som er givet gennem hans profeter i løbet af årene således at vi kan forstå og tænke som han gør vedrørende upassende ord.

„Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!" [2 Mos. 20:7].

„Men nu skal I også aflægge det alt sammen: vrede, hidsighed, ondskab, spot, skamløs snak af jeres mund." [Kol. 3:8].

Har vi nogensinde spurgt os selv hvilken skade det gør at sværge og hvad resultatet er? Jeremias udtrykker en tanke om det på denne måde:

„Under forbandelse sørger landet, ørkenens græsgange visner." [Jer. 23:10].

Præsident McKay har udtalt sig klart om blasfemisk sprogbrug: „Ingen forældre kan blive ved med at undervise i tro på Kristus og så samtidig omtale guddommens navn blasfemisk. Blasfemi høres aldrig i et velordnet hjem. Banden er et onde som røber en lav standard i ens opvækst. Blasfemiske udbrud driver enhver form for ærbødighedsfølelse

bort." [*Gospel Ideals,* Salt Lake City: *Improvement Era,* 1953, s. 420].

Judith Martin fra *Washington Post* har skrevet en artikel „Miss Manners", som er blevet gengivet i 75 andre aviser. Hun siger vedrørende grovhed i sproget:

„Hvordan behandler man en uforskammet person? Høfligt. Jeg tror ikke på at man skal besvare uforskammethed med uforskammethed under nogen omstændigheder.

Hvordan opnår man det? Ved blot at se på personerne eller smile. Jeg anbefaler ikke nogen at komme med kvikke bemærkninger eller prøve at lukke munden på vedkommende." [*People Magazine,* aug.1982, s. 38].

Høflighed opnår langt mere end at besvare uforskammethed med uforskammethed. „Vær tålmodig i trængsler og *gengæld ikke skældsord med skældsord."* [L&P 31:9, Fremhævelse tilføjet].

Herren taler klart om dette emne gennem sine profeter. Præsident Joseph Fielding Smith siger: „Det er umoralsk at bande. Et menneske kendtetegnes lige så meget ved sit sprog, som ved det selskab, han søger ... Umoral under enhver form er nedværdigende og sjælsnedbrydende, og man bør som medlem af kirken sky den som en dødbringende gift." [*Lærdomme om Frelse,* bind 1, s. 21].

Hvis vi ikke er meget påpasselige med vore tanker og vor tale vil de ord, vi bruger, bruge os. Sprog har sin egen etik og et menneske som taler sandhed er som et strålende lys i mørket. Vi må pleje vort sprog på netop denne måde.

Hvor interessant er det ikke at høre mennesker udenfor kirken give udtryk for deres følelser overfor dårligt sprog. Jeg synes godt om den titel og de kommentarer som Bob Green benytter sig af i Field Newspaper Syndicate, der taler om at sværge på denne måde. Han benyttede denne titel: „*Hør* Forurening."

„Den åbne brug af obskøne udtryk, som plejer at være et kendetegn på en lavere social status er på én eller anden måde blevet accepteret i almindelige menneskers hverdagstale.

Og alligevel tager jeg anstød – ikke på grund af en følelse af moral eller snerpethed – men fordi dårligt sprog som benyttes tilfældigt offentligt nærmer sig det at gøre brud på privatlivets fred. Jeg ved at der findes mennesker som føler sig angrebet ved at høre det. Jeg valgte det ord meget omhyggeligt. Visse ord og talemåder er et angreb på menneskenes følelser.

Mennesker som er uenige siger sandsynligvis: ‚Når alt kommer til alt er det blot ord.' Men ord er redskaber. De videregiver budskaber. Og for nogle mennesker er blasfemiens budskab et grimt og aggressivt budskab som viser manglende respekt for en høflig opførsel.

Obskøne udtryk i forbindelse med badeværelse og sex kan nu høres i visse populære sange i radioen og der er endda nogle blade og aviser som er begyndt at sætte ord på tryk som var utænkelige for 5 år siden. Denne handlemåde forsvares normalt under ‚frihedens' navn. Men hvis frihed er det? Hvis det grimme sprog er blevet så stor en del af vort samfund at det er umuligt at undslippe uanset hvor man drejer sig, hvem er så fri og hvem er så ikke fri?"

Disse angreb på følelserne og de budskaber som de viderebringer opløfter ikke – de nedbryder mennesker.

Der er ikke plads i denne kirke eller i nogen af vore familier for pessimisme

eller negativitet. Vi bør være uhelbredelige optimister.

Uanset hvordan det forholder sig med et menneske så er den, som er kyniker, pessimist eller negativ den, som har den mindste udvikling, den mindste lykke og fremgang.

På den anden side så er Herrens måde den at optimisten med tro, som er positiv, opløftende og opbyggende netop det menneske både i og udenfor kirken som er den mest fremadstræbende, lykkelige og fremgangsrige. Herren sagde:

„Hvis vi ikke er meget påpasselige med vore tanker og tale vil de ord, vi bruger, bruge os."

„Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner og i alle dine handlinger." [L&P 108:7].

Vi bør –

- oplyse
- opbygge
- løfte
- motivere
- ophøje
- opbygge og opløfte *i alt hvad vi siger og i alt hvad vi gør.*

Lyt nu til profetens ord når jeg læser om hvad det vil sige at opmuntre, opløfte og opbygge:

„Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse, så de kan blive til velsignelse for dem, der hører dem." [Ef. 4:29].

„Hold op med at kives med hinanden, ophør med at tale ondt om hinanden.

. . . tragt efter de ord, som tjener til indbyrdes opbyggelse." [L&P 136:23–24].

I decemberudgaven fra 1982 af bladet *Success Unlimited* gør Dwight Chapin os opmærksom på det afgørende aspekt i det, at skabe positive følelser:

„Hver gang et firma i servicebranchen skaber en negativ følelse hos en kunde eller en klient vil dette menneske fortælle om sin manglende tilfredsstillelse til gennemsnitlig ti mennesker før følelsen forsvinder.

Den samme undersøgelse viser at et menneske som imponeres over en serviceydelse kun vil dele denne positive følelse med gennemsnitlige tre andre mennesker. Med dette for øje er det klart hvorfor negative nyheder spredes mere og hurtigere end positive nyheder."

Det giver os alle sammen mere grund til at være opbyggende og positive. Profane ord opbygger *aldrig*.

Der findes en vis værdi i dette udtryk af en ukendt forfatter: „Jeg vil vende tilbage igen for jeg kan bedre lide mig selv når jeg er sammen med dig."

Peter og Frelserens venner blev *større på grund af* Frelseren. Han *opbyggede,* opløftede og behandlede dem som dem de ville blive.

Joseph Smiths venner blev *større på grund af* Joseph Smith. Han *opløftede dem* og *styrkede dem.* Således har det været med alle kirkens præsidenter – mennesker blev større på grund af dem.

Kirkens ledere bruger *ikke* tid til at tale dårligt om andre mennesker eller institutioner. De forkynder deres egne

sandheder og tillader andre at udtrykke sig selv.

Brødrene i Det øverste Præsidentskab har på deres skuldre hvilende den tungeste byrde og de tungeste ansvar, som noget menneske har – og alligevel er de aldrig tunge om hjertet. Det menneske som går ind i deres kontorer forlader dem altid som et bedre menneske end da det kom ind.

Herrens råd er meget klar: „Lyt til og hør min røst, lån øre og hør mit ord!" [Es. 28:23].

Lytter vi virkelig når vi læser skrifterne? Hører vi i virkeligheden hans stemme, lytter vi og gør vi hans vilje? Der findes mange som *hører* og *følger* ham.

Her er nogle gode eksempler på at høre og gøre hvad Herren råder:

I 1974 var der kun 8–10 brasilianere der udførte en mission. Så bad præsident Kimball om flere missionærer. I midten af 1979 havde Brasilien mere end 500 fuldtidsmissionærer der tjente lokalt og Mexico havde over 700.

De hørte hans ord, gjorde de ikke?

Da jeg var missionspræsident i Centralamerika for nogle år siden bragte to

af ældsterne en katolsk benediktinermunk ind på mit kontor. Han havde lagt mærke til kirkens *opbyggende natur* gennem et dybdegående studium som han og andre havde fået til opgave at udføre over 243 forskellige kirker. Denne undersøgelse var blevet iværksat af den katolske kirke i en ærlig hensigt. De ønskede at kende lighedspunkter mellem de 243 kirker for at se om der var muligheder for en større enighed og broderskab.

Efter at have arbejdet med denne undersøgelse i mere end 5 år kom de i det mindste til to konklusioner:

1. Der var kun to kirker som havde høje moralske værdier. Den ene var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

2. Der var kun én kirke, som fulgte *alle* de profetiske udtalelser fra fordums tid – med andre ord accepterede og fulgte *hele* Det nye og gamle Testamente – og det var mormonerne.

Denne munk accepterede udfordringen til at studere Mormons Bog og bad om at få en guddommelig bekræftelse af dens sandhed. Som resultat accepterede han Frelseren ved at blive døbt ind i denne hans kirke.

Han er nu en aktiv lærer i højpræsternes kvorum i Centralamerika.

Han så gennem undersøgelsen den opbyggende og opløftende indflydelse som kirken har og han lyttede til Herrens stemme.

En fremstående mand, som ikke havde besøgt en bestemt skole i det nordlige Utah i to år overværede en sportsbegivenhed og blev forbløffet og såret over den vækst i blasfemi og dårligt sprog som han hørte.

Forældre, spekulerer vi på hvor vore familier og børn hører obskøne, grove og dårlige ord? Helt sikkert *aldrig* i vort

hjem, for vore hjem er lige så hellige som templet. Vore hjem er et opløftende tilflugtssted hvor vi kan instruere vor familier i at gøre hvad Herren forventer af os.

Selvkontrol er en effektiv kvalitet som løfter enhver over mængden. Mindet om et menneskes selvkontrol vil altid være behageligt. Vi bør aldrig forringe vor værdighed ved at forringe vort sprog. Vi behøver aldrig at gentage en blasfemisk kommentar som en anden er kommet med. I *Undervisning – Ingen Større Kaldelse* læser vi følgende vedrørende selvkontrol:

„Størrelsen af en mands succes måles gennem hans selvkontrol. Dybden af hans fejltagelse gennem den måde han opgiver sig selv på. Der findes ingen anden begrænsning i nogle af tilfældene. Denne lov er den måde hvorpå den evige retfærdighed giver sig udtryk.

Den som ikke kan styre sig selv kan ikke styre andre og den som kan styre sig selv skal være konge." [Som citeret af Spencer W. Kimball i *Improvement Era,* juni 1966, s. 525].

Bør vi ikke alle øve selvkontrol over vore tunger og ord *hele* tiden og kun opløfte og opbygge?

Vi er sammen med og ledes af levende profeter. Dette er en absolut sandhed. Herren selv leder denne, hans eneste sande og levende kirke, og dette vidner jeg i Mesterens, Jesu Kristi navn. Amen. ☐

At klatre op til højere åndelighed

Ældste Jacob de Jager
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg er meget lykkelig og taknemlig for denne mulighed til at tale til de hellige på dette historiske sted og til de hellige andre steder hvor jeg har haft til opgave at besøge konferencer for nyligt – til Hurricane i Utah og Wendell i Idaho. Jeg har mange venner der. Det er virkelig et privilegium for mig at dele mit vidnesbyrd med jer denne eftermiddag og fortælle jer om de tanker som findes i mit hjerte.

Lige siden begyndelsen af den første nedskrevne historie har mennesket forundret sig over himlens mysterium og

haft et ønske om at undslippe tyngdekraftens bånd.

Alligevel skete den første omtalte ballonopstigning først i året 1783 med en ubemandet opstigning opsendt af brødrene Montgolfier i Lyon i Frankrig, og det blev hurtigt efterfulgt af den første kendte bemandede flyvning fra Bois de Boulogne i Paris.

Hvordan forholder det sig nu 200 år senere i 1983? Mennesket har været på månen og udsendt rumskibe til fjerne planeter. Tæt ved 300 satelitter er blevet sat i kredsløb omkring jorden ca. 30.000 km over ækvator for at øge fjernsyns- og telexkommunikationen samt for også at studere og forudsige vejrforholdene. I går og i aftes under præstedømmemødet var vi i stand til at nå mere end en halv million præstedømmebærere på samme tid via satellit.

Vi må forstå at alle disse fornyelser imidlertid har deres oprindelse i den første ballonfart som gav mennesket et nyt perspektiv på sin hjemplanet såvel som en fysisk og åndelig opløftning gennem en stille flyvetur.

Jeg har en enkelt gang oplevet den opstemthed som kommer ved en rigtig ballontur. Det var under den spændende tid umiddelbart efter anden verdenskrig da der i mit fødeland Holland blev afholdt mange offentlige fester for at fejre den tilbagevundne frihed efter 5 års krig. Der var store parader, dansefestivaler i nabolaget og i nogle byer bemandede ballonflyvninger for at tiltrække store menneskemængder til andre festlige begivenheder.

En ven lærte mig meget om ballonfart under forberedelse til en flyvning som jeg var blevet lovet at kunne deltage i som gæst, når vejrforholdene på ét eller andet tidspunkt ville være passende.

Jeg lærte at vi ville stige op i en klasse A ballon fyldt med kulgas og at den ville stige til vægten var i ligevægt med luften omkring sig.

Jeg lærte også at der i kurven under ballonen var navigationsinstrumenter, kort og ballastsandsække, som kunne smides ud for at få ballonen til at stige højere.

Jeg lærte også at hvis man slap gas ud fra en ballon gennem en ventil så ville den begynde at nedstige. Men det var ikke alt! Jeg hørte også fra min ven mange vidunderlige historier om betydning af ballonflyvning. Ved en lejlighed opstod der uventede skyer under en flyvning og de to mænd i kurven havde ikke den fjerneste idé om hvor i landet de fløj.

De besluttede at lade ballonen gå ned og pludselig så de en hollænder der kom gående alene på en landevej. Da de var i stand til at påkalde sig hans opmærksomhed råbte den ene af mændene i kurven: „Hvor er vi?" Den ensomme vandrer kiggede op, satte hænderne omkring munden og råbte tilbage: „I er i en ballon."

For at gøre deres påtrængende anmodning mere klar råbte manden i ballonen kraftigt: „Hvor er du?" Og manden råbte tilbage af sine lungers fulde kraft: „Jeg er nede på jorden!"

Mismodig smed ballonmændene noget ballast ud og sejlede bort i skyerne igen mens én af dem bemærkede: „Den mand må være en skrankepave." Udtalelserne han kom med var helt rigtige, men fuldkommen værdiløse!

Efter hvad jeg har fortalt indtil nu er jeg kommet til den konklusion at der findes en stærk parallel mellem en ballons stadige opstigen og *vor* evne til vokse åndeligt.

På samme måde som gas er nødvendig for at få en ballon til at gå opad, så må det enkelte menneske også fyldes med en indre motivation for at bevæge sig opad. På samme måde som ballonen kan stige højere ved at man kaster ballast ud, så må et menneske også være villigt til at give afkald på unødvendig ballast, som begrænser en stigende og større åndelighed.

Problemer med utålmodighed, kritik, uvenlighed, stolthed, grådighed og frustration kommer i vejen for at vi kan opnå en større grad af åndelighed.

Da jeg var ude på min ballontur følte jeg mærkelig nok ikke at jeg steg op. Jeg havde den følelse at jeg forblev stationær, og at verden stille gled bort fra mig.

Da jeg senere gennem missionærernes anstrengelse sluttede mig til kirken opnåede jeg som et nyt medlem den fredelige følelse at jeg sikkert passerede de omgivelser som sand efterlevelse af evangeliet giver og at Babylon var gledet bort fra mig. Som en tidlig europæisk ballonmand sagde: „Jeg følte det som om jeg havde ladt alle de bekymringer og lidenskaber som ødelægger menneskeheden bag mig."

Jeg vidner at vi alle kan have den fred i sindet, hvis vi er villige til at frigøre os selv for den ballast som forhindrer os i at opnå større åndelige højder. Det vil gøre vor stigen til en kærlig Fader i Himmelen lettere, og han vil i sin egen tid vente på vor tilbagevenden efter vor livsrejse.

Lad os derfor smide vore sandsække med utålmodighed ud og lære at være mere tålmodig med vor ægtefælle, vore børn, vore venner og naboer for Herren har rådet os jo: „Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne"! [L&P 67:13].

Og nu til jer som ikke ved hvad ordet *tålmodig* virkelig betyder, giver jeg en enkel definition: Tålmodighed er at lære at skjule jeres utålmodighed.

Hvor mange af os går stadigvæk gennem livet med en ballastsæk kaldet kritik? Vi bør i stedet for rose hvor som helst og hvor som helst det er muligt fordi vi har atter og atter fået at vide: „hør op med at finde fejl hos hinanden." [L&P 88:124]. Og lad os i den henseende også huske at de fejl og mangler som vi ser hos medlemmer i vort eget ward eller gren er af mindre betydning for os end én af de mindste fejl hos os selv.

Og har vi stadig en sandsæk med uvenlighed i vor kurv selv om Herren beder os om at være venlige og kærlige? Som han siger: „I er dem, som min Fader har givet mig. I er mine venner." [L&P 84:63].

Lad os på vor åndelige flyvetur helt og aldeles kaste vor ballast bestående af stolthed ud og være mere ydmyge i alle ting og altid huske Frelserens strålende løfte til alle: „Og for så vidt som I har ydmyget jer for mig, er rigets velsignelser jeres." [L&P 61:37].

Vil vor åndelige ballon virkelig stige hvis vi ikke er rede til at smide vor sandsæk bestående af grådighed ud? Levende profeter har rådet os til at betale en ærlig tiende og til at give et gavmildt fasteoffer og desuden fortæller skrifterne på en meget ligefrem måde:

Ældste Jacob de Jager fra De halvfjerds' første Kvorum.

„Ve [dem] som ikke vil give de fattige af [deres] ejendele." [L&P 56:16]. Der findes desværre visse mennesker som synes de er gavmilde fordi de giver så mange gratis råd!

Til sidst må vi slippe af med den tunge ballast af frustrationer som vi finder i vor personlige åndelige ballons kurv – frustrationer som vi hele tiden må være på vagt overfor fordi det er blevet åbenbaret for os, og vi har allerede hørt det to gange fra denne talerstol i denne konference: „Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres . . . Kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning." [L&P 3:1, 3].

Den eneste måde hvorpå vi kan bevæge os opad fra vor nuværende stade af åndelighed og udøvelse til et højere plan er ved at smide den ballast væk som holder os tilbage. Vi må lære at efterleve befalingerne ikke alene for vort eget bedste, men også til gavn for andre mennesker, eftersom vi ubevidst forbedrer andre når vi holder Guds befalinger og efterlever kirkens lærdomme. Det er endnu en måde at missionere på og løfte åndeligheden hos de mennesker som omgiver os.

Lad os derfor begynde vor flyvning i dag. Hvis vi stadig befinder os på jorden, så lad os kappe fortøjringerne, så vil vor opstigen indtræde med det samme! Selv det vil imidlertid ikke sikre vor fortsatte åndelige bevægelse. Vor ballon vil kunne stige til en vis grad og derefter vil den begynde at dale. På det tidspunkt må vi undersøge hvilken ballast vi må smide ud for at stige endnu højere. Hvis det er svært for én at skære fortøjringerne over, så vil vi finde det endnu sværere at smide sandsækkene væk for at lette byrden.

Vor åndelige opadgående bevægelse i ballonturen er en krævende og af og til en vanskelig ting og kun det menneske som i sandhed holder ud vil opnå det højeste rige!

Jeg vil til sidst efter at have talt om at flyve, sejle og stige gerne give nogle jordnære retningslinier.

Til de blandt jer, som findes indenfor rækkevidden af min stemme i dag og som allerede er trådt ind i deres åndelige ballons kurv gennem dåb i Guds rige, men som bare sidder der og venter uaktivt på at tingene skal ske siger jeg: Kap de liner som holder jer tilbage for at blive luftbåren.

Til jer som stille driver i samme højde med ringe opadgående bevægelser siger jeg: Se nøje på den ballast som forhindrer jer i at stige til et højere handlingsplan. Træf en afgørelse og smid den belastende vægt ud fra jeres åndelige flyvetur.

Jeg giver jer et højtideligt løfte: hvis I gør dette vil I opnå en følelse af stor åndelig glæde fordi I vil opløfte jer selv.

Jeg vidner – som én der er blevet døbt for 23 år siden i Guds rige i Toronto i

Canada – at min flyvning siden min dåb har været en strålende flyvning med storslåede scener og åndelige panoramaer og med den aldrig svigtende viden at min flyveplan fra dag til dag stilles til rådighed for mig af en forstående, kærlig og tilgivende himmelsk Fader.

Det samme er sandt for os alle! Hvordan ved jeg det? Fordi jeg af hele mit hjerte ved at Gud lever og at Jesus er Kristus. Han er menneskehedens Frelser, den store formidler af frelse og ophøjelse for alle vor himmelske Faders børn, hvis de er villige til at følge den flyveplan som han har skitseret. Om dette vidner jeg denne dag i taknemlighed og glæde og i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vis barnet vejen

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

„Væn drengen til den vej, han skal følge," skriver forfatteren til Ordsprogenes Bog, „da viger han ikke derfra, selv gammel." [Ordspr. 22:6].

Jeg kom til at tænke på denne opfordring for nylig da jeg læste en artikel i en af vore aviser om „vore forsømte børn". Artiklen gav udtryk for at „de fleste af dem ser pæne ud i tøjet og får noget at spise, men der mangler noget i utallige børns liv." For mange af dem „er det et spørgsmål om et behov for mere opmærksomhed fra deres forældre," som er travlt beskæftigede i deres hverdags gøremål.

I artiklen står der:

„I en nation der påstår at være stolt over sine unge . . . forårsager de sociale forandringer skade – fysisk og psykologisk – på millioner af børn. For dem bliver det at vokse op i Amerika en pine i stedet for en glæde.

Mens deres forældre forsøger at klare sig efter en skilsmisse, som enlig forsørger der skal passe to jobs og forsøge at få styr på en besværet økonomi, betaler mange af nationens mere en 47,6 millioner børn under 14 år prisen, der varierer fra almindelig forsømmelse til direkte mishandling . . .

Forældrene sidder fast i en klemme af modstridende værdier," står der i artiklen ifølge Edward Weaver. „De sætter pris på børnene, men de sætter også pris på andre ting, som f.eks. tid til sig selv, materielle goder, statussymboler og deres karriere. Med disse konflikter at slås med forsømmer de i mange tilfælde børnene eller giver dem ikke en fair chance." [*U.S. News & World Report,* 9. aug. 1982, s. 54].

I mine rejser udenfor dette land synes det mig at de samme problemer også vokser andetsteds. Dette er et faresignal for vore børn. Vi finder flere mødre der arbejder udenfor hjemmet, flere enlige forsørgere, en høj stigning i antallet af børn født udenfor ægteskab. Disse voksende sociale forandringer forårsager øgede vanskeligheder for børnene i vort samfund i dag.

Artikler som denne gør mig urolig, for jeg havde sådan en dejlig, lykkelig barndom. Det har altid været mig en særlig glæde at være en far. Det er umuligt for mig at give udtryk for den kærlighed jeg føler for mine børn og børnebørn.

Ældste L. Tom Perry fra De tolv apostles Kvorum, til venstre sammen med sin søn, Lee.

Jeg forundres over det mirakel en fødsel er. For nyligt oplevede vi det igen i min familie. Man bliver ringet op, og i den anden ende lyder ens svigersøns ivrige stemme i den anden ende som siger: „Jeg er på vej til hospitalet med Linda Gay." Så sidder man spændt hele dagen og venter på de næste nyheder. Endelig kommer de: „Det blev en dreng!" Så smider man alt hvad man har i hænderne og skynder sig til hospitalet for at ønske til lykke. Der ser man dette velsignede mirakel – ens eget barn, nu med en baby i favnen og fyldt af varme og øm kærlighed. Man ser sin stolte svigersøn som begynder at fortælle at babyens næse ligner hans mors. Måske har han sin fars hage og mund. Og så ser han på hænderne og siger: „Dem må han have arvet efter Perry-familien. Se hvor store de er!"

Man fyldes med en dyb kærlighed når man er vidne til en sådan velsignet hændelse, hvor man indser hvilken glæde og lykke disse nye forældre nu vil få når denne proces gentages i deres liv.

Jeg er ikke en ekspert i børneopdragelse. Jeg har haft mine udfordringer, som så mange forældre har. Men siden jeg læste den artikel har mine tanker kredset om de moderne såvel som de tidligere profeters ord, hvori de understreger vigtigheden af forældrenes ansvar for at vise barnet vejen.

I Det gamle Testamente findes en beretning om hvorledes Herren gav Moses instruktioner lige før han gav ham De ti Bud. Der står:

„HERREN, HERREN, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed,

som bevarer miskundhed mod tusin-

der, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd, men ikke lader den skyldige ustraffet, som straffer fædres brøde på børn og børnebørn, på dem i tredje og fjerde led!" [2 Mos. 34:6–7].

I Det nye Testamente skriver Paulus til Efeserne:

„Og I fædre! I må ikke opirre jeres børn, men opdrag dem i Herrens tugt og formaning." [Ef. 6:4].

Mormons Bog begynder med at en søn viser sin taknemlighed for den opdragelse han har fået: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom." [1 Ne. 1:1].

Instruktioner der blev givet gennem profeten Joseph Smith til kirken i vore dage udtrykker også forældrenes ansvar overfor børnene:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved." [L&P 68:25].

Da jeg var nybagt far præsiderede præsident David O. McKay over kirken. Hans rådgivning med hensyn til ansvar overfor vore børn var klar og direkte. Han lærte os at den dyrebareste gave en mand og en kvinde kan få er et af Guds børn, og at det i allerhøjeste grad er en *åndelig* proces at opdrage et barn.

Han henviste os til de grundlæggende principper vi skal undervise vore børn i. Den første og vigtigste indre kvalitet man kan fremelske hos et barn er *tro på Gud*. Det vigtigste et barn kan lære at gøre er at *adlyde*. Og det stærkeste redskab du kan bruge når du underviser

Ældste L. Tom Perry fra De tolvs apostles Kvorum i midten sammen med konferencebesøgende.

et barn er *kærlighed.* [Se *Instructor,* bind 84, dec. 49, s. 620].

Lad os kigge lidt nærmere på disse tre grundlæggende principper. Præsident Brigham Young belærte forældrene således:

„Hvis alle vi der er forældre vil tænke over det ansvar der ligger på vore skuldre vil vi komme til den konklusion at vi aldrig må tillade os at gøre noget som vi ikke ønsker at se vore børn gøre. Vi må sætte et eksempel for dem som vi ønsker at de skal følge." [*Journal of Discourses,* 14:192].

Hvis vi skal fremelske tro hos vore børn må de se os demonstrere vor tro fra deres tidligste år. De må se os knæle ned dagligt og bede Herren om at skænke os hans velsignelser og høre os give udtryk for vor taknemmelighed overfor ham. De må se os bruge præstedømmet til at administrere til dem der har behov og til at velsigne vore børn. De skal se os tilbede Gud ærbødigt under nadvermøderne. De skal se hvorledes vi gladeligt og villigt giver af vor tid og vore talenter til opbyggelsen af Herrens rige her på jorden. De skal se os bevise vor tro eller betale vor tiende og offergaver til ham. De skal se os studere ivrigt og diskutere skrifterne for at øge vor tro og forståelse.

For nyligt læste jeg en artikel i et blad der er beregnet for sidste dages hellige, om et studium af de goder der kommer af at læse for vore børn. Der stod at når en mor eller en far regelmæssigt læser for et barn vil dette barn være på et højere stade når det begynder i skolen og hurtigt udvikle sine læsefærdigheder i de tidlige år. Hvis der er en direkte forbindelse med den træning et barn får af sine forældre og den hurtighed hvormed barnet lærer, hvor vigtigt er det så ikke for os at bruge tid til at læse Jesu Kristi evangelium for vore børn, at fremelske tro på vor Herre og Frelsers evangelium i deres skrøbelige tidlige år?

Det andet princip præsident McKay beskrev for os var *lydighed.* Præsident Joseph Fielding Smith har engang sagt: „Naturligvis skal der være bøn og tro og kærlighed og lydighed mod Gud i hjemmet. Det er forældrenes pligt at lære deres børn disse frelsende principper fra Jesu Kristi evangelium, så de ved hvorfor de skal døbes og så der dybt i deres hjerter er et ønske om at fortsætte med at holde Guds befalinger efter at de er blevet døbt, så de kan komme tilbage til hans nærhed. Vil I, mine kære brødre og søstre, gerne være sammen med jeres familier, jeres børn; vil I gerne besegles til jeres fædre og jeres mødre som gik forud for jer? . . . Hvis det er tilfældet må vi begynde med at undervise fra vuggestadiet. I skal undervise ved eksempel såvel som gennem belæringer." [I Conference Report, okt. 1948, s. 153].

Jeg kan huske hvorledes jeg engang følte behovet for at belære om lydighed. Jeg var begyndt på et nyt arbejde og arbejdede længe, og jeg formoder at jeg forsømte min familie en smule. Min søn syntes at kræve mere tid og opmærksomhed. Han fandt på alle mulige måder at tiltrække sig min opmærksomhed på. En dag da jeg kom hjem havde hans mor givet ham besked på at tage mig med nedenunder for at se hvilke ulykker han nu havde lavet. Da vi gik ned ad trappen åbnede han lidt tøvende døren til vort forrådsrum. Der kunne jeg se at han havde øvet sig i pilekast på vort forråd. Det lykkedes ham at fange min opmærksomhed, og han fik mig til at indse at han var i gang med at undersøge hvor langt han kunne gå, og hvad vi forventede af ham i vor familieregering. Når først

grænserne var udstukket og jeg gav ham passende opmærksomhed var han meget lydig. Det er meget vigtigt at vi underviser børnene i lydighed mens de er små, og især i lydighed mod Herrens befalinger!

Og endelig lærte præsident McKay os om nødvendigheden af *kærlighed.* Jeg har altid været imponeret over at da Herren underviste sine disciple i sine sidste timer her på jorden, da de sad ved den første nadver, underviste han dem, efter at have lært dem om tjeneste ved at vaske deres fødder, om kærlighed. Han lærte dem:

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre." [Joh. 13:34].

For nylig glædede jeg mig over en artikel i *Readers Digest* om vedvarende værdier. Der stod: „Vore dages klima synes at bekræfte den idé at kærligheden er lige så flygtig som monsunen – den kommer, den blæser kraftigt, den forsvinder. Det er trist, for et barn har behov for den slags kærlighed der er lige så pålidelig som solopgangen. Hvis et barn skal vokse op og virkelig slutte sig til den menneskelige race må det vide hvorledes man holder kærligheden vedlige.

Et barn skal ikke blot lære at elske, men også at være menneskelig – at gøre kærligheden til en livsfilosofi. ‚Kærligheden' kan komme og gå, men et kærligt menneske er som solen selv, det mister aldrig sin velgørende varme." [*Readers Digest,* juni 1981, s. 464. Artiklen ikke trykt i det danske ‚Det Bedste', O.a.].

For nogen tid siden læste jeg om et eksperiment med kyllinger. Jeg kan ikke

huske hvor jeg læste det, men det drejede sig om unge kyllinger der i deres opvækst fik al den mad de havde brug for uden at skulle anstrenge sig for at få den. Da så kyllingerne blev større, blev de lukket ud i hønsegården hvor de måtte skrabe for at skaffe sig mad. En kylling der aldrig har lært at skrabe vil vokse op uden at lære dette og bogstaveligt talt sulte ihjel,

„Den vigtigste indre kvalitet man kan fremelske hos et barn er tro på Gud, det vigtigste et barn kan lære at gøre er at adlyde; det stærkeste redskab du kan bruge når du underviser et barn er kærlighed."

skønt al den mad den har brug for for at opretholde livet ligger lige under jordoverfladen.

Artiklen fortsatte så med at sammenligne dette eksempel med et barn som ikke i sin tidlige barndom havde lært hvad det vil sige at elske. Ifølge artiklen var der stor sandsynlighed for at dette barn aldrig ville være i stand til at udvikle denne vidunderlige karakteregenskab under sin opvækst eller som voksen. Hvor ville det være tragisk hvis man afskar et barn fra at opøve evnen til at elske!

Jeg ville gerne hvis I vil standse lidt op og tænke over en udødelig sjæls værdi, især de sjæle som I som forældre er blevet betroet. Hvorledes prioriterer I? Har I besluttet jer for at bruge den tid der er nødvendig for at opdrage jeres børn?

Doktor Nick Stinnett fra Nebraska Universitetet holdt en meget interessant tale ved et af de årlige møder der afholdes af National Council on Family Relations. Han havde kaldt den: „Særlige karakteristika hos stærke familier". Han opstillede seks punkter:

1. En stærk familie tilbringer meningsfuld tid sammen når de leger, arbejder, spiser eller slapper af. Skønt familiens medlemmer alle har interesser udenfor familien finder de alligevel tid til at være sammen.

2. Stærke familier har en stærk hengivenhed overfor hvert familiemedlem, hvilket kan ses ikke alene på den tid de tilbringer sammen, men også på deres evne til at arbejde sammen i en fælles sag.

3. Stærke familier sørger for at have en god kommunikation, hvilket kan ses på

Ældste L. Tom Perry fra De tolv apostles Kvorum.

den tid de bruger til at lytte til og tale med hinanden i almindelige samtaler.

4. Stærke familier er religiøst orienteret.

5. Stærke familier har evnen til at klare kriser på en positiv måde fordi de er vant til at bruge tid sammen, er hinanden hengivne og taler godt sammen.

6. Medlemmer af stærke familier giver ofte hinanden ægte komplimenter, som ikke blot er overfladiske. [Se „In Search of Strong Families", i *Building Family Strenghts: Blueprints for Action,* red. af Nick Stinnett og andre, Lincoln; University of Nebraska Press 1979, s. 23–30].

Vi der har accepteret Jesu Kristi evangelium bør være hengivne og beslutsomme nok til at opbygge stærke familieenheder. Må Gud velsigne os så vi kan følge hans opfordring: „Organiser jer, bered alt, hvad der er nødvendigt og byg et hus" [L&P 109:8] til dem vi elsker, og et hus der er værdigt til en evig familieenhed beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Frygt ikke for at gøre det gode"

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine brødre og søstre, normalt ville præsident Kimball have stået her nu. Det glæder mig at mange af jer var alvorligt skuffet over ikke at have mulighed for at se eller høre ham ved denne lejlighed. Som jeg fortalte i går morges bærer han præg af sin høje alder og det aktive liv han har levet. Ikke desto mindre står han op hver dag og klæder sig på, og vi rådfører os ofte med ham. Hvis præsident Kimball ikke kunne være her skulle præsident Romney overtage disse job. Men han er her heller ikke. Og som præsident Romney sagde sidste oktober til præstedømmemødet: „Det lader til at de har overladt det hele til ungerne."

Det er nu ved at være ved den tid hvor I igen skal vende hjem. Mange af jer skal tilbage til de forskellige nationer i Euro-

pa, til Afrika og til mange nationer i Sydamerika. Andre skal til Australien og New Zealand og øerne i Stillehavet, Mexico og Centralamerika og andre igen skal til Asien. Mange skal tilbage til deres hjem i Canada og forskellige steder i De forenede Stater. Det synes altid som et mirakel for mig at se hvorledes dette værk spredes ud over hele verden. Det får mig til at tænke på det vidnesbyrd Joseph Smith bar om de ord der blev talt til ham da han var en ung mand på 17 år. Han blev besøgt af Moroni om natten og fortæller: „Han [Moroni] kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var en budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk." [Joseph Smiths Skrivelser 2:33].

Vi ser opfyldelsen af disse bemærkelsesværdige profetiske ord i den menighed der er samlet her i dag. Dette er blevet en stor verdensomspændende kirke. Vi glæder os over den fantastiske vækst i dette værk verden over. Vi er taknemlige for jeres store tro og trofasthed. Vi betragter alle hinanden som brødre og søstre, uden hensyntagen til hvilket land vi kalder vort hjem. Vi er en del af det man kan kalde det største vennesamfund på jordens overflade.

Da Japans kejser var i De forenede Stater for nogle få år siden deltog jeg i en middag sammen med ham i San Francisco. Vi sad ved et bord med tre andre par som havde gjort sig nogle erfaringer i

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Japan og som havde boet der på ét eller andet tidspunkt mens de arbejdede for regeringen, som forretningsmænd eller på højere læreanstalter. En af disse sagde til mig: „Jeg har aldrig set nogen som jeres folk. Vi har set mange amerikanere komme til Japan mens vi var der, og de fleste af dem var ude for et alvorligt kulturelt tilpasningsproblem og led meget af ensomhed og hjemvé. Men når der kom en mormonfamilie havde de straks mange venner. Medlemmerne af jeres kirke i Japan syntes at vide hvornår man kunne forvente deres ankomst og kom for at byde dem velkommen. De og deres børn blev straks optaget i et fællesskab der tog sig af både det sociale og det religiøse. Der synes aldrig at være noget kulturchok eller ensomhed. Min hustru og jeg talte ofte om det."

Det er sådan det skal være. Vi skal være venner. Vi skal elske og ære og respektere og hjælpe hinanden. Ligegyldigt hvor sidste dages hellige tager hen bliver de budt velkomne, for de sidste dages hellige er sammen om at tro på Herren Jesu Kristi guddommelighed og er sammen engageret i hans store sag.

Vi taler om de helliges fællesskab. Dette er og skal være en meget virkelig ting. Vi må aldrig tillade at denne broderskabets og søsterskabets ånd bliver svag. Vi må til stadighed pleje den. Det er en vigtig del af evangeliet.

Nu, mine brødre og søstre, har vi haft en skøn konference, en vidunderlig konference. Alle der har talt til os har gjort det under Helligåndens inspiration. Musikken har været enestående. Vi er dybt taknemmelige overfor alle dem der har deltaget – talere, dem der har bedt, og dem der har opløftet vor sjæl med musik.

Når vi nu drager hjem så lad os tænke over de ting vi har hørt. Lad os gå med

en fast beslutning om at leve evangeliet mere fuldstændigt. „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgø-

„Brødrene foreslår at vi læser et kapitel om dagen i evangelierne – Mattæus, Markus, Lukas og Johannes og i 3. Nephi i Mormons Bog."

rende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt." [13. trosartikel].

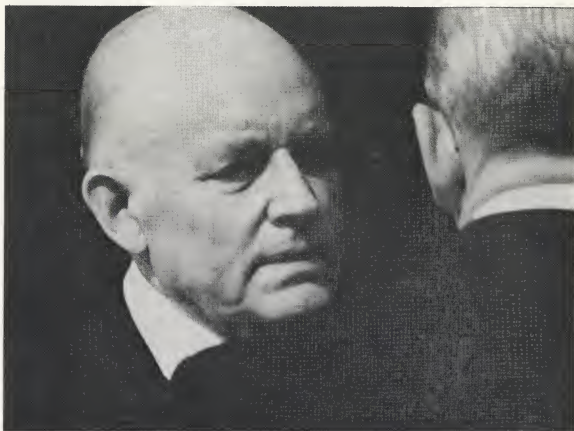
Den trosartikel er en af vore grundlæggende teologiske erklæringer. I løbet af denne storslåede konference er vi blevet mindet om mange af de dyder der fremsættes i denne korte udtalelse. Vi bør tænke over det igen og igen. Jeg ønsker at hver eneste familie i kirken ville skrive den trosartikel ned og sætte den op på et spejl hvor alle familiens medlemmer kan se den dagligt. Så, når vi fristes til at gøre noget der er lidt tvivlsomt eller uærligt eller umoralsk vil denne storslåede altomfattende udtalelse om vor opførsels etik trænge sig frem i vore tanker med stor kraft. Vi vil ikke undskylde visse ting i vor personlige opførsel på nogen måde.

Nogle vil at vi skal tro at skillelinien mellem godt og ondt er grå og at det kan være svært at afgøre hvad der er rigtigt

og hvad der er forkert. For dem der tror sådan kan jeg henvise til Moronis smukke udtalelse som man kan finde i Mormons Bog: „Thi se, Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud." [Moroni 7:16].

Lad os gøre det til en vane at læse de ting der vil styrke vor tro på Herren Jesus Kristus, verdens Frelser. Han er den centrale figur i vor teologi og vor tro. Enhver sidste dages hellig har ansvaret for med sikkerhed at vide for sig selv at Jesus er den opstandne, levende Søn af den levende Gud. Brødrene fra De tolvs Råd foreslår at vi læser et kapitel om dagen i evangelierne – Mattæus, Markus, Lukas og Johannes – og i 3 Nephi i Mormons Bog, især begyndende med det 11. kapitel i 3 Nephi hvor vi kan læse beretningen om Kristi besøg til nephiterne i Amerika. Jeg vil gerne anbefale dette program for jer og tilskynde jer til at følge det.

Brødre og søstre, vi har intet at frygte hvis vi forbliver på Herrens side. Hvis vi er ydmyge og søger visdom fra Gud, som er kilden til al visdom; hvis vi fremelsker en kærlighedens og fredens og harmoniens ånd i vore hjem; hvis vi udfører vore tildelte ansvar i kirken med glæde og trofasthed; hvis vi vil række ud til vore naboer og andre i den kristne kærligheds ånd og hjælpe dem der er i nød, ligegyldigt hvor vi finder dem; hvis

Ældste Howard W. Hunter, fra De tolvs apostles Kvorum

vi vil være ærlige mod Herren i at betale vor tiende og offerydelser vil vi blive velsignet som Gud har lovet os. Vor Fader har indgået klare pagter med sit folk. Han er i stand til at holde disse pagter. Og det er mit vidnesbyrd til jer at han gør det.

Lad mig til sidst læse disse storslåede og forsikrende ord som Herren talte til sit folk for længe siden: „Frygt ikke for at gøre det gode, mine sønner, thi hvad I sår, skal I også høste . . . Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd . . .

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke." [L&P 6:33–34, 36].

Til sidst overbringer jeg jer præsident Spencer W. Kimballs kærlige hilsener og velsignelser, samt fra hans rådgiver præsident Marion G. Romney og alle mine brødre, generalautoriteterne. Og jeg tilføjer min egen taknemlighed overfor jer for jeres støttende indflydelse, for jeres hengivne tjeneste og for den måde I viser jeres tro på. Må Herren velsigne jer i rigt mål, hvilket han vil hvis I vandrer i tro. Dette beder jeg ydmygt om og efterlader jer mit vidnesbyrd om at jeg ved at Gud, vor evige Fader, lever, at Jesus er Kristus, den levende opstandne menneskehedens Frelser, og at denne kirke hvori vi har den ære at tjene er deres kirke, der er gengivet til jorden til velsignelse for alle dem af vor Faders børn som vil lytte til dette budskab. Gud velsigne jer. Må han være med jer i alle ting, altid, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ældste Robert L. Backman fra De halvfjerds' første Kvorum.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

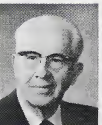
Det øverste Præsidentskab

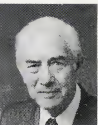

Præsident
Marion G. Romney
Førsterådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident
Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver

De tolvs Kvorum

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

De halvfjerds' Præsidium

Franklin D Richards

J Thomas Fyans

Carlos E Asay

M Russell Ballard

Dean L Larsen

Royden G Derrick

G Homer Durham

De halvfjerds' første Kvorum

Marion D Hanks

A Theodore Tuttle

Theodore M Burton

Paul H Dunn

Hartman Rector, Jr

Loren C Dunn

Robert L Simpson

Rex D Pinegar

W Grant Bangerter

Robert D Hales

Adney Y Komatsu

Joseph B Wirthlin

Gene R Cook

Charles Didier

William R Bradford

George P Lee

John H Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J Featherstone

Robert E Wells

James M Paramore

Richard G Scott

Hugh W Pinnock

F Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E Poelman

Derek A Cuthbert

Robert L Backman

Rex C Reeve Sr

F Burton Howard

Teddy E Brewerton

Jack H Goaslind, Jr

Angel Abrea

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
Førsterådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende
Biskop

J. Richard Clarke
Andenrådgiver

Emeritus patriark

Eldred G Smith

Emeritus medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Sterling W Sill

Henry D Taylor

Bernard P Brockbank

James A Cullimore

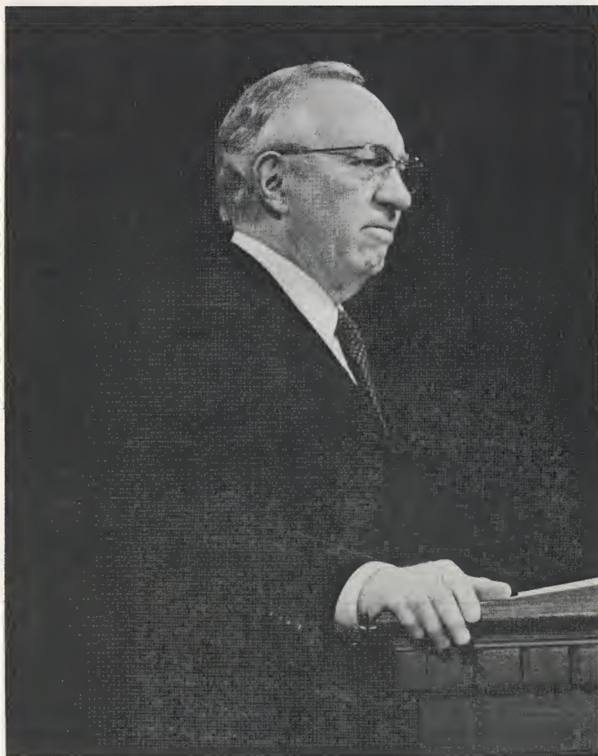

Joseph Anderson

John H Vandenberg

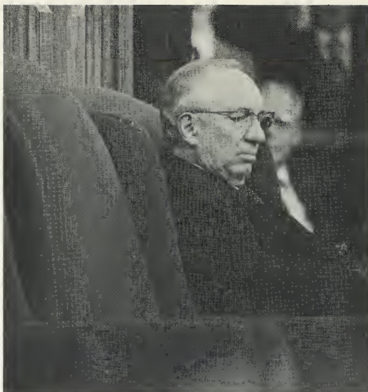

O Leslie Stone

Billeder fra den 153. årlige generalkonference i april 1983

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

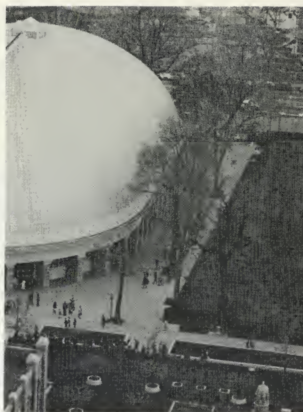

Side 150
Øverst: Præsident Gordon B. Hinckley, som ledte de fleste af konferencemøderne sidder alene ved siden af de to stole som normalt optages af præsident Spencer W. Kimball og præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab. Begge mænd var syge og ikke i stand til at overvære konferencen.
Nederst: Salt Lake Templet set fra Tabernaklet. Konferencen åbnede i et forårslignende vejr, men en storm lagde hurtigt et tæppe af sne.

Side 151
Øverst: Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Råd og medlem af kvorummet ældste Mark E. Petersen.
Nederst: Forsamlingen synger en salme sammen med Tabernakelkoret.

Side 152
Øverst til venstre: Hjælpeforeningens præsidentskab synger en salme sammen med forsamlingen; fra venstre søster Marion G. Boyer, førsterådgiver, søster Barbara B. Smith, præsident og søster Shirley W. Thomas, andenrådgiver.
Øverst til højre: Et blik ned på tempelpladsen fra kirkens kontorbygning.
Nederst: Unge Pigers præsidentskab, fra venstre søster Norman B. Smith, andenrådgiver, søster Elaine A. Cannon, præsident, søster Arlene B. Darger, førsterådgiver.

Side 153
Øverst: Forårets skønhed kunne ses i blomsterarrangementerne i Tabernaklet.
Nederst: Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Kvorum og søster Benson.

Side 154
Øverst: Medlemmer af De tolvs Kvorum, ældste Mark E. Petersen til venstre, Boyd K. Packer og Bruce R. McConkie. I baggrunden ses et ungdomskor som sang ved mødet lørdag eftermiddag.
Nederst: En far og søn deltog i præstedømmemødet, bærer af det aronske præstedømme Matthew Holland, til venstre og hans far Jeffrey R. Holland, præsident for Brigham Young universitetet.

Side 155
Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Kvorum og medlemmer af kvorummet ældste Mark E. Petersen og ældste Howard W. Hunter.

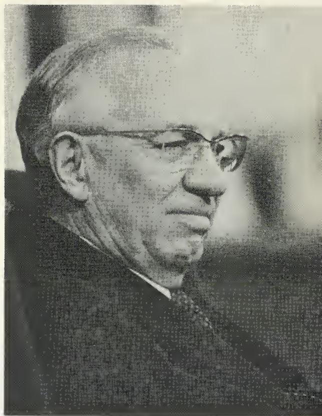

Side 156
Øverst: Præsident Gordon B. Hinckley og søster Hinckley synger sammen med forsamlingen ved Assembly Halls genindvielse.
Nederst: Den 100 år gamle Assembly Hall på tempelpladsen er blevet fuldstændig renoveret. På konferenceweekendens sidste dag blev et særligt møde ledet af præsident Gordon B. Hinckley for at genindvie bygningen.

Side 157
Nogle billeder fra Assembly Halls genindvielsesmøde med præsident Gordon B. Hinckley talende fra talerstolen og til højre ældste Homer G. Durham fra De halvfjerds' første Præsidium talende nederst til højre.

Side 158
Øverst til venstre: Hyacinter i sneen på tempelpladsen.
Øverst til højre: Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.
Nederst: Præsident Gordon B. Hinckley til venstre tilbyder smilende en hjælpende arm til præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolvs Kvorum.

Side 159
Øverst: Ældste Angel Abrea fra De halvfjerds' første Kvorum.
Nederst: Ældste Yoshihiko Kikuchi fra Det halvfjerds' første Kvorum.

Side 160
En scene fra konferencens præstedømmemøde.

Omslagets inderside foran: Kødannelse foran Tabernaklet.

Omslagets inderside bagest: Brødrene blandt generalautoriteterne lytter til Tabernakelkoret.

